

HARLEQUIN®

27 R 02/02

Lékařská romance



Caroline Andersonová

**LÉKAŘOVA
ZÁCHRANA**

Caroline Andersonová

LÉKAŘOVA ZÁCHRANA

Název originálu:
Rescuing Dr Ryan

První vydání:
Mills & Boon, 2001

Překlad:
Šárka Bittnerová

Odpovědný redaktor.
Ivana Čejková

© 2001 by Caroline Anderson
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2002
Tento titul vychází v edici Romance ISSN 1212-8457.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 75 Kč

ISBN 80-241-1169-1

PRVNÍ KAPITOLA

„Ale ne!“

Will si prohrábl rukama vlasy a nevěřicně zíral na obrovskou vlhkou skvrnu na matraci. Pomalu zvedl zrak ke stropu. Jasně! Byl tam mokrý flek. Přímo nad postelí. Nad úplně novou postelí.

Tak to je ohromné. Ze střechy nad ložnicí asi spadla taška a samozřejmě dle zákona schválnosti letošní březen překonává srážkové rekordy za několik posledních let.

Opatrně začichal a vzdychl si. Typický plísňový zápach. Voda nepochybně prosákla lůžkem, takže zmáčený koberec pod ním stačil vesele zetlít. Se zlostným klením vyběhl z místnosti a zabouchl za sebou dveře.

Takže bude potřebovat novou postel, přesněji další novou postel, a nový koberec. Jinak se v chatce bydlet nedá. Bezva. A Lucie Comptonová, jejich nova sekundářka, tady má být během dvou hodin. Přejel přes dvůr, zvedl hlavu a mžoural proti slunci. Jo, přesně tam je – tedy vlastně není. Uprostřed sedla střechy se šklebila slušná díra. Ale mohlo to být i horší, připustil v duchu. Uvolněná taška sklouzla do okapu a nespadla na zem, takže se nerozbila. I když na druhou stranu, býval by si jí alespoň hned všimnul.

Zkroušeně si vzdychl a vydal se do stodoly pro žebřík a nějaké nářadí. Během chvilky připevnil chybějící tašku zpátky na své místo a pečlivě překontroloval krytinu v jejím nejbližším okolí. Zdálo se, že je v pořádku.

Fajn. Odnese tedy nářadí do stodoly, vrátil se pro žebřík a spěchal s ním zpátky, když si všiml Minnie, malého siamského kotěte, jak balancuje na střeše a zoufale naříká.

„Propánakrále, Minnie, jak ses tam dostala?“ zeptal se podrážděně.

„Mňauuúú,“ dostalo se mu odpovědi.

„Opravdu? Tak to abych ti přistavil žebřík, že?“

„Mňau.“

„Dobrá, dobrá, už jdu,“ řekl a mrknul na hodinky. Zbývá hodina a sedmnáct minut. Sakra!

Opřel žebřík o stěnu stodoly, přesvědčil se, že stojí pevně a nejistě pohlédl na rozblácenou zem. Ztraceně. Nemá čas ho

přivazovat. Zaklepal s ním, aby se ještě jednou ujistil, že stojí bezpečně a opatrně začal šplhat vzhůru.

„Tak pojd', Minnie. Pojd' ke mně.“

Kotě se přiblížilo skoro na dosah, posadilo se a žalostně mňoukalo.

„Tak pojd' přece sem, no tak!“ přiměl se s vypětím všech sil k trpělivému a laskavému přemlouvání, zvedl ruku a zvířátko se mu mazlivě otřelo o prsty. Kdyby se mohl více natáhnout...

Žebřík se zhoupł, naklonil ke straně, Will se chytil horní příčky a na okamžik ztuhl.

Hmm. Dobrý ale co teď? Minnie důstojně překračela blíž a otírala se o nejvyšší příčku. „Zatracená kočka,“ zasyčel Will láskyplně a opatrně se po ní natáhl.

Žebřík se znovu nebezpečně zakymácel a on cítil, jak pod ním ujíždí. Pevně ho uchopil oběma rukama a zároveň se v duchu modlil. Ale Bůh buď nebyl doma, nebo se rozhodl udělit mu pořádnou lekci.

Ještě si s podivnou lhostejností stačil uvědomit, že mu to připadá jako zpomalená scénka z filmu. Žebřík se vyklonil do strany, sklouzl dolů kolem okapu, řítil se podél stěny stodoly a s každým centimetrem, kterým se blížil k zemi, nabíral na rychlosti.

Tak tohle mi ještě scházelo, kruci, pomyslel si. Vzápětí dopadl na zem.

Všechno ho bolelo. Hlava mu třesla, nohy brněly, žebra měl jakoby rozmačkaná, ale největší starost mu dělaly ruce.

Opřel se čelem o příčku žebříku před sebou, ale hned toho litoval. Ucuknul a přesunul se o kousek dál, ve snaze najít nějaké méně odřené místočko a chvíli ležel tiše a nehnutě, aby si vydechl a zklidnil zběsilý tlukot srdce.

Čekal, že bolest začne postupně odeznívat, ale byl realista a brzy se smířil s tím, že se tak nestane. Během pěti minut se zklidnil, dýchal pomalu a srdeční rytmus se dostal do normálu.

Kotě se mu otřelo o hlavu. Otevřel jedno oko a zlověstně se na ně zadíval.

„Zabiju tě,“ procedil skrz zuby pomalu, ale naprosto nekompromisně. „Jen co přijdu na to, jak se odsud dostat.“

Kotě se naprosto nevzrušeně posadilo opodál a začalo se spokojeně olizovat.

Will si ho přestal všímat.

Měl jiné problémy, akutnější než mstivé i když velice očištné pouštění žilou. Zkusmo se o kousek posunul a bolestně zasténal. Fajn, takže s pravou rukou tu nepůjde, co levá?

Ani náhodou.

Kolena? To bylo trochu lepší. Ramena má v pořádku. Ted' jenom, kdyby se mu podařilo se překulit... Spolkl příval nadávek, který se mu dral na jazyk, a s vypětím všech sil se s bolestivým žuchnutím převrátil na záda, takže se ocitl na zemi vedle žebříku.

Fáze jedna úspěšně dokončena. Ted' už se jen postavit na nohy a dostat se do domu, aby mohl zavolat pomoc.

Ha!

Nadzvedl hlavu a zdusil hlasitý sten. Zatraceně. Mohla se mu bolestí rozskočit. Překonal se však a nevěřicně zíral na své paže spočívající bezvládně na hrudníku.

O pravé není pochyb, pomyslel si znechuceně. Bude moci hovořit o štěstí, když se obejde bez hřebů a kovových plátů. A co levá?

Zápěstí mu natékalo doslova před očima, a jestli rychle nepřestane, zařízne se mu pásek od hodinek tak hluboko, že mu zaškrtí krevní oběh a odpadne mu ruka. Ohromné! Zavřel oči a se vzdychnutím položil hlavu zpátky na zem. Nemůže dělat vůbec nic, jen bezmocně čekat, až přijede Lucie Comptonová a zachrání ho.

Něco ho příšerně tlačilo do zad přesně pod páteří, ale neměl sílu se odtáhnout. Byla to koneckonců jen další bolístka mezi mnoha jinými, které ho trápily. Kdyby byl filosof, považoval by skutečnost, že cítí bolest, za důkaz, že žije. Ale filosofem nebyl, a v této výjimečné chvíli mu vůbec nezáleželo na tom, jestli je živý nebo mrtvý.

A jako kdyby přežití pádu nebylo samo o sobě dost velká legrace, ucítil náhle, jak mu obličej smáčejí první těžké kapky deště.

Lucie měla zpoždění. Chodila pravidelně pozdě, ale opravdu nebylo nutné, aby jí kvůli tomu dal Fergus tak bídné hodnocení, když odcházela.

Věděla dobře, že to musí udělat, *věděla*, že absolvování úvazku ve funkci sekundárního lékaře je povinná část praxe a *věděla*, že to je jen časově omezená záležitost.

Dobrá, ale už nikdy. A její pobyt na venkově bude co nejkratší. Šest měsíců a dost. A pak, po půl roce bude dostatečně kvalifikovaná, aby mohla vykonávat praxi praktické lékařky. A vrátí se do města.

Samozřejmě, že *nemusela* absolvovat stáž zrovna na venkově. Určitě by si bez problémů našla nějaké jiné místo v Londýně, ale měli být naprosto upřímná, právě Fergus byl ten pravý důvod, proč chtěla zmizet někam pryč. Alespoň dočasně, aby si tím vytvořila jakýsi odstup a poznala, jestli je jejich vztah skutečně na celý život, nebo jde jen o zvyk, a bude tedy lepší s ním skoncovat.

Taky s ním skoncovala. Jednoslabičnými a jednoznačnými slovy. JDI PRYČ. NECH MĚ. NEJSEM TVŮJ MAJETEK.

Tedy jednoslabičný byl jen začátek. Ale Fergus to i přesto pochopil. Otočil se, zabouchl dvířka vozu a zmizel v dál se slunce západem – s tím rozdílem, že bylo krátce po svítání a zmizel proto, že na Fulham Road bývá dost hustý provoz.

Zajela ke kraji silnice a pustila se do hledání v mapě, Pochopitelně přšelo, nebylo pořádně vidět a značky se zdály být téměř nečitelné.

Minete odbočku do High Corner a odbočíte hned na další cestu vpravo. Potom pojedete až na konec. Je to takové odlehlejší a na první pohled trochu drsnější místo. „Hmmm,“ Lucie si zkoumavě prohlížela písčitou cestu před sebou. Že by to byla ona? Nebyl tu žádný ukazatel a vypadalo to jako nějaká příjezdová cesta na farmu. A na adrese také stálo *farma Ferryview*, takže se to zdálo být vysoce pravděpodobné.

S rezignovaným pokrčením ramen odbočila a pokračovala po neupravené stezce. Její povrch byl místy písčitý, místy kamenitý, velmi bahnitý, ale především samá díra. To není na první pohled trochu drsnější místo, to je *příšerně drsné* místo, pomyslela si v duchu a vzápětí vlétla do další prohlubně. Projela tedy několik následujících kaluží velmi pomalu a opatrně. Kdyby nepršelo –

Auto se prudce naklonilo, ozval se nepříjemný, skřípavý zvuk, jak se podvozkem otřelo o zem a zastavilo uprostřed cesty s koly uvízlými v dírách.

Zařadila zpátečku a pokoušela se vycouvat, ale nešlo to, vůz se jenom houpavě zakymácel a trčel na místě. Sakra.

Sakra. Sakra. Sakra.

Vyskočila ven a byla po kotníky v louži. Zlostně zabouchla dvířka. No tohle! Tak to se má doktor Ryan na co těšit, až k němu konečně dorazím! pomyslela si.

Přitáhla si plášť těsněji kolem ramen a zvedla límec ke krku, aby ji chránil před prudkým deštěm, a vyrazila na cestu pěšky. Přece to nemůže být moc daleko...

Ale i kdyby ji čekaly dlouhé míle, neměla na vybranou. Alespoň do té doby, než sežene havarijní službu, která jí vyprostí uvízlé auto. Pokud si ovšem neprorazila olejovou vanu, že!

Zkus se na to podívat z té lepší stránky, Lucie, nabádala sama sebe a pročísla si zablácenou rukou vlasy, které se jí vlhkem začínaly rychle kadeřit. „Vždyť by mohlo třeba i sněžit.“

O několik vteřin později jí vítr do tváře vmetl první mokré vločky. „Co jsem říkala!“ zalkala a vytáhla si límec ještě výš. Jen co dopadne doktora Ryana v tom jeho *trochu drsnějším místě*, dá mu co proto!

Měla zpoždění. Typická mizerná ženská, která přijde pozdě zrovna, když ji člověk nejvíc potřebuje, znovu ho napadlo, že by se mohl pokusit vstát a dostat se dovnitř, ale poté, co se s vypětím všech sil posadil a došoupal do relativního bezpečí u zdi stodoly, pochopil, že nic takového nemůže zvládnout. A navíc měl klíče od domu v kapse kalhot, odkud by se mu stejně nepodařilo je vytáhnout.

Zůstal tedy dál bezmocně sedět a čekal. A zuřil.

Alespoň, že měl nějakou společnost – Minnie, příčinu celého neštěstí. Mohlo ho napadnout, že ta zatracená kočka ví sama nejlépe, jak se dostat ze střechy dolů. Kdyby se nad tím býval trochu zamyslel, což ovšem neudělal, pochopil by, že může skočit dolu na zásobník nafty vzadu za stodolou a odtud docela pohodlně na zem. Stejnou cestou se s největší pravděpodobností také dostala nahoru.

Opřel si hlavu o zeď a zavřel oči.

Vyjasnilo se, bylo typické aprílové počasí. V jedné chvíli padal déšť se sněhem, za okamžik zářilo slunce – a svítilo mu přímo do obličeje v úkrytu u stěny stodoly.

Fajn. Aspoň ho zahřeje, takže se přestane nekontrolovatelně třást, jak jeho organizmus reagoval šokem na zlomeninu. Nebo zlomeniny? Pravou ruku měl zjevně zdeformovanou a na levém zápěstí se mu otok stále zvětšoval. Kovový pásek hodinek se už dost bolestivě zařezával do masa. Pokoušel se ho zuby rozepnout, ale držel pevně a navíc jakýkoli pohyb mu působil nesnesitelnou bolest.

Jen abych neměl obě ruce zlomené, pomyslel si zoufale. Okamžitě ho napadala celá řádka činností, které by s frakturami obou horních končetin nemohl dělat – a mnohé z nich byly velmi intimní!

Chce ho snad bůh naučit, jak se vcítit do pocitů pacientů? Pochopit dokonale jejich potřeby a porozumět jejich utrpení?

Nebo si s ním jen krutě zahrává?

Kde je ta Lucie Comptonová? Richard o ní po přijímacím pohovoru nadšeně básnil a vzbudil ve Willovi ohromné naděje – ale jestli je coby lékařka stejně schopná, jako je nyní dochvilná, tak to pro její pacienty nevěstí nic dobrého. A on se stane prvním, na němž bude své znalosti testovat.

Hernajs!

Bruno zavřený uvnitř v domě se rozštěkal. Celou dobu byl až na pár zavytí zticha, teď začal vyvádět jako pominutý. Že by někdo přijížděl?

To je divné. Musel by přece slyšet auto. Něco však opravdu zaslechl. Kroky. Rychlé, drobné krůčky.

V zorném poli spatřil ženu. Malou, umorouzanou a evidentně běsnící vzteky. Vypadala jak zmoklá slepice. Odhodlaně přistoupila až k němu, zapíchla do něj rozzuřený pohled a zlostně vyštěkla. „Trochu drsnější místo, jo?“

Cože? Nadechl se a otevřel ústa k odpovědi, ale ona láteřila dál a zjevně si na něm vylévala vztek.

„Mohla bych vás klidně žalovat za trestný čin podvodu, jehož jste se dopustil při popisování trasy a lokality!“ Běsnila. „Prý trochu drsnější místo! Víte, že jsem si možná úplně zničila auto na té vaší pitomé příjezdové cestě?“

Propánakrále. Tak se konečně dočkal. Lucie Comptonová dorazila. A hned bude mít možnost vyzkoušet si také její lékařské schopnosti, pokud se mu ovšem podaří dostat se také ke slovu.

„Při mém štěstí jsem si určitě prorazila olejovou vanu,“ pokračovala ve zlostné tirádě, „a zadřel se mi motor! Navíc jsem mokrá, že bych všechno na sobě mohla ždímat, promrzla jsem na kost a mobil samozřejmě v téhle bohem zapomenuté pustině nemá signál. A vy si tady klidně sedíte a přihloupě se šklebíte!“

Zvedla nohu a Will se na kratičký okamžik lekl, že ho snad chce kopnout, ale Lucie si jen dupla, otočila se na podpatku a kráčela pryč, potom se však obrátila a rozběhla se zpátky.

„No tak? Pro boha svátého, to z vás opravdu nevypadne ani slovo? Co takhle omluva nebo něco podobného? Anebo že byste laskavě zvedl zadek a pustil mě dovnitř? Je mi fakt šílená zima, i když vám je to zjevně úplně fuk.“

Páni, ta je ale krásná, pomyslel si Will. Z rozcuchané záplavy mokrých vlasů jí stoupala pára, oči jí zářily smaragdově zelenými záblesky a její ústa, když na okamžik zmlkla, aby se nadechla, byla sice maličko širší, než vyžadovala klasická krása, ale měla nádherně plné a svěží rty. Až ho zamrazilo při představě, jak jimi přejíždí po jeho bolavém, zraněném těle a líbá mu rány, aby se rychleji zahojily. Potlačil vzdech a střetl se s jejím divokým pohledem.

„Máte zpoždění. A pomozte mi vstát,“ řekl tak nevrlým tónem, až se zastavila uprostřed kroku a nevěřicně otevřela pusu.

„Prosím?“

„Podjel pode mnou žebřík. Asi mám zlomené ruce. Byla byste tak laskavá a pomohla mi, prosím?“

Na kratičký okamžik ztratila řeč. Zavřela ústa, oči se jí nejdříve rozšířily úžasem, a když se k němu skláněla, měla pohled naplněný hrůzou. „Propánakrále a proč nic neřeknete?“

„Rád bych, ale nějak jsem se nedostal ke slovu,“ konstatoval suše. K jeho potěšení se začervenala a zlost z ní vyprchala stejně rychle jako vzduch z prasklého balónku.

„Promiňte,“ řekla chraplavým hlasem. „Ehm... jak myslíte, že bychom to nejlépe provedli? Co vlastně máte zlomeného?“

„Pravý rádius a ulnu a možná také něco v levém zápěstí. Au, a taky jsem trochu otřesený, i nohy mě příšerně bolí, ale můžu s nimi hýbat. Ale jinak jsem na tom úplně znamenitě.“

„Aha, dobře.“

Podřepla si a sehnula se k němu, takže ho vlhké pramínky jejích vlasů zašimraly v obličejí. „Smím se mrknout?“

S bolestivým zaklením natáhl nohy a umožnil jí pohled na svá předloktí. „Nedotýkat!“ Zasyčel na ni skrze zuby a Lucie poslušně přikývla.

„Dobrá. Než se pokusím s vámi pohnout, budeme potřebovat pár šátků nebo závěs. Máte doma něco takového?“

„Mám, ale dokud nevstanu, nedostaneme se dovnitř. Mám totiž klíče v kapse.“

„Ach tak.“ Pohlédla na jeho těsné džíny a znovu se lehce začervenala. „Ehm – a víte to jistě? Ve které?“

„V pravé.“

„Tak byste se mohl trochu otočit na levý bok a já bych zkusila, ehm... jestli se mi podaří strčit tam ruku a...“

Will se natočil doleva. Těžce polkl a doufal, že mu prudká bolest, kterou při tom pohybu cítil, zabrání myslet na její štíhlé prstíky, které si klestily cestičku úzkým prostorem. Celá rudá se vytrvale omlouvala. Usilovně se snažila dostat do hloubky kapsy, až se zadýchala, a on ucítil na tváři závan jejího svěžího, mentolem vonícího dechu. Zavřel oči a zasténal. Jak dlouho může trvat, než on sám upadne do rozpaků z toho, jak mu vrtá a dloube prsty tak zatraceně blízko –

„Mám je!“ zvolala vítězoslavně a zacinkala mu klíčky před nosem.

Ulehčené si oddychl. „Dejte pozor na psa. Nic vám neudělá, ale určitě se bude snažit vyběhnout a skákat na mě, což nyní potřebuji ze všeho nejméně.“

„Nebojte, udržím ho uvnitř,“ slíbila. „Kde máte lékárničku?“

„V kuchyňské lince nalevo od dřezu. Pes se jmenuje Bruno.“ Díval se za ní, jak odchází a lámal si hlavu, jak je možné, že přestože téměř zmírání bolesti, docela dobře si uvědomuje, jak její drobný, zaoblený zadeček vypadá v přiléhavých džínách neuvěřitelně sexy...

Lucie vešla do domu a přivítala se s jeho hlídačem, obrovským huňatým černým psiskem se smutnými očima a čelistmi, které by klidně překously mužské stehno. Doufala, že ty oči jsou dominantním znakem.

„Hodný pejsek, tak, Bruno. Sedni.“

K jejímu úžasu si pes skutečně sedl a nadšeně vrtěl ocasem. Natáhla k němu váhavě ruku a lehce ho poplácala. „Hodný pejsek,“ řekla už mnohem sebejistěji a pes se zvednul, znovu se rozštěkal, odběhl ke dveřím a začal do nich odhodlaně škrábat.

„Tak to je mi líto, chlapče, ale budeš muset zůstat uvnitř,“ oznámila mu Lucie a rozhlédla se kolem. Výlevka. Tady. A vlevo od ní v lince by měla být domácí lékárníčka. Výborně. Protáhla se kolem psa a seběhla ze schodů zpátky ke stodole.

Doktor Ryan měl zavřené oči. Už s ní necloumal vztek, takže při pohledu na něj si uvědomila, jak má zsinálý a bolestí stažený obličej. Jak dlouho, tady asi ležel? A jak jen ho odsud má dostat?

„Doktore Ryane?“

„Říkejte mi Wille,“ zamumlal a otevřel oči. „Sundejte mi, prosím vás, hodinky, ano? Děsně mě tlačí.“

Opatrně rozepnula kovový pásek, ale měl ruku už tak nateklou, že je nemohla stáhnout dolů. Přes rozbité sklíčko viděla, že se zastavily před třemi hodinami. To tady byl tak dlouho? Vypadá to tak.

„Nejdřív vám navléknu závěs na pravou ruku,“ oznámila. Will poslušně odtáhl loket od těla a Lucie mu paži opatrně zvedla.

Snažila se postupovat co nejcitlivěji, přesto se Will ve snaze potlačit bolestivý sten zapřel o stěnu za sebou. Lucie závěs upravila a bez váhání se pustila do fixace levé paže, která se zdála být méně zraněná. Zavěsila mu ji o něco níže než pravou, aby do sebe při pohybu nenarážely.

„Fajn. Teď už vás jen musím zvednout a dopravit do nemocnice. Máte návrh, jak to udělat?“

Zachvěla se mu víčka. „Nejlépe telepaticky.“

Vida, humor ho neopustil ani přes intenzivní bolest, pomyslela si s notnou dávkou obdivu. „Obávám se, že nebudete mít na vybranou. Máte auto?“

„Za rohem, ve stodole. Klíčky jsou na svazku. Zamkněte dům, vyjeďte a potom s autem přijďte sem.“

„Co pojistka?“ snažila se být jednou v životě praktická.

„Jestli vám už bylo pětadvacet, můžete být klidná, krytí se vztahuje i na vás,“ řekl a skepticky si ji přeměřil.

„No, to mi samozřejmě bylo,“ odsekla znechuceně a důstojně odkráčela. „Chytrák. Ví moc dobře, kolik mi je!“ Bez ohledu na Brunovo naříkavé vytí zamkla dveře domu a obešla stavení.

Proboha! Stálo tam obrovské volvo kombi! Dlouhé bylo snad míli a neskutečně široké k tomu. Bezva! Něco tak velkého nikdy neřídila a teď by to měla dokázat navíc citlivě a opatrně. A pod kritickým pohledem majitele. Obecenstvo miluje.

Tak to je nádhera. Nemohla se dočkat.

Vlezla dovnitř, nevěřícně se zahleděla na řadicí páku a hned vystoupila a vrátila se zpět k Willovi.

„To je automat,“ pronesla vyčítavě.

„No jistě – tím to budete mít jednodušší.“

„Nesmysl.“

„Věřte mi, jsem doktor. D znamená jízda dopředu, P je parkování, R je revers, tedy zpátečka a N pochopitelně neutrál. Nechte tam to P, nastartujte, sešlápněte brzdu a přehod'te na D. A když chcete pákou hýbat, musíte zamáčknout ten knoflík nahore.“

„Hmm.“

Vrátila se zpátky, nastartovala, zařadila *dopředu* a opatrně uvolňovala nohu na pedálu brzdy. Když se vůz pohnul, vykřikla, prudce sešlápla brzdu, zatímco levou nohou marně šlapala kolem ve snaze najít pro ni uplatnění. Střevo, spílala si v duchu a znovu pomalu uvolňovala brzdu. Auto se pomalu rozjelo, takže si dodala odvahy a zkusmo lehounce sešlápla pedál plynu. Šlo to.

Vyjela z vrat stodoly, ale neměla vůbec odhad, kolik má kolem auta prostoru, proklínala sama sebe, že se v životě neodhodlala řídit nic většího než supermini. Pomalu jako slimák se plazila kolem rohu budovy, zastavila u čekajícího Willa tak blízko, jak jen mohla a zmateně pohlédla na řadicí páku.

„Dejte tam P,“ radil jí. „A zatáhněte ruční brzdu,“ dodal rychle.

Zjevně jí příliš nedůvěřoval.

Už se chystala k jadrné odpovědi, ale když sundala nohu z brzdy, auto popojelo dopředu.

Vyjekla a dupla na pedál. Will ji odměnil soucitným pohledem.

„Vždyť to pořád popojíždí!“ bránila se.

„To je v pořádku, jen se srovnalo. Ale mohla byste sem možná raději zacouvat, měl bych to blíž ke dveřím.“

„To bych nemohla,“ odvětila nekompromisně, ale zároveň si uvědomila, že ji couvání stejně nemine, pokud se chce dostat zpátky na cestu. To bude dílo. Vystoupila z vozu, zabouchla dvířka a Will zaklel.

„Možná, že to opravdu nebyl nejlepší nápad,“ zamumlal.

„Nemáte na vybranou,“ připomněla mu.

„Mohli bychom zavolat záchranku.“

„Na to možná taky dojde. Moje auto nám totiž bude stát v cestě.“

„Mám v kufru lano, můžeme ho odtáhnout.“

„My?“ Přeměřila si ho od hlavy k patě a odrkla „O tom dost silně pochybuju.“

„Dobrá, to vyřešíme později. Teď mě musíte nějak dostat dovnitř,“ procedil mezi zuby. Lucie se postavila před něj, chytila ho za ramena, stáhla ho k sobě, a když se mu podařilo srovnat si nohy pod sebe, zvedala ho vzhůru, až se konečně s bolestnými vzdechem postavil.

„Dobrý?“

Odměnil ji vražedným pohledem. „Bezvadný. Otevřete dveře.“

Udiveně zvedla obočí. „Prosím?“

„Prosím.“

„To už je lepší.“ Obešla auto, otevřela dvířka na straně spolujezdce a vrátila se pro něj, ale on už vyrazil sám. Tvrdohlavý a za každou cenu soběstačný. Fajn. Tak ať se třeba umlátí.

Samozřejmě, že po několika krocích zavrával a Lucie už v duchu viděla, jak bezmocně padá na zlomené ruce. Nejen, že to nebyla pěkná představa, navíc potřebovala to místo, pokud chtěla včas dokončit praxi. Potlačila tedy nutkání vytrestat ho a nechat dusit ve vlastní šťávě, přiskočila k němu a zachytila ho v pase. Potom mu pomohla obejít auto a sledovala, jak se opatrně souká dovnitř. Čelist

měl pevně sevřenou, zuby zaťaté, a když konečně usedl na sedadlo, opřel si hlavu, zavřel oči a hlasitě si oddechl.

„Ani se nepokoušejte zapnout mi bezpečnostní pás,“ zavrčel a Lucie alespoň pevně zavřela dveře a šla se posadit za volant. Nechápala, jak je možné, že i za tak vypjatých okolností, byla schopná vnímat tlak jeho pevného mužného těla na svém. I přes svetr, který měl na sobě, cítila každé jeho žebro, každický sval i dech.

A co víc, zdálo se jí, že on prožívá to samé.

Vklouzla na své místo a ohlédla se přes rameno. No nazdar! Jak mám s touhle obludou velkou jako tank couvat kolem celé stodoly?

Jak může být tak pitomá? Divil se v duchu Will. Jak může být ženská s evidentně dostatečnou mozkovou kapacitou na to, aby vystudovala medicínu, tak nemožná? Copak je couvání s tímhle dokonalým autem nějaký problém?

Podezíral ji, že z toho snad schválně dělá drama. Jednou jela od domu metr, o chvilku později se skoro otírala o zed'! A její jízda po hrbolaté cestě, to byl horor. Není divu, že na ní se svým autem zůstala viset.

„Máte v úmyslu vymést každou díru, ženská praštěná?“ vyšťekl na ni, když vjela do další prohlubně.

„Proč nadáváte na mě? Za tu příšernou cestu si můžete snad sám, ne? Něco takového by mělo být zakázáno přímo zákonem.“

Zákon by měl spíš zakázat prostořeká ústa, pomyslel si, ale nepředpokládal, že by si dámy poslankyně něco takového odhlasovaly. „Najed'te víc na střed a druhým kolem na kraj, ne?“ procedil skrze zaťaté zuby. Kousek jela v klidu, ale tam kde si musela vybrat jednu z možností, pochopitelně, vždycky vybrala tu špatnou. Mohl by na to začít sázet.

Každé drcnutí mu působilo nesnesitelnou bolest. Kdyby to jen trochu šlo, řídil by raději sám. Ale nebyl by schopný ani uchopit volant, natož s ním ještě točit. Do háje zeleného!

Vjeli do další díry a Will ucítil, jak mu po čele stéká studený pot až do obočí. Potřeboval si lehnout. Potřeboval si od neustupující bolesti trochu ulevit. A potreboval zapomenout.

Především však neměl zapotřebí dávat nějaké neschopné ženské kondiční hodiny v jízďě!

„Tady je moje auto,“ oznámila mu vzdorovitě. Otevřel oči a oddechl si úlevou.

„To objedeme. Jed'te hodně vlevo, ještě, je tavná pevná půda.“

No, víceméně. Prokličkovali nebo spíše proklouzali se tím krátkým úsekem kolem uvízlého vozu a za ním se kvalita cesty přece jenom trochu zlepšila. Už jenom pár minut, říkal si. Jenom chvilíčku...

„Nádherná fraktura ulny i radia. Klasická collesovka. Zreponujeme ti to tady, jestli budeš chtít. A co se té druhé ruky týká, to je jen pořádně zhmožděné Což jistě slyšíš rád.“

Aby ne. Byl šťastný, že nebude na nikom závislý při vykonávání základních lidských potřeb. Čeká ho sice děsná bolest, když s ní bude hýbat, ale zaplat'pánbůh že nebude mít obě ruce v sádře.

Reponování mu naopak příliš radosti nepřineslo. Zabandážovali mu paži, aby ji stáhli a dostali z ní krev, což samo o sobě dost bolelo, pak mu zastavili přísun krve do postižené části a do žíly vstříkli lokální anestetikum.

To bylo docela příjemné. Potom ho kolega-lékař uchopil za paži a natáhl ji, až zlomené kosti se slyšitelným a typickým chřupnutím vklouzly do správné pozice.

K vlastnímu znechucení se mu zvedl žaludek a pozvracel se. Ale stačil při tom ještě děkovat bohu, že u toho nebyla Lucie se svou přidrzlou pusou a nepozorovala ho těma obrovským zeleným očima. Navíc se mu udělalo špatně ještě jednou, a když se znovu vyzvracel, bezmocně se zhroutil na postel.

„Už je vám lépe?“ zeptala se ho vlídným hlasem sestra a Will slabě přikývl.

Doktor si ho zkoumavě měřil. „Zřejmě také otřes mozku, bylo by lepší, kdybychom si tě tady nechali přes noc.“

„Ne,“ odmítl nekompromisně a snažil se nevnímat bušení srdce a mravenčení ve tvářích. Jakýpak otřes. „Je mi dobře. Chci jít domů.“

„Umíněný, že jo? Prostě cvok,“ dobíral si ho kolega vesele a odstoupil, aby se z dálky podíval na své dílo. „Vypadá to dobře. Ještě

uvidíme, co to bude dělat, až to přijde k sobě. Jo, půjdeš ještě jednou na rentgen, až to dáme do dlahy, kdyby ti to náhodou přes noc nateklo. A zítra pak přijdeš na kontrolu a dotočíme to pořádnou sádrou, když to bude v pořádku. Souhlas?“

Will přikývl.

„Stejně si myslím, že bys tady měl zůstat, ale jestli máš někoho s sebou, tak to snad přežiješ. Víš sám, co by sis měl hlídat.“

Věděl. Sám takové rady po úrazech hlavy dával celá léta, ale nenapadlo ho, že se jimi bude muset sám jednou řídit. Navíc cítil, že mu to moc nemyslí. Ruka začínala přicházet k sobě a celá ho brněla, jak se cévy opět plnily krví.

Alespoň že může omezeně, ale přece jenom, používat levou. Měl ji pevně staženou a zpevněnou bandáží od prstů až po loket s otvorem pro palec.

Znal všechny zásady, které musí při léčení dodržovat. A pohybu bude mít jistě dost, když má pravou ruku zlomenou.

„Napíšu ti nějaké prášky proti bolesti,“ řekl doktor. „Můžeš si jich vzít až osm za den, ale ne víc než dva najednou a nejdřív po čtyřech hodinách.“

Will neměl v úmyslu brát je vůbec, jen v případě nejvyšší nouze, ale přikývl – i když by pochopitelně neměl problémy, aby si je napsal sám, až půjde v pondělí do práce. A v tom okamžiku mu to došlo.

Jak bude pracovat s jednou rukou v sádře a druhou v bandáži? Lucie musí zahájit svůj půlroční úvazek a on jediný má kvalifikaci na to, aby nad její praxi bděl.

Vzdychnul si. Takže Lucie se postará o jeho pacienty, on na ni bude dohlížet a říkat jí, co má dělat a ona ho vždycky odveze, kam bude třeba. Tohle všechno zvládnou. A po práci už bude klid. Lucie se zabydlí v chatce vedle jeho domu... a vzápětí si vzpomněl na promočenou postel a zplesnivělý koberec.

Zděšeně vydechl. Tak to bude prozatím bydlet u něj v domě. Jeden dva dny se to dá vydržet, ale kdyby to mělo trvat déle, tak by se z toho určitě totálně zbláznil. Objedná nové zařízení telefonicky a během pár dní ji přestěhuje.

To je přímo životně důležité. Žárlivě si střežil své soukromí a nikdy s nikým nepobýval v domě déle, než bylo bezpodmínečně nutné.

A zvláště v případě, když se jedná o půvabnou a drzou osůbku s vlastními názory. To by přišel o rozum!

Lucie se začínala nudit. Pročetla si už všechny propagační letáčky, prostudovala plakáty na stěnách, prošla nejbližší chodby sem a tam, vyzkoušela automat na kávu a přečetla polovinu časopisů.

Proč jim to tak dlouho trvá, bručela v duchu, vždyť o pár rentgenových snímků a natočení sádry?

Konečně se objevila sestra.

„Doktorka Comptonová?“

Zaplatpánbůh! Zvedla se z křesla a prošla místností. „Jak je na tom?“

Sestřička se chápavě usmála. „Je trochu nabručeny. Muži hrozně neradi přicházejí o svou nezávislost. A hlavně už chce domů.“

Lucie za ní kráčela do jedné z ošetřoven, kde seděl na pojízdném křesle Will a vypadal dost ztrhaně. Smířlivě na ni pohlédl. „Omlouvám se, že jste musela tak dlouho čekat.“

„To nic. Alespoň jsem se dozvěděla věci, o které jsem nikdy nestála, například, jak přeplout Atlantik, jak spravit hodiny po dědečkovi a udělat čatní z manga. Chcete odvézt na tom křesle k vozu, nebo mám přivést auto ke vchodu?“

„Radši obojí,“ navrhla sestra.

„Půjdu sám,“ prohlásil však Will.

Lucie mrkla z jednoho na druhého, přikývla a vyšla ven. Pohrávala si s klíčky a nevědomky se usmívala. Tvrdohlavý chlap. Neuvěřitelně těžký případ. Zdá se, že to bude zajímavých šest měsíců.

DRUHÁ KAPITOLA

„Co myslíte tím *neobyvatelný*?“

Will si vzdychnul a trochu nadzvedl pravou ruku a potom se hlavou opřel o stěnu za křeslem. Lucie měla zvláštní dojem, že si chtěl v rozčilení prohrábnout zasádrovanou rukou vlasy. „Ze střechy spadla taška. Proto jsem tam taky lezl.“

„Říkal jste, že jste zachraňoval kočku,“ namítli Lucie a Will si znovu vzdychl, už ne tak zhluboka.

„Ale ano – jenže ona tam vylezla za mnou, kdy jsem spravoval tu díru. Protože přes ní zatékalo, čímž se promočila celá postel a zplesnivěl koberec. Takže ten pokoj se nedá používat, dokud neobjednám příští týden nové zařízení a nedám vymalovat strop.“

Tak to nebude dlouho, ulevilo se jí. Pár dnů si budou dělat společnost. A vzhledem k jeho stavu se to docela hodí. Lucie sklonila hlavu ke straně a prohlížela si ho. Vypadal hrozně. Napadlo ji, kdy to vzdá a vezme si pilulku proti bolesti. Asi nikdy. Tvrdohlavý jak osel.

Otevřel oči a pohlédl na ni, odvrátil se ke dveřím a zhluboka se nadechl. Potom pomalu a opatrně vstal.

„Chcete něco podat?“

„Potřebuju na záchod.“

Chtěla se zvednout, ale zmrazil ji pohledem. „Ani se o to nepokoušejte,“ oznámil jí přísně a tak se Lucie s potlačovaným úsměvem opět usadila a čekala, se vrátí.

„Knoflíky mizerný,“ vztekal se Will. Došel k názoru, že jsou d'ábelským vynálezem. Zdálo se mu naprosto beznadějně je zapnout a navíc mu to působilo neuvěřitelnou bolest. Bůhví, proč si nekoupil džíny na zip. Tak co teď? Chodit s rozepnutým poklopem nebo se převléci do něčeho praktičtějšího, třeba do tepláků?

Ale ty měl nahoře a dojít by si pro ně nedokázal. Znovu se mu začínala točit hlava a cítil nový příval nevolnosti. Ztraceně. Pokusil se otočit kohoutkem, ale nešlo to. Musel ho vždy pevně zatáhnout, protože kapal, a on neměl čas ho spravit. Snad půjde aspoň ten druhý.

Ale kdepak. Nepohnul se ani o píd', levá ruka byla slabá a s pravou nemohl hýbat vůbec.

Opřel se hlavou o zed' a trhl sebou, protože se dotkl podlitiny na čele. Kdyby mu byly tři roky, praštil by sebou o zem a rozbřečel se, ale jemu bylo třicet tři. Byl tvrdohlavý a hrdý a nechtěl, aby ho Lucie viděla tak zdeptaného.

„Wille? Je vám dobře?“

„Výborně,“ procedil skrze zuby.

„Napadlo mě, že by vám přišly vhod tady ty tepláky. Našla jsem je u vás v ložnici. Určitě se v nich budete cítit pohodlněji a hlavně se vám budou líp oblékat.“

Otevřel dveře – zaplat'pánbůh, měly kliku a ne kouli – a vzal si je. Ta zatracená ženská mu snad dokáže číst myšlenky. Nepodíval se na ni, za žádnou cenu nechtěl vidět výsměch nebo snad lítost. Bokem za ni zabouchl.

A přes dřevěnou desku dveří k němu tlumeně dolehlo, „Děkuji. Rádo se stalo. Jste na mě tak hodná Lucie. Ale kdepak, to je samozřejmost.“

„Díky,“ vyštěkl a pohlédl na kalhoty a pak na svoje nohy. Ted' už se jenom zout, natáhnout tepláky a nespadnout.

Will nevypadal zdravě. Měl zsinalý, bolestí ztrhaný obličej. Trvalo mu věčnost, než se mu podařilo převléci se a ted' seděl vyčerpaně v křesle svého ponurého obývacího pokoje, zatímco Lucie se marně snažila rozdělat oheň.

Nakonec jí přece jenom chytil, položila na něj tedy polínko a prohrábla třísky pod ním. Vděčně zaprskal. Přiložila a stáhla ochrannou mřížku.

Bruno si její činnost očividně pochvaloval. Spokojeně hlasitě zívá a natáhl se před krbem ke spaní. Přesně to by měl udělat také Will, ale ten se naopak spanku bránil.

„Proč si nejdete lehnout?“ zeptala se nesměle asi po hodině, když viděla, jak bojuje s klížíci se víčky

„Musím zůstat vzhůru – kvůli tomu otřesu mozku chápete?“ odvětil jí blahosklonným tónem, ze kterého skřípala zuby.

„Ale jděte, potřebujete být jen pod dohledem, abyste neupadl do kómatu, aniž by si toho někdo všiml. To zvládnu, mám dostatečnou kvalifikaci na to abych mohla říci, jestli je člověk naživu, nebo

zemřel, víte?“ Zlověstně na ni mrknul a pak zase zavřel oči „Je mi docela dobře.“

Houby s octem, pomyslela si, ale proč by se s ním měla hádat? Vzala si tedy kufr s věcmi, který vyzvedli z jejího auta, když se vraceli z nemocnice, a odešla nahoru. Vybrala si ložnici hned vedle jeho a v koupelně našla povlečení.

Potom šla do pokoje svého hostitele, převlékla i jeho lůžkoviny a rozestlala mu. Potřebuje se pořádně vyspat, ať si říká, co chce, a ona ho bude sledovat, ať se mu to líbí nebo ne.

Seběhla do přízemí, postavila se před něj a pozorně se na něj zadívala. Podřimoval s hlavou nepohodlně opřenou o zeď. Na okamžik uvažovala, že ho tedy nechá být.

Tmavé řasy se jasně rýsovaly na popelavé pleti a obočí se mu pyšně klenulo nad ztrhanou tváří. Většina lidí se zdá ve spánku mladší a působí nevinně. Ovšem Will byl pravý opak. Měl tvrdý, urputný výraz, vypadal drsně a nesmiřitelně. Přísně a nezničitelně.

A sexy.

Proboha. Sexy? Podívala se na něj ještě jednou. No, možná ano. Pravděpodobně to je docela pohledný muž. Ano je, připustila zamyšleně. Několik pramínek rozčuchaných světlehnědých vlasů mu padalo na široké, inteligentní čelo. Měl štíhlý, aristokratický nos se stopami po nějakém starém zranění, plné, hezky tvarované rty a ostře řezanou čelist, z níž vystupovala vzdorovitá brada – nic překvapivého.

Sexy. Snad. V každém případě to je zajímavý muž. Čistě z teoretického, estetického hlediska. A má krásné šedé oči, jejichž světlejší střed rámuje tenká, o několik odstínů tmavší linka. Jejich pronikavý pohled neslibuje klid a pohodu, naopak, zneklidňuje a hrozí. Jestlipak dovede také zjihnout?

Asi ne.

Nyní se Willova víčka lehce zachvěla, ale oči neotevřel. Měla však dojem, že se probudil. „Wille?“ zašeptala.

Podíval se na ni překvapeně a ostražitě si ji prohlížel. „Co je?“

„Máte připravenou postel. Nechcete se ještě něčeho najíst, než si půjдете lehnout?“

Zhluboka si vzdychl. „Ne, ještě mi není dobře.“

„A co napít? Vodu? Měl byste hodně pít, aby vám ledviny odplavily co nejvíc škodlivin po tom úrazu.“

Přikývl. „Já vím, napiju se. Za chvíli.“

„A co nějaké analgetikum?“

„Není třeba,“ odvětil snad až příliš rychle.

„Přinesu vám vodu, ale myslím, že potom byste si už vážně měl jít lehnout. Uvidíte, že se vám uleví.“

„Už vám někdo řekl, jak jste odporně panovačná?“ zavrčel otráveně.

„Už mnohokrát,“ přiznala vesele. „Kde bude spát pes?“

„Teď, když jste zatopila, tak asi tady, myslím. Jinak si lehne kdekoli, většinou u dveří mé ložnice.“

Lucie odešla nahoru s vodou a pilulkami a vrátila se pro něj dolů. Ale potkala ho v polovině cesty. Jeho urputný pohled napovídal, že nepřipustí žádné zasahování.

Mlčky tedy odstoupila a modlila se, aby neupadl. Když zdárně zdolal schody, kráčela za ním do pokoje.

„Já to zvládnu,“ odháněl ji vytrvale, ale Lucie se na něj zpříma podívala.

„I knoflíčky na košili?“

Zlostně po ní mrsknul očima. „Jo.“

„Wille, jenom pro dnešek. Co kdybyste mi dovolil, abych vám pomohla?“

Rezignovaně usedl na postel. „Vy jste převlékla povlečení.“ Co to zaslechla v jeho hlase? Úžas, a že by snad i záblesk vděku? To jistě ne!

„Říkala jsem si, že v čistém ložním prádle se budete cítit mnohem lépe,“ řekla lhostejně. „Tak, sundáme svetr a zkusíme, jestli vám půjde košile přetáhnout přes sádku.“

Naštěstí to šlo docela snadno a tak měla možnost vidět ho do pasu nahého. Jeho štíhlé a svalnaté tělo ji příjemně zaskočilo. Prohlížela si se zájmem škrábance, které při pádu utrpěl, a lehounce se prsty dotkla jeho žeber.

„Potřebujete arniku,“ řekla a Will obrátil oči v sloup.

„Žádné čarodějnické čáry na mně nezkoušejte,“ zavrčel.

Zasmála se.

„Porodní báby ji dodnes používají. Měl byste více otevřít svou mysl nejrůznějším metodám.“

„Hmm,“ zabručel.

„Pyžamo?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, a už se obsloužím sám.“

„Co ponožky?“

Podíval se na nohy a pokrčil rameny. „Můžu spát v nich.“

„Děláte to obvykle?“

„Samozřejmě že ne.“

„Tak fajn.“ Sehnula se bleskurychle mu je stáhla.

Měl hezké nohy. Silné, s rovnými prsty, pevnými kotníky a tmavými chloupky na nártu.

„Ale teď už to opravdu zvládnou sám,“ opakoval vytrvale a tak se Lucie zvedla, odložila košili s ponožkami z dosahu, aby o ně nezakopl, kdyby v noci vstal.

„Vodu máte na stolku. Udržíte skleničku?“

„Určitě si s ní nějak poradím,“ ujistil ji netrpělivě.

„Jasně. Tak jo, uvidíme se později. Spím hned vedle. Kdybyste něco potřeboval, zavolejte.“

Rychle se přichystala ke spánku, a když ulehla, obklopilo ji nezvyklé ticho a tma. Bylo to pro ni nové a naprosto úžasné. Pohlédla z okna a neviděla nic. Žádné světlo, široko daleko žádné známky života.

Něco však zarachotilo na střeše přímo nad její hlavou, až se lekla a spěchala zpátky do postele. Naskočila jí strachem husí kůže, ale vzápětí si uvědomila, že to něco je venku a ne v pokoji s ní.

„Asi nějaká myška,“ uklidňovala se a plašila výplody své bujné fantazie, která ji léta doprovázela jako nejlepší přítel i úhlavní nepřítel. Jak kdy. Díky ní se myš proměnila v obrovskou krysu a Lucie se musela nutit ke klidu. Strčila si hlavu pod polštář, ale pak si uvědomila, že musí poslouchat, co se děje vedle.

Kruci. Vykoukla ven.

Nic. Alespoň žádný lidský zvuk. Zato venku u okna něco zafrkalo, až se jí hrůzou zježily vlasy. Co to proboha bylo? Kousla se do rtu a zvažovala, zda b nebylo lepší utéci do bezpečí k Willovi do postele. Ale to by bylo směšné.

Je to venku. Nesdílí to se mnou pokoj. Všechno bude dobrý. Je mi fajn. Fajn.

Opakovala si to jako mantru, až upadla do lehkého, neklidného spánku...

Will byl přesvědčený, že mu bude dobře. Opravdu věřil tomu, že usne, že ho nebude bolest tak trápit a držet při vědomí, jenže analgetika, která mu píchli v nemocnici, přestala účinkovat a ruka mu dávala pořádně zabrat. Přesněji řečeno obě ruce, ale pravá víc.

Posadil se, přehodil nohy z postele na zem a musel chvilku čekat, až se svět kolem něj uklidní. Netušil, kam Lucie uložila prášky, které mu doktor předepsal, ale ve své lékařské brašně v přízemí měl jiné, které s sebou vozil pro případ náhlé potřeby pacientů. Teď by mu mohly posloužit.

Sešel do kuchyně a bojoval s kódem na zámku tašky. Po chvíli se mu podařilo ji otevřít, vytáhl lahvičku a rozpačitě si ji prohlížel.

Měla bezpečnostní uzávěr! Bezvadný! Vůbec netušil, jestli se mu podaří zatlačit víčko silou a zároveň s ním pootočit. Pokusil se držet ji pravou rukou, ale prsty nespolupracovaly. Přendal si ji do levé, sádrou zamáčkkl uzávěr a otáčel skleničkou.

Víčko pochopitelně sklouzlo. Co zkusit zuby? Přidržel si sklenku u úst, zadními stoličkami sevřel uzávěr a snažil se stlačit ho a otáčet.

Zápěstím mu projela intenzivní bolest a tak s vyjeknutím pustil dózičku na zem.

Krucinál. Do toho zatraceného křápu se nikdy nedostanu.

Ve dveřích se objevil Bruno, který přišel vyšetřit, co se v kuchyni děje, a když se jeho pán sehnul pro skleničku, dal mu obrovskou, mokrou pusu. „Nazdar, ty zlobivé zvíře,“ řekl mu Will láskyplně a zabořil hlavu do jeho husté černé srsti. Když ji zvedl, zahlédl na okenním parapetu kladivo.

Co to tam proboha vyvádí? Lucie došla po špičkách na okraj schodiště a nakoukla dolů. Viděla však jen Willovy nohy a čas od času zaslechla ránu a klení. Nakonec se ozval přímo ohlušující hluk, takže nečekala a seběhla dolů. Našla ho zhrouceného nad výlevkou.

„Wille?“

Pomaloučku se narovnával a otáčel k ní. „Nemůžu odšroubovat to pitomé víčko,“ procedil skrze sevřené zuby.

„A samozřejmě je pod vaši úroveň mě o to požádat.“

„Nechtěl jsem vás budit.“

„A myslíte, že ten kravál tady mě nevzbudí? Že snad dokonce budu klidně spát? K čertu! Vždyť tady je takové ticho, že se ani usnout nedá! Slyším každou myš pochodující po střeše, každého ptáka, jak si čechrá peří a ještě něco záhadného – co mi frká přímo pod oknem. Málem jsem umřela strachy.“

„To bude Henry.“

„Henry?“

„To je kůň. Žije tady.“

Kůň? No jistě. To je přece samozřejmé. Připadala si jako největší hlupák. „Kde máte tu sklenku?“

„Tady,“ kývl hlavou na linku a Lucie zvedla lahvičku a zkoumavě si ji prohlížela.

„Ale to nejsou ty prášky, co vám napsali v nemocnici?“

„Poslouží mi stejně. Nevím, kam jste je dala.“

„Položila jsem vám dva na noční stolek.“

Zavřel oči a namáhavě vzdychnul. „Fajn. Děkuju.“

„Co nevolnost?“

„Pořád stejná. Ani nevím, jestli je udržím v sobě, až je polknu.“

„Určitě,“ snažila se ho uklidnit. „A pojd'te si zase lehnout, než upadnete. Mimochodem, co to bylo za rachot?“

„Kladivo.“

„Kladivo?“ opakovala nevěřicně. „Chtěl jste se zřejmě pustit do neodkladných prací, podle příručky *udělej si sám*.“

Znechuceně si odfrknul. „Ne! Snažil jsem se rozbít tu sklenici, jenže jsem ten zatracenej křáp ani neudržel v ruce a spadlo mi to do dřezu.“

Bylo jí ho líto. „Pojd'te,“ řekla vlídně. Vzala ho rukou kolem pasu a vedla ke schodům. „Je čas jít spát. Dám vám ty pilulky, takže určitě usnete.“

Bruno je tentokrát doprovázel, a když se uložili, dodal si odvahy, skočil k Lucii do postele a spokojeně se uvelebil, takže jí svou vahou drtil nohy. Nevadilo jí to, naopak. Cítila se s ním v bezpečí a věděla,

že uslyší každý zvuk z Willova pokoje. Konečně se také uklidnila a usnula.

Will prospal skoro celý druhý den. Lucie toho využila a zajela si pro svůj vůz. Našla hromádku starých cihel, naložila je do kufru Willova volva a potom velmi opatrně, prostředkem a po kraji cesty dojela ke svému uvízlému autu. Většina kaluží už částečně vyschla.

Stačilo nadzvednout auto heverem, podložit kola jejího vozu přivezenými cihlami a potom vytáhnout zvedák a bez problémů odjet.

Motor nejevil známky poškození a Lucie byla pyšná, že dokázala auto sama vyprostit a nemohla se dočkat, jak se bude Will tvářit. Cihly nechala v díře a s pocitem dobře vykonané práce si odvezla autíčko na dvorek před chatkou a pěšky se vrátila pro Willovo volvo.

Když přijela, byla zpocená námahou. Will se mezitím probudil.

„Kde jste, sakra, tak dlouho byla?“ zeptal se rozladěně, když vešla do kuchyně.

„Promiňte, že jsem tak udýchaná. Ale podařilo se mi vyprostit své auto.“

Svraštil obočí. „Opravdu?“

„Jo. Našla jsem za stodolou nějaké staré cihly...“

„Cihly?“

„To jsou takové červené kostky, co se z nich stavěli domy. Tyhle byly špinavě žluté a šedivé.“

„Já vím moc dobře, o čem mluvíte,“ vztekal se. „Já tomu jen nemůžu uvěřit! To byly cihly na podlahu – pečlivě očištěné a připravené k položení sem do kuchyně. Kolik jste jich odnesla?“

Pokrčila rameny a trochu ji hryzalo svědomí. „Asi tak čtyřicet.“

„Čtyřicet!“ Will obrátil oči v sloup a zoufale vzdychl.

To jsem tomu dala, pomyslela si Lucie.

„Tak se vyčistí znovu,“ navrhl. „Stačí je jen umýt.“

„Dobrá. Můžete jít, přivést je zpátky a udělat to, ale ne abyste je špinavé od toho bahna házela do mého auta!“

„A jak to asi mám udělat? To je mám napřed olízt nebo co?“ vybuchla nakonec.

„Aspoň jednou byste tím svým jazykem udělat něco užitečného,“ odsekl a odkráčel z kuchyně se psem v patách.

Lucii se chtělo bezmocně rvát. A ze všeho nejradši by něčím práskla o zem!

Rychle vyběhla ven, aby nepodlehla pokušení prohodit zavřeným oknem pánev. V předsíni popadla haldu novin – snad se kvůli nim Will nezhroutí – a běžela ke svému autu, aby zajela pro ten drahocenný stavební materiál.

Přece nemohla tušit, co je to za cihly. Čert aby ho vzal, vyváděl kvůli tomu jak pominutý! Prý by konečně udělala jazykem něco užitečného! To je vrchol!

Will zatím telefonoval Richardovi, svému staršímu partnerovi, a vysvětlil mu, co se přihodilo.

„Proboha! A jsi v pořádku?“ ptal se starostlivě kolega. „Stavím se, až pojedu...“

„Není třeba, Richarde. Nezapomínej, že tady mám Lucii.“

„Lucii?“

„Comptonovou přece. Naši novou sekundářku.“

„Ah, ano. Lucie.“ Hlas se mu nápadně změnil. „A jak si vede, holčička zlatá?“

Will obrátil oči v sloup. „Je v docela dobré formě. Vyklubal se z ní takový malý tyran. A můj dům už více méně není můj.“

„Výborně. Jsem si jistý, že odvádí obrovskou práci. Jen abys ji neotrávil, nezapomínej, že může zajistit tvé pacienty, dokud se neuzdravíš. Zacvičovat ji snad můžeš, ne?“

„Těžko,“ přiznal nerad Will. „Nemůžu psát, protože neudržím nic v ruce. Navíc musím zpátky do nemocnice, aby mi dotočili sádku.“

„Chceš, abych se pro tebe zastavil a odvezl tě tam?“

Už skoro přisvědčil, ale z nějakého zavilého důvodu chtěl, aby to musela udělat Lucie. Že by toužil po dalším utrpení v její společnosti? Tváří v tvář jejímu neutuchajícímu veselí naslouchat nekonečně hloupému štěbetání? Anebo to má co do činění s jejím kulatým zadečkem nacpaným do přiléhavých džín a oblinkami ňader drze čnějícími z hedvábně měkoučkého svetru?

Silou vůle se vrátil do reality. „To je dobrý, Richarde. Podplatím Lucii, aby mě tam hodila,“ řekl. Přešel pak k oknu svého pokoje a pozoroval, jak se v dálce moří s cihlami. Vytahovala je z kaluží v děrách na cestě a skládala do auta. Naštěstí svého. Byla vzteky bez sebe, to je jasné a je pravda, že na ni nemusel být tak příkrý, ale zraněná ruka ho příšerně bolela a byl podrážděný z vlastní nemohoucnosti.

Za hodinu se vrátila. Byla špinavá od bláta, neupravená a naštvanější než včera, ale poslušně skládala cihly zpátky ke zdi stodoly. Raději se jí uklidí z cesty, přece jenom ho trošku pálilo svědomí. A potom se znenadání objevila Amanda, aby se projela na koni. Pozoroval ji, jak se představila, a za okamžik se rozběhla do kuchyně.

Zatraceně. Lucie jí určitě řekla, co se mu stalo.

Amanda ho vždy zahrnovala horlivou pozornost a nyní bezpochyby ještě zvýší své úsilí, aby získala je ho přízeň. Už ji slyšel za dveřmi, už na ně klepala a vcházela a vyřeštěnýma očima si ho prohlížela.

„Jsi v pořádku? Ty můj chudáčku! To je hrozné spadnout ze žebříku! Můžu pro tebe něco udělat?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, opravdu ne. Je mi docela fajn. Lucie se o mě stará.“

V očích jí zableskla jiskra žárlivosti. „Ale to není třeba – nemusíš takovými věcmi obtěžovat cizí lidi. Já ti pomůžu...“

„Vážně, ne,“ skočil jí Will rychle do řeči. Při pouhé představě, že by mu Amanda měla nějak pomáhat, mu stydla krev v žilách, a neměl chuť se dohadovat o tom, co myslí *takovými věcmi*. Jen stěží se ovládal a neotřásl. „Já to zvládnu. Vidíš, levou ruku mám skoro v pořádku.“ Zvedl ji a zamával s ní, přestože ho nesmírně bolela, a dokázal se donutit i k přesvědčivému úsměvu. Jak doufal.

„No tak dobře. Ale kdybys přece jenom něco potřeboval, tak si řekneš, ano?“

„No jistě – a děkuju.“

Zastavila se mezi dveřmi. „Ona bydlí v chatce?“

Nemohl odolat pokušení škaredě ji potrápit. „Lucie?“ zeptal se nevinně. „Ne. Bydlí tady se mnou.“ K završení všeho na ni ještě mrkl a Amanda se celá rudá vypotácela ven.

„Uhm, aha. Dobře. Tak se opatruj.“

Cítil se trochu provinile. Byla to moc hodná dívka, ale taková snaživá, aktivní a děsivě srdečná.

A on je odporná krysa.

Vzdychnul si. Měl žízeň a pomerančový džus došel. Vytáhl si tedy z lednice novou krabici a s pomocí sádry ji dopravil na pracovní desku linky. Levou rukou nešikovně uchopil nůžky a pokusil se odstříhnout jeden z rohů, ale moc mu to nešlo. Kdyby měl nějakou kvalitnější značku, tak by krabice měla plastový uzávěr. Stejně by sis s ním neporadil, filozofoval v duchu.

Konečně se mu podařilo propíchnout v ní alespoň malou díрку, nadzvedl ji celou a pokusil se nalít si džus do skleničky. Pochopitelně mu šťáva vytekla do sádry a polil si bandáž na levé ruce. Sklenka zůstala prázdná.

Znechuceně tedy sádrrou nadzvedl krabici přímo k ústům a pokoušel se napít proraženou dírkou.

A pochopitelně právě v tom okamžiku se vrátila Lucie.

Pohlédla na něj, zvedla pobaveně obočí a šla si umýt ruce.

„To jste nemohl chvilku počkat?“

„Ne, měl jsem děsnou žízeň. Dáte si taky?“

Věnovala mu zničující pohled, vzala skleničku, pustila si do ní vodu a několika doušky ji vyprázdnila.

„Budete pokračovat v tom pití z krabice, abyste se celý polil, nebo dáte přednost tomu, abych vám nalila do skleničky?“

Jednoho dne by se mohl vlastní pýchou zadusit. Chvilku váhal, pak se vzdal. „Byla byste tak hodná?“

Nedůvěřivě si ho přeměřila a osvobodila ho od krabice džusu, která mu nebezpečně balancovala na zasádrované ruce a nalila. „Neměl jste se náhodou dneska dostavit na kontrolu?“ zeptala se.

„Mmm.“

„A neměli bychom už jet?“

„Asi ano. Ale jsem celý politý, potřeboval bych novou sádru i bandáž.“

„Určitě vám s tím něco udělají.“

Vyšla ven ke svému autu. S hrůzou si ho prohlížel.

„Tímhle? To myslíte vážně?“

Zastavila se uprostřed nastupování s jednou rukou na rámu otevřených dveří, s druhou na střeše. „Vážně,“ prohlásila slavnostně a nevypadala, že by se snad dala obměkčit. Včerejší jízda volvem jí stačila. „Můžete si posunout sedadlo dozadu.“

Otevřela mu dveře. Will se s brbláním a mrmláním nasoukal dovnitř a s její pomocí si odsunul sedačku kam, až to šlo.

„Jste tady?“

„Jakž takž,“ zabručel nevrle a Lucie se natáhla přes něj a zabouchla.

Ucítila pevné svaly jeho stehen, které se pod její vahou napjaly, a okamžitě litovala, že raději nevystoupila, neobešla vůz a nezabouchla za ním zvenku. Zvedla se a cítila, jak jí hoří tváře. Zatímco mu zapínala bezpečnostní pás, všimla si, jak je zpoza stáje upřeně pozoruje Amanda. „To děvče po vás evidentně šílí,“ oznámila a sledovala její pronikavý pohled ve zpětném zrcátku. Doufala, že tu poznámku nepovažoval za projev žárlivosti.

Zjevně ne. Otočil oči v sloup a zasténal. „Povídejte mi o tom,“ zamumlal. „Musím se vám přiznat, že jsem trochu zveličil naše – ehm, náš vztah. Nabízela mi totiž svou pomoc v jistých intimních záležitostech a obávám se, že jsem vás využil jako nejjistější způsob, jak se jí zbavit. Teď už vás určitě z celého srdce nenávidí.“

Lucie vyprskla smíchy a Willovy rty se také pohnuly. Nebyl to přímo úsměv, ale skoro.

Možná, že nebude zas tak hrozné s ním pracovat...

„Správně, při pohovoru jste se seznámila s Richardem, a tohle je Kathy, Simon se někde courá, tady jsou naše recepční, manažer, zdravotní sestry a ošetřovatelky, porodní asistentky...“

Lucie se usmívala, kývala a doufala, že si zapamatuje alespoň desetinu z toho, co říkal.

Všechno to samozřejmě mělo řád a systém, podobný jako tam, kde pracovala dosud. Určitě ani praxe se nemůže příliš lišit od toho, na co byla ve městě zvyklá.

Na rozdíl od jejího londýnského působiště ve staré zadaptované budově z viktoriánského období, tady se ke svému úžasu ocitla v moderní vzdušné novostavbě, jakou v provinciálním městě vůbec nečekala.

Všechno zařízení a používané metody byly na vysoké úrovni, naprosto moderní, což se samozřejmě v zařízení, kde bylo možné absolvovat povinnou praxi, dalo očekávat. Pokud by mohla srovnávat, připadalo jí to tady světlejší a prostornější. Zda to bude také celkově lepší, to si zatím netroufala soudit.

S nostalgickým píchnutím u srdce vzpomínala na to, co opustila. Kdyby si bývala mohla vybrat, zůstala by tam, ale její konzultant dostal infarkt a musel jít předčasně do důchodu. Nikoho jiného, kdo by si ji mohl vzít na starost tam, neměli.

Nakonec mohla považovat za štěstí, že se uvolnilo místo tady.

Will skončil s představováním a odvedl si ji k sobě do pokoje, aby se připravili na první společnou ordinaci. „Pár dnů tady budu sedět s vámi, abych se přesvědčil, jak vám to s pacienty půjde, a trochu se vám při tom podívám na prsty, a ujistím se, že vám to jde od ruky. Když se to všechno vyvine k oboustranné spokojenosti, tak vás nechám pracovat samostatně.“

Bezva. Takže opět publikum. A to myslela, že nemůže být nic horšího, než to řízení auta!

První pacientkou byla patnáctiletá dívka, jejíž matka ji přivedla se slovy, že jí nic není a že chce, aby jí to řekla sama paní doktorka.

Lucie se tázavě podívala na Willa a potom se usmála na mladou dívku. „Tak se na to mrknem. Ty jsi Clare, že ano?“

„Ano.“ Křečovitě si odkašlala a Lucie se zamračila. Už před tím, když obě vešly, si všimla, že děvče je zadýchané a při tom se do ordinace nechodilo po schodech!

„Pověz mi, co tě trápí,“ vyzvala ji laskavým hlasem, ale její matka se nedala odbýt.

„Měla jít dneska do školy, minulý týden jí nebylo dobře a pořád pokašlávala. Ale blíží se závěrečné zkoušky a nemůže si dovolit déle chybět!“

„Tak co je s tebou, Clare?“ otázala se znovu trpělivě Lucie. „Pověz mi, kvůli čemu se necítíš dobře.“

„To ten kašel,“ začala dívka.

„Vůbec nejlí. Jednou vyhladoví až k smrti – už jsem se bála, že má anorexii nebo něco takového. Myslím, že ten kašel je jenom taková bouda, ale když jí dáte nějaká antibiotika, tak už se dál nebude ulejšvat. Já už jsem jí řekla svoje, ale všechno marně. Doktore Ryane, povězte jí, jak to s ní dopadne, když nebude jíst.“

Will s úsměvem zavrtěl hlavou. „Doktorka Comptonová jistě stanoví správnou diagnózu. Nechrne jí, na co přijde, ano?“

Lucie se cítila jako pod mikroskopem. Will ji sice podpořil, ale spíše to vyznělo jako výzva a je tedy jenom na ní, aby zjistila, co není v pořádku. Už se chystala k přednášce o tom, že *nemůžeme jen tak předepisovat antibiotika, to nejsou bonbóny*, když se Clare znovu rozkašlala.

Poslechni si ji, radil jí vnitřní hlas a vzápětí se jí ulevilo, neboť jasně zaslechla šelest. Spokojeně se usmála. „Má zánět průdušek. Takže žádná anorexie, žádné simulování, ale nemocná holka, která skutečně potřebuje antibiotika.“

„To bylo nějak jednoduché. Nepředepisujete je náhodou jen tak, aby se neřeklo?“ Paní Reidová se tvářila skepticky a podívala se na Willa, aby ji ujistil.

„Jenom, když je to opravdu nutné,“ potvrdila Lucie. „A vzhledem k tomu poslechovému nálezu, to je nezbytné, věřte mi. Zní to, jako když jí tam někdo chroupe chipsy.“

Clare se rozesmála. Byla šťastná, že ji konečně bral někdo vážně a Lucie se na ni povzbudivě usmála. „Brzy ti bude lépe. Musíš odpočívat, hodně pít a do školy se vrátíš, až budeš úplně zdravá. Co ty zkoušky? Čekají tě letos nebo příští rok?“

„Až příští rok, to je v pohodě, ale teď píšeme písemky na závěr školního roku. Tatka by mě zabil, kdybych je zvorala.“ Ušklíbla se. „On je totiž učitel.“

Lucie se rozesmála. „Tak to tě docela chápu. Můj tatínek taky učí. Vždycky se na mě podíval přes brýle a říkal: dneska ses moc nepřipravovala, nemáš nějaký domácí úkol? Přiváděl mě tím k šílenství, zvlášť když jsem se učila jak blázen.“

„Vsadím se, že teď je s vámi spokojený,“ řekla Clare zamyšleně. „Taky bych chtěla být doktorkou, ale nejsem si jistá, jestli na to budu mít.“

„Víš, Clare, ve zdravotnictví je spousta možností. Zatím máš čas, uvidíš, jak se tvé studium bude dál vyvíjet. A kdyby ti to nešlo, můžeš si vybrat něco jiného.“

Za zády se jí ozvalo decentní odkašlání. Otočila se na Willa a ten významně pohlédl na hodiny na zdi. Provinile polkla, spěšně zaznamenala výsledky dívčina vyšetření do počítače, vytiskla recept a rozloučila se s ní i s její úzkostlivou matkou.

Potom se posadila a čekala, až dostane lekci.

Ale Will mlčel.

Překvapeně se na něj podívala, „Copak? Nechystáte se mě kritizovat?“

Samolibě se usmál a zavrtěl hlavou. „Ale ano – později. Další pacient čeká už beztak dost dlouho, ne myslíte?“

Jen stěží se jí podařilo potlačit nutkání něčím ho praštit.

TŘETÍ KAPITOLA

Byl čas na oběd. Kromě Clare, své první pacientky, vyšetřila Lucie dalších patnáct případů – a přetáhla ordinační hodiny o dobrou hodinku.

Nyní vyjeli na návštěvy, a protože sama cestu neznala, musel ji Will navigovat.

Což také znamenalo, že měl ústa zaneprázdněna neustálým *odbočte vlevo, tady je to, vpravo*, místo obvyklého *proč jste to neudělala tak nebo tak?* Lucii, která měla co dělat, aby se vůbec vyrovnala s jeho přítomností a tím, jak neustále sledoval hříchy, kterých se dopouštěla, se tím nesmírně ulevilo.

Zdálo se jí, že ordinace probíhala docela dobře, i když několikrát zachytila Willovy oči obrácené v sloup, nebo významně pomrkávající po hodinách na zdi. Kdyby mohl psát, určitě by papír nešetřil a počmáral ho kritikou na její nekonečné představení.

Bylo to však jen trochu pomalejší. Protože dělám všechno důkladně, říkala si.

„Jeďte tady tou cestou až na konec,“ instruoval ji. „Je to ten bílý dům na rohu.“

Byly tam dva bílé domy. Samozřejmě zaparkovala u špatného a nedokázala odolat spokojenému úsměvu, když se opět začal rozčilovat.

Ztěžka si vzdychl, rozmáchl se, aby si prohrábl vlasy a praštil se sádrou do hlavy.

„Máte ji nosit v závěsu,“ připomněla mu.

„Nesnáším ho. Bolí mě z něj krční páteř.“

„Takhle vám ruka nateče.“

„To je dobrý, mám tam dost místa. Vždyť víte, že to je jen provizorní.“

„A proto nenosíte závěs?“ nedala se odbýt.

Will se k ní obrátil a oči mu sršely hněvem.

„Lucie, je to moje ruka. A když nechci závěs, tak ho taky nosit nebudu. Nechci mít dva, víte? A už vůbec nechci, aby mě poučovala medička, jejíž praxi mám na starost.“

„Nejsem medička,“ procedila skrze zuby. „Jsem sekundární lékař a nejsem zase tak nekompetentní, jak se asi domníváte. A jak jste

mohl získat vy funkci konzultanta, to si opravdu nedokážu představit. Jste neuvěřitelně povýšený, nespravedlivý, kritický a nesoudný.“

„Vždyť jsem vám neřekl ani slovo –“

„Zatím! Ale nepochybně to přijde.“

Opřel se pohodlně o sedačku a zvědavě se na ni zadíval.

„A co jste tedy, podle vašeho názoru, dnes ráno udělala špatně?“ zeptal se jí úmyslně klidně.

„Kromě toho, že jsem dýchala?“ bručela Lucie „Přetáhla jsem ordinační hodiny.“

„A jinak?“

„Nic,“ bránila se.

„Já bych si zajistil vzorek sputa od Clare, abych se ujistil, že jsem jí nasadil správná antibiotika.“

Opravdu by to udělal? Kruci, má pravdu, i ona by ji určitě poslala do laboratoře, kdyby právě on tak významně a s pohledem na hodiny nekašlal. Přemýšlela, jestli si už Clare vzala první dávku, nebo jí ještě stihne zavolat –

„Už jsem to zajistil. Přinesou vzorek dřív, než si nasadí léky,“ uklidnil ji Will, jako kdyby jí četl myšlenky. „Bydlí hned vedle ordinace. Co dál?“

Potlačila své podráždění a v duchu se probírala seznamem pacientů.

„Ten člověk s dyspepsií...“

„Pan Gregory.“

„Jo. Je obézní.“

„No, ve skutečnosti má jenom nadváhu. BMI má 29,4. Snaží se zhubnout, má v úmyslu shodit deset kilogramů. Právě proto zřejmě dostal žaludeční potíže. Příčinou jeho problémů jsou všechny ty bláznivé diety a špatné stravovací návyky.“

„Ocenila bych, kdybych tohle všechno věděla před samotnou konzultací. Takhle jsem váhala mezi angínou a *helicobacterii pylori*, a on se pravděpodobně přecpal okurkami!“

Provinile zamrkal. „Omlouvám se, to je těmi prášky proti bolestem. Nemůžu se pořádně soustředit. Máte pravdu.“

Lucii klesla čelist. Omluva? Zázraky se přece jenom dějí.

„Když už jsme v tom, nečekám, že byste se chystal také omluvit za tu poznámku s olízáním cihel, že ne?“ zkoušela, kam až se dá zatlačit.

Usmál se. Byl to nebezpečný smích predátora. „To tedy skutečně ne,“ odvětil a otevřel dveře vozu. „A pojďte, nebo budeme mít zase zpoždění.“

„Tak řeknete mi něco o tomhle pacientovi, nebo mě zas necháte dělat poslepu?“ naléhala.

Usdl tedy zpátky. „Je mu pětapadesát, po infarktu, pod kontrolou kardiologa, ale zrušil u něj svou návštěvu pod nějakou záminkou. Čeká na operaci, kde se mu má provést by-pass, ale nedodrжуje dietu ani cvičební program, takže má vytrvalé bolesti na hrudníku. Tohle je pravidelná návštěva, navrhuji, abyste provedla běžná vyšetření, a já si půjdu popovídat s jeho ženou.“

„Myslela jsem, že mám přebrat všechny vaše pacienty,“ namítla Lucie.

„Tuhle ne. Jeho žena je moc hodná – nezaslouží si takové trápení. Potřebuje morální podporu.“

„A tu jí nemohu poskytnout?“

„Tak jako já ne. Známe se totiž už léta,“ vysvětlil jí.

„Tak dlouho to nebude, ctihodný praotče. Kolik vám je?“

Usmál se na ni.

„Jsem tady šest let. Prožil jsem s Pam její menopauzu. Známe se velmi dobře, věřte mi.“

Potichu a nepřiliš vznešeně si odfrkla a vystoupila z auta, ze zadní sedačky vzala lékařský kufřík a zamkla.

Na zahrádce před bílým domem stála žena v žlutých gumových rukavicích. Jakmile je spatřila, hned si je začala stahovat. Will se sklonil, aby ji políbil na tvář. „Ahoj, Pam,“ řekl vlídně. „Jak to jde?“

Zvedla oči k nebi a potom se na něj pozorně zadívala. „Copak já, ale co vy, že máte ruku v sádře? A na druhé bandáž? Proboha, co se vám stalo?“

Vyprávěl jí celou historku, pochopitelně přeháněl a udělal z toho frašku a představil jí Lucii. „Ještě že přijela. Ovšem, kdyby neměla přijet, tak jsem se houby staral o nějakou spadlou tašku na střeše

chatky, takže nebyť jí, nelezl bych po žebříku. Vlastně je to všechno její vina.“

„Tak, správně, jen do mě,“ smála se Lucie. „Ale pokud si vzpomínám, tvrdil jste, že jste zachraňoval kočku.“

„Dělá teď za mě veškerou fyzickou práci, já se starám o ústní anamnézu,“ přerušil ji s úsměvem Will. „Je to naše nová praktikantka.“

„Opravdu?“ obrátila se k ní Pam. „Chudinko. Dovedu si to představit, on je určitě hrozný tyran, jeho poslední žák mu utekl.“

„Byl absolutně neschopný,“ spěchal Will s vysvětlením. „A nepomlouvejte mě, Pam. Ona už si beztak myslí, že mám ve stodole schovaný nějaký mučicí nástroj.“

„Taky že má – a švédský,“ přiložila si Lucie polínko do ohně. „Volvo kombi.“

Rozesmál se.

„Je to roztomilé autíčko.“

„Moc velké na můj vkus.“

„Zítra si ho vyzkoušíme. Z té vaší miniaturny mám křeče.“

„Chudáčku.“

Pam si je zvědavě prohlížela. „Vy to přežijete, Lucie,“ prohlásila pak rozvážně a usmála se. „Vítejte v Bradfordu.“

Lucie jí úsměv opětovala, „Díky.“ Měla upřímnou radost, že alespoň někdo je na její straně. Pomalu kráčeli dovnitř.

Pacient seděl v kolmém křesle, vedle na zemi měl haldu novin a na stolečku před sebou šálek něčeho, co se nápadně podobalo velmi silné kávě.

„Nazdar, Dicku,“ pozdravil ho Will nenučeně a usedl na gauč vedle jeho křesla. „Nebudeme si třást rukama, protože jsem si svoje trochu pomačkal. Tohle je Lucie Comptonová, moje nová sekundářka.“

Lucie si s ním rukou potřásla a ihned si všimla sinálé barvy jeho pleti a silného zarudnutí na nose a na tvářích. Okamžitě pochopila, že je na tom opravdu špatně.

„Lucie, co kdybyste se nad ním ujala vlády, abychom si zatím mohli v klidu povídat? Alespoň ušetříme čas.“ Navrhnul Will a Lucie

otevřela kufřík, vytáhla stetoskop a přiložila ho Dickovi na hrudník, aby si poslechla srdce.

Pracovalo trochu nepravidelně, ale bez EKG se dalo obtížně odhadnout, co mu chybí. Dýchání bylo čisté. Alespoň něco. Odečetla mu pulz a dechovou frekvenci a Will si zatím pohodlně položil ruce na kolena a povzbudivě se na pacienta usmál. „Tak co, Dicku? Jak se vám daří?“

„Ale není to tak zlé.“

„Trápí ho bolest na hrudníku.“

Will se podíval na Dicka, potom na Pam a nakonec se mu zadíval do očí. „Po námaze, nebo v klidu?“

„V noci. To si totiž můžu kontrolovat,“ prozradila Pam.

Will přikývl. „A co přes den, Dicku? Také?“

Muž pokrčil rameny. „Sem tam.“

„A léky užíváte?“

„Ano.“

„Ne.“

Will se opět podíval na Pam. „Nebere je?“

Zavrtěla hlavou. „Pravidelně ne. Dokud se na něj opravdu nerozzlobím a nevynadám mu.“

„Což je vždycky, takže je vlastně beru pravidelně,“ prohlásil Dick se smutným úsměvem. „Víte, Wille, já prostě cítím, že to nemá smysl. Věřím v osud. Jestli jsou mé dny sečteny, nedá se nic dělat. Nechci strávit zbytek života neustálým hlídáním, jestli jsem si vzal prášky a co jsem snědl a vypil. To je jako ten vtip, o tom, jaké to je, když se člověk vzdá pití, ženských a červeného masa. Nežije déle, ale připadá mu to tak!“

Will se ze slušnosti zasmál a pohlédl znovu na Pam. „Já vám ženy zakazovat nebudu – alespoň tuhle určitě ne, to je poklad. Ale jídlo a pití, to je vážně problém, Dicku. Je to nevyhnutelné, abyste mohl jít na operaci. A je vaše povinnost snažit se, abyste byl v co nejlepší kondici.“

„Ale vždyť já už to znám. Teď mi budete klást na srdce, abych nechlastal, abych snížil příjem živočišných tuků a vstal z křesla a šel se projít. Dvě míle denně, že jo?“

„Něco takového. Asi jste to už někdy slyšel. A přidám další zákaz. Příště jen kávu bez kofeinu.“

Lucie se sehnula ke kufříku pro tonometr a skryla úsměv. Dick se znechuceně ušklíbl. „Kafe bez kofeinu? To je jen hnusná břečka.“

„Ale nesmysl, ani to nepoznáte.“

„Ale poznám.“

„Tak pijte ovocné čaje nebo pomerančový džus.“

Dostalo se mu jen dalšího znechuceného úšklebku. „Ovocné čaje, fuj,“ opakoval štitivě Dick.

„S vámi je to těžké, Dicku,“ zavrtěl Will hlavou. „Snažím se vás udržet naživu. Není žádné hrdinství zemřít, když máte jít co nevidět na operaci. Ale já si říkám, jestli ji vůbec chcete podstoupit. Už jste si domluvil termín kontroly?“

V Dickových očích se mihl zvláštní výraz – něco, co mohlo být těžce skrývaným strachem a obavami.

„Ještě ne. Zapomněl jsem.“

Lucie mu uvolnila manžetu tonometru a vložila se od hovoru.

„Jeden pacient v mé předcházející praxi měl také by-pass. Byl stejný jako vy, také váhal, neustále se trápil obavami, jestli to má cenu a tak. Po operaci se cítí báječně, pochopil, že si dělal úplně zbytečné starosti. A tuhle jsem od něj dostala dopis. Odešel do důchodu, odstěhoval se na venkov, zhubnul a začal hrát golf. Cítí se prý výborně jako už dávno ne a tvrdí, že jeho žena má jiskru v očích, jakou tam nespatri celá léta.“

Dick si odkašlal a olízl rty. „Cítí se fakt líp?“

„Hned po operaci se mu ulevilo. Po operačním zákroku ho, pochopitelně, nějakou dobu bolela rána na hrudníku, ale říkal, že to stálo za to podstoupit. Taky mi poslal fotku, vypadá na ní moc dobře. Měl byste se zamyslet nad výhodami a možnostmi, které vám ta operace přinese, nejen o ní pochybovat.“

Dick vypadal zamyšleně. Lucie, mu sundala tonometr a narovнала se. „Zdá se, že je všechno v pořádku,“ oznámila Willovi. „Chtěl jste zkontrolovat ještě něco jiného?“

Zavrtěl hlavou a zvedl se. „Poslechněte nás, Dicku. Neříkáme vám oba dva to samé jenom shodou náhod. Zkuste to.“

Dick zdráhavě přikývl a Will pohlédl na Pam. „Ta vaše zahrada je nádherná. Musím si ji pořádně prohlídnout. Nechápu, jak je můžete nechat přezimovat všechny ty kytky venku. Mně vždycky zmrznou.“ Zahradničení, proboha! Lucie si významně odkašlala a podívala se na hodinky. Ovšem Will ji naprosto ignoroval.

„Udělala jsem vám od každé pár řízků. Pojd'te si pro ně do skleníku,“ slyšela ještě Lucie Pam.

„Jste zlatá!“

Lucie si vzdychla. „Počkám na vás tady,“ řekla a usedla zpátky k Dickovi. Třeba ten čas nějak využije. Několik minut oba mlčeli, potom se na ni Dick zkoumavě zahleděl. „Teď mi řekněte pravdu. Jak moc mě to bude po operaci bolet?“

„Hodně,“ odpověděla upřímně. „Ale mnohem méně než další infarkt. Nejhuř je na tom hrudní kost a taky noha vás bude pár dní trápit, ale po celou dobu vám budou podávat intravenózně analgetika, takže to zvládnete. Každý, kdo to podstoupil, tvrdí, že to stálo za to.“

Přikývl a neklidně si olízl rty. „Bojím se,“ přiznal se. „Nemůžu to Pam říct, je hloupé, bát se bolesti, já vím, ale vždycky jsem ji špatně snášel. Pam chce, abych se podrobil operaci soukromě, abych nemusel tak dlouho čekat, ale já nechci. Mám sice zdravotní připojištění, to mi platil zaměstnavatel, ale nějaká část mého já se tomu brání, snad dokonce trochu doufám, že dřív umřu, takže se tím už nebudu muset zabývat. Připadá vám to divné?“

Lucie zavrtěla hlavou a usmála se. „Ne, je to úplně normální. Většina lidí se vlastně nebojí smrti, ale utrpení. Jste v tomhle směru úplně obyčejný pacient jako všichni. Bolest nemá nikdo rád. Vtip je v tom, že když budete mít další infarkt, nemáte vůbec jistotu, že vás usmrtí, ale zhorší vám kondici a šanci tu operaci podstoupit. A navíc sám o sobě je velmi bolestivý, to už přece sám víte. Myslím, že byste se co nejdříve měl sejít s vaším kardiologem a promluvit si o tom.“

„Já jen – děsí mě to.“

„A nebylo by možné u vás provést balónovou angioplastiku?“ zeptala se po chvilce přemýšlení.

Zavrtěl hlavou. „Nevím vůbec, o co jde.“

„Tak se zeptejte.“

„Všichni mají vždycky tolik práce, spěchají.“

Lucie se usmála. „Jde přece o váš život. Angiogram je diagnostický obraz srdce, kdy vám do koronární arterie vstříknou barvivo a na rentgenovém snímku potom vidí, který úsek je ucpaný.“

„Aha, tak to mi dělali. Ale výsledek neznám. Myslel jsem, že mluvíte o něčem jiném.“

„Mluvila jsem o angioplastice. Kdybyste byl vhodný kandidát pro tuhle metodu, nemusel byste podstoupit ten by-pass. Oni by vám tam místo toho vsunuli takový malý katétr, přes arterii v třísele a pod rentgenem by ho dostali až na to správné místo a nafoukli by ho. Tím by se postižená arterie roztáhla a umožnila by průtok krve. Ale jde to jen v případě, že se jedná o malou překážku. A to, pochopitelně, pokud nemáte angiogram, nemůžete vědět. V každém případě je ale škoda neužít si důchodu, když jste si tolik let platil pojištění.“

Dick přikývl. „Máte pravdu, já vím. Půjdu tam. A děkuju vám.“

„Rádo se stalo. Nemáte náhodou počítač? Jestli ano, tak si můžete na internetu najít spoustu zajímavých informací. To je geniální vynález.“ Lucie se zvedla. „Tak jsme domluveni, ano? Objednáte se znovu do poradny. A i kdyby nakonec byla přece jenom nutná operace, zvažte, že máte před sebou pořádný kus života. Vzpomeňte si na všechna ta léta, která jste strávil prací, teď máte před sebou roky odpočinku, nesmíte se vzdát.“ Pohlédla na hodinky, „Musím už jít, máme před sebou ještě další pacienty. Už teď máme zpoždění. Víte, je to můj první den.“

„A Will si ještě ke všemu polámal ruce, vidíte? Ještě že má tak klidnou povahu. Je hrozně trpělivý. Jiní by byli z něčeho takového mrzutí.“

Lucie se málem zajíkla, jak polykala jadrnou odpověď. Místo toho se usmála a naposled mu kladla na srdce, aby se spojil se svým kardiologem. Vykořili ke dveřím přesně v okamžiku, kdy do nich vešla Pam s Willem.

„Tak co, jste hotová?“ zeptal se Will. Na sádře měl naskládané květináče. Lucie obrátila oči v sloup.

„Ožebračujete pacienty?“ dobírala si ho.

„Samozřejmě. Na shledanou, Pam. A dávejte na sebe pozor, Dicku.“

Lucie zastrčila klíče do zámku. „Tohle by se ve městě prostě nemohlo stát,“ zašeptala přes střechu.

„To byla jen taková zástěrka. Chtěla se mnou mluvit o samotě. O Dickovi. Nechce chodit ke svému kardiologovi.“

„Však on tam půjde,“ oznámila mu Lucie blazeovaně. „Přemluvila jsem ho, tedy myslím, že se mi to podařilo. Jediný důvod, proč odmítal léčení, byl strach z bolesti. Doufal, že umře dřív, než přijde na řadu. Napadlo mě, že by stálo za to zjistit, jestli by se v jeho případě nemohla použít angioplastika. A vysvětlila jsem mu, že i kdyby to nevyšlo, tak si přece zaslouží, aby si užil penze.“

Will nevěřícně zíral.

„Takže jste ho přemluvila?“

„Jo.“

S respektem kýval hlavou. „Tak to jste šikovná holka. Výborná práce,“ ocenil ji. „Je to hanba, že musí čekat a nemá možnost jít na operaci soukromě hned teď, když je s tím smířený a psychicky vyrovnaný. Ale nechci se zaplétat do problému zdravotního pojištění a zdravotní politiky.“

„Určitě bychom si v této věci rozuměli,“ přisvědčila Lucie. „Ale co se Dicka týká, má připojištění, které mu platil zaměstnavatel.“

Otevřela vůz a vklouzla za volant, potom se natáhla přes sedadlo a otevřela jemu. Snažil se předat jí květináče s rostlinkami, ale samozřejmě že jednu z nich upustil a černá zemina se vysypala na čalounění.

„*Ne abyste ty špinavé cihly nakládala do mého auta,*“ ušklíbala se Lucie a Will na ni provinile pohlédl.

„Omlouvám se.“

„Nedělejte z toho drama. Koneckonců, já na tom sedět nebudu. Teď to jen smet'te – pořádně to uklidit můžete později.“

Odměnil ji vražedným pohledem a pokusil se levou, zabandážovanou rukou smést rašelinu ze sedadla. Výsledkem byly černé šmouhy. Na bandáž i na sedače.

Lucie se dusila potlačovaným smíchem. „Když nad tím tak přemýšlím, nebude marné používat od zítřka vaše auto. Zvláště pokud se chystáte na vedlejší úvazek věnovat také zahradnictví,“ řekla sladce.

Will se s pevně sevřenou čelistí vsoukal do vozu, natáhl se pro bezpečnostní pás a s trháním se ho snažil zapnout. Chvíli ho nechala trápit, teprve potom se smílovala a pomohla mu. Při tom se rukou dotkla jeho stehna a cítila, jak mu svaly okamžitě ztuhly. Zdusila další příval smíchu.

„Kdy máte v úmyslu vrátit se do nemocnice? Mám dojem, že jste měl jít na kontrolu na chirurgickou ambulanci.“

„Zajdu tam zítra,“ odvětil. „Tak, kam teď?“

Lucie měla pravdu. Měl by nosit závěs, ale teď už mu jeho vrozená pýcha nedovolila něco takového přiznat. Alespoň si paži opíral, kde se dalo, aby jí odlehčil.

Cítil, jak mu v ní buší, navíc v provizorní sádře nedržela moc pevně, při každém pohybu slyšel skřípání a věděl, že není rozumné s ní hýbat. Měl by jít na chirurgii co nejdřív.

Den pomalu ubíhal a Will se přesvědčil, že Lucie nemusí pracovat pod neustálým dohledem. Byla více než schopná zajistit odpolední ordinaci, takže s blížícím se koncem ji opustil a zavolał si bývalého pacienta, který provozoval taxi.

Býval taxikářem v Londýně a celou cestu Willa bavil neuvěřitelnými historkami. Zato kolegové mu vyčinili, že nenosil závěs a ruka mu proto natekla. Potom se vydali na cestu domů, a Will musel pořádně připlatit, aby ho přemluvil k jízdě po neupravené cestě k jeho domu.

„No nazdar! Se picnu!“ láteřil pravým londýnským nářečím. „Se fakt divím, že tu ještě nikdo nezapad.“

„Hmm,“ kýval hlavou Will, ale o Lucii se nezmínil. Dal mu tučné spropitné a pomalu se vlekl k domu, kde ho Bruno s nelíčeným nadšením vítal.

„Nazdar, kámo! No tak, hodnej pejsek, běž pryč. Au!“ Musel zvednout obě ruce nad hlavu, odstrčit psa kolenem a teprve potom se probojoval k židli a položil si bolavé ruce na stůl. Potřeboval prášky proti bolesti, ale ty měl v kapse, takže ho čekal další vysilující zápas, než se mu podařilo skleničku vytáhnout. Dokonce ji dokázal i otevřít. Rychle spolkl dvě pilulky, nejradši by si vzal další, ale ovládl se. Později. Zatím se natáhne na gauč a trošku si zdřímne...

„Ahoj, Lucie. Jak se vám daří?“

Lucie vzhledla od papírů a usmála se na Richarda Brayna, staršího partnera doktora Ryana. „Nazdarek. Docela to jde. Jen se mi někde ztratil Will, neviděl jste ho?“

„Pokud vím, odjel na chirurgii s těma svýma rukama a potom chtěl jet domů.“ Posadil se vedle ní a postavil před ní na stůl šálek čaje. „To si musíte počínat setsakramentsky dobře, když vás tady nechal úplně samotnou.“

„Spíš se k smrti vynervoval. To bude pravděpodobnější,“ odvětila Lucie, která si nedělala iluze o svých schopnostech a především o Willově pochopení pro ně. „Předpokládám, že bude chtít, abych za něj vzala noční. Má dneska pohotovost, že, když už jsme u těch slastí?“

Richard s úsměvem zavrtěl hlavou. „Ne. Máte štěstí. Na noc máme kolegu, jednoho spolupracovníka, který slouží za něj. Will si je nebere, protože má pořád co dělat na farmě.“

Lucie sklonila hlavu a tázavě se na Richarda podívala. „Na farmě?“ opakovala. „A s čím jako?“

„Já vlastně ani nevím. Pořád opravuje nějaké oplocení, představuje dům, věčně upravuje chatku pro své hosty. Neustále něco dělá. Právě teď se, myslím, pustil do pokládání nové podlahy, tedy plánoval si to.“

Lucii se ulevilo. Už se v duchu děsila, že ve stájích na farmě řvou hlady stáda dobytka, o která se teď bude muset postarat. Nevadil jí pes ani kočka, zvykla si i na toho věčně odfrkávajícího koně, ale jinak jí chovatelské povinnosti a zemědělství nic neříkaly.

Jenom škoda, říkala si při kličkování mezi vysychajícími kalužemi o pár hodin později, že Will nezaměřil svou pracovní aktivitu také na příjezdovou cestu k domu. Nakonec úspěšně dorazila, vešla dovnitř a našla ho spícího na gauči.

Bruno ji radostně vítal, strkal jí svým vlhkým čumákem do dlaně, takže jí nezbylo než ho poplácat a přesvědčit, že je *opravdu hodný pejsek*.

Prohlížela si přitom ležícího Willa. Vypadal dnes unaveně a zranitelně. Kolem krku měl závěs, pravou paži položenou na polštáři

a zářila mu na ní dodělaná sádra. Určitě dostal na chirurgii od kolegů lekci, pomyslela si s tichým uspokojením, a teď se řídí jejich instrukcemi.

Anebo ho bolest přinutila používat opět zdravý rozum. V každém případě měl to, k čemu nyní konečně dospěl, dělat od okamžiku, kdy se zranil.

Teprve potom si uvědomila, že ona by se zase měla postarat o večeři. Odebrala se tedy do kuchyně s Brunem v patách. Upřel na ni prosebný pohled, takže dostal najíst jako první a cinkání jeho misky o podlahu povzbudilo také kočku a přišla si pro svůj příděl.

„No dobře, broučci, ale co my?“ zeptala se Lucie a Bruno s předstíraným zájmem sklonil hlavu a začal znovu slintat.

V mrazáku objevila steaky, v ledniče byla cibulka, plechovka rajčat a konzerva boloňské omáčky. Výborně. V kuchyňské lince hned vedle dřezu objevila těstoviny. Nebyly to sice právě špagety, ale mušličky se také hodily.

Bylo to snadné a chutné jídlo, takže během několika minut šla vzbudit Willa.

„Večeře je na stole,“ ohlásila a Will se nejistě nadzvedl na levý loket a zastřenýma očima se na ni podíval.

„Večeře?“

„Špagety Bolognese. Jenže s mušličkami.“

„Ach, bože.“ Zašklebil se a zhroutil se zpátky do polštářů. „Nic horšího bych si teď nedokázal představit.“

Lucie na něj chvíli užasle zírala a potom vyletěla.

„Fajn,“ řekla zlostně. „Určitě najdu vděčnější strážníky.“

Odběhla do kuchyně a bez váhání sesypala jeho talíř do Brunovy misky. Will právě dorazil za ní.

„Co to, hergot, děláte?“ nevěřil vlastním očím.

Bouchla miskou o zem. „Řekl jste, že to nechcete.“

„Ne, řekl jsem, že bych si nedokázal představit nic horšího než jídlo. To přece neznamená, že to nebudu jíst! Do háje s vámi!“

Se zjevnou nelibostí hleděl na psa, který jeho porci v okamžiku zhltnul.

Ještě jednou si Lucii vztekle přeměřil, otočil se na podpatku a vrátil se do obývacího pokoje. Ještě stačil pořádně praštit dveřmi.

Paráda. No dobře. Tak to se mi povedlo, pomyslela si Lucie. Zdráhavě pohlédla na svůj talíř. Třeba by mu ho mohla dát...

Anebo by ho klidně mohla sníst. On může v klidu dumat o tom, jak je moudré nejprve myslet a teprve potom mluvit. Byla si naprosto jistá, že v případě svých pacientů to dokáže. Tak proč stejným způsobem nekomunikuje s ní?

Zkonzumuje úplně všechno, do posledního sousta.

Skoro se zadusila.

Will měl příšerný hlad. Jen hrdost mu bránila vtrhnout zpátky do kuchyně a něco si připravit. A taky skutečnost, že Lucie ji dál okupovala. Pustila si rádio, vesele si prozpěvovala a štěbetala se psem. A ten hlupák jí byl oddaný jak otrok.

„Zrádné zvíře,“ bručel nespokojeně a levou rukou přepínal televizní programy. Našel nějaký program o přírodě a usadil se k jeho sledování, ale hluk z kuchyně ho rušil.

Po pěti minutách byl zlostí bez sebe. Zvedl se a rozrazil dveře, čímž si opět způsobil hroznou bolest. „Nemohla byste ten rachot trochu ztlumit?“ zavrčel na ni a ihned zase zabouchl a vrátil se na gauč, polaskat si bolavé zápěstí.

„Pardon,“ zahalekala na něj ze dveří a začala si broukat a prozpěvovat, což bylo ještě horší, protože měla lehce ochraptělý, sexy hlas, který s jeho libidem dělал neuvěřitelné věci.

V sebeobraně zesílil televizi a nutil se koncentrovat na pohlavní život jakýchsi podivných australských pavouků. Nezaulal ho, takže se raději odebral nahoru do ložnice a čekání na to, až se i Lucie odebere na lože, si krátil čtením.

Potom se jako vyhnanec ve svém vlastním domě odplížil do kuchyně, vyplenil dózu s chlebem, z něhož se mu s nadlidským úsilím podařilo upižlat patku, a přikusoval k ní špalík tvrdého sýra, který našel lednici. Zapil vše sklenicí mléka a vracel se nahoru, když si uvědomil, že Bruno se ani neozval. Našel ho stočeného v nohách Luciina lůžka. Otevřel jedno oko a nepatrně zavrtěl ocasem, jako by se omlouval za svou zradu.

Lucie kvůli němu ležela skrčená až nahoře, v samém čele postele, což Will ocenil škodolibým úsměvem. Výborně. Ještě by jí měl jeho

večeři vyblinkat na podlahu, aby to po něm musela uklízet, a ráno by se měla probudit se zablokovaným krkem z té nepohodlné pozice.

Vzdychnul si a vrtěl hlavou. Panebože, čím to, že se jí daří probouzet v něm ty nejnižší pudy? Asi tím, že je jak živelná pohroma, zatímco on je zvyklý na svůj klid a ticho rušené jen zvuky přírody a občas decentně puštěnou televizí či rádiem.

Hned ráno musí objednat novou postel a koberec a dát všechno zase do pořádku. Čím dřív se mu to podaří, tím dřív se jeho život vrátí do starých kolejí.

Hned zítra ráno...

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Co tím myslíte, že nemůžete dřív než příští týden?“

„Moc se omlouvám, pane, ale všichni naši pracovníci, kteří pokládají koberce, jsou zaneprázdněni. Pochopte, je jaro, to bývá vždycky hodně práce.“

Will to však nechtěl chápat. Děsila ho představa, že by měl celý další týden bojovat s Lucií o životní prostor. „Ale jednu maličkou místnost byste snad zvládli.“

„To říkají všichni, pane,“ odpověděl se smíchem obchodník. „Příští středa, to je nejbližší termín.“

„Ale já to musím mít co nejdřív!“ Slyšel sám sebe, jak se přestává ovládat a zvyšuje hlas. Rychle se pokusil o smířlivější tón. „Co tento pátek, kdybych vám připlatil?“

„Ani kdybyste nabídl dvojnásobek, pane,“ odvětil muž nesmiřitelně. „Jestli máte skutečně tak naspěch, tak bych vám doporučil koupit si koberec a položit si ho sám.“

„Asi to udělám,“ zalhal Will a chystal se prásknout telefonem, ale vzpomněl si, že by si tím způsobil další bolest a zavěsil tedy opatrně. O to více si alespoň zanařoval a právě v okamžiku, kdy do ordinace vstoupila Lucie se dvěma šálky kávy a kartami pacientů.

„Dobré zprávy?“ otázala se sladce a položila horký nápoj přímo před něj. Kdyby měl obě ruce zdravé, na místě by ji uškrtil. Zachoval si však důstojnost.

„Existují i jiné firmy,“ řekl škrobeně. „Budu to zkoušet dál. To jsou dnešní záznamy?“

„Ne, zítřejší. Abychom si udělali náskok.“

„Nebud'te jedovatá,“ zavrčel a Lucie dotčeně našpulila pus. Otravná ženská. Odtrhl se od jejích rtů a snažil se zahnat představy, které v něm evokovaly. Musí se soustředit...

Asi se mu trochu ulevilo, pomyslela si Lucie, pokud se dalo usuzovat podle nálady. Will byl totiž ještě mrzutější než jindy, možná kvůli neutuchající bolesti, ale spíše už odezněl první šok, který utrpěl, a nyní na něj začala plnou vahou doléhat nečinnost, kterou si zraněním přivodil. Podle všeho byl obvykle velmi činorodý a teď musel jen sedět, koukat a mlčet. A taková role mu zjevně moc neseďla.

Nemohl ani řídit a nepodařilo se mu přesvědčit ji, aby používala jeho auto.

„Nenávidím ho,“ trvala na svém. „Buď pojedeme mým, nebo si zavolejte taxík.“

Nebylo to tak docela fér a po pravdě řečeno na tom jeho autě nic špatného nebylo. Naopak, řídilo se velmi snadno. Jenže byla zvyklá na své a nechtěla ustoupit vlastně z principu.

A tak Willovi nezbylo než se poskládat a nasoukat do jejího miniautíčka, což bylo stejně pohodlné, jako když se velbloud protahuje ouškem jehly. Za to s ní po většinu cesty nepromluvil ani slovo.

Když dorazili z poslední návštěvy, všimla si, že kulhá. A sakra! Cítila se provinile a spěchala za ním.

„Jak je vám?“ otázala se s upřímným zájmem, ale Will ji odměnil ledovým pohledem.

„Ohromně. Jak by mi asi mělo být?“

Pokrčila rameny. „Jen se tak ptám.“

„Tak si nedělejte zbytečnou starost,“ vztekal se. „Všechno mě bolí jak čert.“

„A vzal jste si analgetika?“ vyzvídala a dočkala se dalšího vražedného pohledu za své obavy.

Pochopitelně, že si je nevzal. Udělala mu pití, ale konzultovali při tom spolu návštěvy pacientů a potom už zas byl nejvyšší čas na odpolední ordinaci. Ta dnešní byla společná s porodní asistentkou, která měla pozvánku spoustu budoucích maminek ke kontrole. Will je nechal o samotě a sám se odebral do prázdné ordinace.

„Abych už konečně zajistil ten zatracený koberec,“ prohlásil odhodlaně a Lucie upřímně litovala dalšího obchodníka, kterému se dostane jeho láteření a vydírání.

Prenatální poradna ji bavila. Porodnictví se jí vždycky líbilo, především proto, že tento obor medicíny se staral velkou většinou o zdravé pacientky. Poprvé tady měla možnost naslouchat srdečním ozvám trojčátek.

Spolu s porodní asistentkou a jejich maminkou, Angelou Brownovou, probíraly poslední detaily plánovaného porodu.

Měl se konat v nemocnici, protože bylo nutné provést císařský řez. Angela chápala, že kvůli zdraví dětí je tento postup nezbytný, přesto jí bylo líto, že nemůže родit přirozeným způsobem.

„A těšíte se na ně?“ zeptala se Lucie, která si nedovedla představit, jak si někdo s třemi novorozenaty najednou poradí. A zjevně nebyla sama, kdo si dělal starosti.

„Mám z toho vlastně hrůzu,“ přiznala se Angela. „Vůbec nevím, jak to zvládnou. Moje matka slíbila, že mi pomůže, také manžel si vezme pár dní volno, ale asi to bude zpočátku peklo. Navíc máme malý dům. Víte, takhle jsme si to neplánovali, chtěla jsem se co nejdřív vrátit do práce. Ale hlídání tří dětí nezaplatím!“

Dobrý bože, polekala se Lucie. Neplánovaná trojčata a našponovaný rodinný rozpočet? Tak to bych sama sobě nepřála.

Po skončení poradny našla Willa v ordinaci nad šálkem čaje. Zvedl k ní zrak a... co to? Že by se snad usmál? To ne, asi dostal křeč.

„Tak co koberec?“ zeptala se a jeho obličej dostal starý známý nasupený výraz.

„Zařizeno. Musím zaplatit víc, ale přijdou už v pondělí. Ale to mi za to stojí.“

Ignorovala skrytou urážku. „Takže víkend budeme ještě trávit společně,“ zašveholila rozmarně. „Netroufám si odhadnout, jestli to přežijeme.“

Will něco nesrozumitelného zamumlal, ale nemohla se na svého konzultanta zlobit. Doktor Ryan měl prostě rád své soukromí a měl na to právo.

„A postel?“

„Zajistí ji stejná firma a přivezou ji ten samý den odpoledne. Zařídil jsem to tak, že jim necháme klíč. O bezpečnost se nemusíme bát – po té cestě ke mně stejně nikdo nechodí. Jen občas tam někdo zabloudí, když si splete trasu k přívozu, kam jde vyvenčit psa.“

Posadila se proti němu a opřela si bradu o ruce spojené na stole. „Co to je za přívoz? Nevšimla jsem si, že by tam nějaký byl.“ Snažila se udělat první krok ke vzájemnému porozumění. Ale odbyl ji krátkou odpovědí, že se tomu místu jen tak říká, a že lidem slouží most přes ústí řeky.

„Aha,“ přikývla a vzala na vědomí, že pokus o nezávaznou konverzaci právě skončil. Vrátila se tedy k lékařským záležitostem. „Viděla jsem budoucí maminku trojčátek,“ řekla. „Má starost, jak tři děti zvládne.“

„To se jí nedivím,“ konstatoval stroze. „Její manžel nechtěl ani jedno – naléhal, aby šla na interrupci ještě před tím, než se zjistilo, že bude mít tři.“

Lucie se zděsila. „To mi neřekla,“ zašeptala. „Tím je to ovšem ještě horší. Jak to asi přežijou?“

„Myslíte trojčata nebo Brownovy?“

„Myslela jsem Brownovy, ale záleží mi na všech, samozřejmě. Ty děti se zdají být velmi malé.“

„Při takovém počtu plodů to není nic neobvyklého. A kdo ví, co s nimi bude. V jejich finanční situaci jsou trojčata to poslední, co by si mohli přát. Někdy jsem opravdu rád, že jsem doktor a ne sociální pracovnice.“ Pohodlně se opřel a se syknutím si nadzvedl popruhy závěsu. „Tak dobře. Co dál? Dneska už nemáme odpolední ani žádné návštěvy. Jak jste na tom s papíry? Potřebujete něco dodělat, nebo můžeme jet?“

Překvapeně zamrkala. „Neordinujete?“

„Ne, v úterý odpoledne mívám volno.“

„No tak můžeme jít, já jsem připravená. Ale co vy? Nemáte jít náhodou na chirurgii?“

Zvedl ruku a Lucie spatřila novou, odlehčenou sádru. „Á, vy už jste tam byl!“

„To vám to trvalo,“ řekl sarkasticky. „Zajel jsem tam, když jste měla poradu.“

„To teda bylo rychlé.“

„Okouzlit jsem sestřičku v sádrovně,“ vysvětlil ji s kamennou tváří a ona se tvářila, že marně přemýšlí, jak to dokázal. I když nerada musela přiznat, že na ni také ve vzácných chvílkách jeho šarm působil. Zvedla se.

„Tak půjdeme?“

„Dobrý nápad.“

Když se soukal do vozu, znovu syknul a navíc se hlavou praštil o rám dveří. Schválně si nevšímala jeho nespokojeného bručení a

nechala ho chvíli trápit s bezpečnostním pásem, než se laskavě uvolila pomoci mu.

„Vy jste pro tohle auto opravdu moc velký,“ řekla.

„Neříkejte, že vám to už došlo,“ odvětil s neskrývaným sarkasmem. „Každý, trochu míň tvrdohlavý člověk...“

Nechal konec věty viset nevyslovený ve vzduchu a Lucie to nekomentovala. Ještě před několika minutami mu chtěla prozradit, že se rozhodla jet zítra jeho autem, ale když je tak protivný, tak zrovna ne. Ať se dusí ve vlastní šťávě aspoň do rána.

Což jí ovšem připomnělo...

„Nemohli bychom se cestou domů stavit v supermarketu a koupit něco k jídlu? V lednici nemáte vůbec nic.“

„Dobrý nápad. Nakoupíme si nějaká hotová jídla, abyste nemusela vařit.“

Pokradmu po něm mrkla. Že by náznak výčitek po nepřiměřené reakci na krátký proces se špagetami, nebo narážka na její menu? Ať tak nebo tak, pokud si jídlo vybere sám, nebude mít na co si stěžovat.

A sama také o vaření pro dva strávnický nestála.

Moderní strava zdaleka není tak bezvadná, jak se o ní tvrdí, pomyslel si Will, když se marně snažil dochutit mazlavá vřetýnka v nějaké záhadné omáčce. Nevonělo to zdaleka tak, jako včerejší špagety Bolognese, kterými Lucie krmila psa.

Ale Bruno si nestěžoval ani dneska, když mu položil krabičku s nedojedenou večeří na zem, a s chutí ji dorazil. Když to tak půjde dál, tak ten pes hrozně ztloustne, uvědomil si.

„Copak, nechutná vám?“ zeptala se Lucie.

„Nemám vlastně hlad,“ zalhal Will a v břicho mu zakručelo.

Zkoumavě na něj pohlédla. „Chcete, abych něco připravila? Třeba sendvič se slaninou?“

Žaludek se ozval s větší intenzitou. „Proč byste to dělala?“

Zvedla se, postavila na podlahu před překvapeného, ale ochotného Bruna i svůj talíř a zamířila k ledničce. „Vyberte si, protože na něj mám chuť a připadalo by mi neslušné, kdybych neudělala jeden i vám. Protože takováhle instantní jídla nesnáším, asi

stejní jako vy, že? Nebo proto, že vás potřebuju udržet při životě, abych dokončila svou praxi?“

A co kdybyste přidala: protože mě mrzí, že jsem vaší včerejší večeři dala psovi? chtěl jí Will navrhnout, ale raději si to rozmyslel. „No, takový sendvič se slaninou, to nezní špatně,“ zabručel a vzdychnul. „Prosím,“ dodal po chvilce váhání a všiml si, jak se s úsměvem otočila.

„A než ho uděláte, půjdu se převléci,“ řekl a odebral se nahoru, kde chvilku bojoval se zipem kalhot, které nosil do práce. Zvládl dokonce i háček, ale s páskem měl problém. Nakonec ho přivřel do dveří a tahal celým tělem, až se mu podařilo ho rozepnout a mohl ho stáhnout.

Navlékl se do tepláků. Potřeboval by se už pořádně umýt, ale sám to určitě nedokáže. A zároveň si nedokázal představit, že by mu s něčím takovým Lucie pomáhala.

Vana plná vody. Toužebně se zasn timer. Ne, přece by nemohl žádat Lucii Comptonovou, aby dohlížela na jeho koupání.

Možná, že by mohl poprosit Amandu, pomyslel si se suchým humorem a hned se otrásl hrůzou. Děsivá představa. Určitě by mu kartáčem sedřela kůži na kost, jen aby mu zajistila dobrý krevní oběh.

Vůně opékané slaniny dorazila do poschodí a tak se radši vrátil dolů. Lucie zrovna nesla na stůl dva talíře. „Tak se do toho pusťte,“ pobídla ho a nemusela dvakrát.

„Ehm – co se hygieny týká,“ začala rozpačitě Lucie.

Kývl na pračku. „Jen si poslužte, prášek je v lince.“

„Já nemyslím prádlo, ale vás,“ upřesnila a Willa polilo horko.

„Mě?“ zajíkl se a skoro se zadusil sendvičem.

„No, určitě už musíte zmírat touhou po horké koupeli a voňavém mýdlu, ne? Zabalím vám ruku do igelitu a napustím vanu, co říkáte?“

Dovede ta ženská číst myšlenky, nebo tak páchnu?

Zkusmo začichal.

„To už je to se mnou tak špatné?“

Lucie se zasmála. „Ale ne, jen si říkám, že si určitě musíte připadat strašně. I když, samozřejmě,“ dodala nenuceně, „je tady

taky Amanda – možná, že byste byl radši, abych ji zavolala. Určitě by se ochotou přerazila...“

„To opravdu nebude nutné,“ zavrčel, ale nebyl si jistý, jak si má její žertování vysvětlit. „To zvládnou sám. A už předem vás ujišťuju, že nepotřebuju, abyste mi myla záda.“

Našpulila rty. „Určitě to přežiju. Ale přesto můžete zavolat, kdybyste se tam třeba zašprajcoval. Nepředpokládám, že bych na vás viděla něco jiného, než to co mají všichni ostatní.“

Kromě těla, které by ho i přes jejich vzájemné protivenství dokázalo zradit a předvést své základní instinkty! Raději pokračoval v jídle.

„Tak dobře, třeba později,“ řekl, i když dobře věděl, že její nabídku přijme.

Luciina fantazie pracovala na plné obrátky. Will se koupal už celou věčnost, zatímco ona v ložnici pozorně naslouchala každému šplíchnutí a zasténání. Dveře naštěstí nezamknul, i u Willa Ryana fungoval pud sebezáchovy.

„Jste naživu?“ zavolala.

„Jasně,“ odpověděl a polohlasně dodal, „díky.“

Musela se smát. Byl tak tvrdohlavý a hrdý a přitom to bylo naprosto zbytečné. Vždyť mu pomáhala ráda, bylo to pro ni naprosto přirozené a stačilo by, aby se choval trochu zdvořileji.

„Wille?“

Nic.

Vyskočila a šla ke dveřím koupelny. Lehounce ťukala. „Wille? Není vám něco?“

Ach, bože, co když sklouznul do vany a nedokázal se na svých zraněných rukou vzepřít? Srdce jí bušilo až v krku, když opatrně brala za kliku. Otevřela jen kousek a modlila se, aby byl živý. Vstoupila dovnitř.

Usnul. S pravou rukou zabalenou v igelitové tašce a opřenou o okraj vany a s hlavou zakloněnou a položenou na jejím konci. Tmavé řasy se mu odrážely od bledé tváře. Nemohla odolat, a pořádně si ho prohlédla. Z profesionálního hlediska, pochopitelně aby zkontrolovala, jak se mu hojí rány.

Voda byla zkalená mýdlem, ale ne zas tolik, aby nemohla prohlédnout každý kousíček jeho nádherně stavěného těla. V místech, kde jeho hrudník a kolena vykukovaly z vody, měl zkroucené chloupky přilepení ke kůži, což nesmírně zdůrazňovalo jeho mužnost.

I když ji nepotřeboval vůbec zdůrazňovat, zvláště v této poměrně průzračné a nepřiliš hluboké vodě. Ach, bože.

Vycouvala zpátky do bezpečí a chvíli zhluboka dýchala, aby se uklidnila. Potom přistoupila ke dveřím znovu a ostře zaklepala. „Wille?“ zavolala hlasitě. „Jste v pořádku?“

Ozvalo se zamručení a hlasité šplíchnutí. Zasmála se.

„Jo, je mi fajn,“ blekotal nejistě. „Za minutku jsem venku.“

Chvíli se ještě bavila jeho brčením, sténáním a klením, až se konečně po mohutném zašplouchání ozvalo vrzání podlahy a Will si hlasitě vydechl.

Lucie si oddechla také a seběhla dolů do kuchyně, kde na ni čekal Bruno. Zapnula rádio, pustila se do úklidu po večeři a snažila se zapomenout na Willovo nahé tělo. Nebylo to právě snadné, zvláště když se z reproduktorů linuly melodie romantických písní, jejichž slova znala z paměti. A v atmosféře, kterou ochraptlé hlasy zpěváků navodily, se neustále vracela k tomu, co před několika okamžiky pod hladinou vody spatřila. Vypadal tak mužně, tak sexy a tak mocně. Dokonalé afrodiziakum. Měla jeho obraz před sebou úplně živě, dokázala si představit, jak se svými prsty dotýká jeho hedvábné kůže i drsných chloupků na jejím povrchu a cítí pevnost vypracovaných svalů pod...

„Do háje s ním,“ zasténala a snažila se vypudit všechny erotické představy z mysli. Utřela povrch kuchyňské linky, zabalila a uklidila zbytky slaniny do chladničky a znovu se oddala podmanivé melodii. Broukala si ji spolu s rádiem a tanečním krokem se otočila, aby uklidila ještě jídelní stůl, když ho spatřila stát mezi dveřmi.

Okamžitě zmlkla, začervenala se a bleskurychle se odvrátila. Předstírala, jak je zaneprázdněna nádobím v dřezu. Páni, musela vypadat jak blázen! „Dáte si šálek čaje?“ vyhrkla a vypnula rádio právě uprostřed další omamné melodie. V napjatém tichu, které se kolem rozhostilo, slyšela jeho bosé nohy měkce ťapající po podlaze.

Prímo za jejími zády se zastavily, a když na ni promluvil svým hlubokým, ochraptělým hlasem, postavily se jí všechny chloupky v týle. „Prosím vás, mohla byste mi nejdřív tohle nasadit a potom sundat ten igelit?“

Váhavě se otočila a vyhýbala se jeho pohledu. Opatrně, aby se ho ani prsty nedotkla, mu nasunula bandáž na levé zápěstí. Bylo pořád nateklé a hrálo všemi barvami. Měla hroznou chuť ho políbit, ale ovládla se. Už se znemožnila dost i bez toho.

„Jak to vypadá?“ zeptala se a srovnávala mu bandáž kolem prstů.

„Ještě to dost, au, bolí.“

„Pardon.“

„To nic, jen mi to nasad'te. Není to tak strašné, jsem nějak přecitlivělý.“

Lucie se pousmála a natáhla mu bandáž na místo a pečlivě mu ji uhladila. Cítila, jak se mu ruka pod jejími dotyky třese a byla ráda, že ji mohla pustit a přerušit kontakt, který jí vůbec nedělal dobře.

„A co s tímhle?“ zeptala se a ukázala na igelitovou tašku, kterou měl přilepenou na pravé ruce. „Sundáte si to sám, nebo chcete pomoci?“

„Pomůžete mi? Já už to zkoušel, ale nemohl jsem najít konec pásky.“

„Jistě.“ Odloupla nehtem náplast a začala ji odlepovat, ale Will okamžitě ucuknul.

„Pozor, ženská, zatracená! Mám tam chlupy!“ protestoval, což ji nesmírně pobavilo a uchopila mu ruku do ocelového sevření.

„Aspoň víte, jaké to je, když si člověk nechá depilovat chloupky na nohou,“ řekla nelítostně a pokračovala v odlepování dalších centimetrů. Ale snažila se jednou rukou chlupy přidržovat a druhou opatrně odtahovat pásku.

Zachoval klid a mrzuté ticho, ale jakmile měl igelit dole, s bolestivým sykáním si třel paži a zlověstně si Lucii přeměnil. „Příště,“ prohlásil nekompromisně, „se to připevní nějakou gumou nebo pružným obinadlem.“

Musela se odvrátit, aby neviděl, jak se směje. „Tak co ten čaj? Dáte si teď šálek?“

„Nejradši bych si dal panáka skotské, ale obávám k, že z medicínského hlediska budete můj nápad vetovat.“

Udiveně zvedla obočí.

„Já mám také právo veta? Tomu nevěřím. Navíc nejsem vaše matka.“

Odfrnul si. „Což vám ovšem až do teď vůbec nebránilo mít na všechno opačný názor,“ odsekl jí stroze a Lucie se provinile začervenala.

„Ale to je přece jen a jen na vás, co budete provádět se svým tělem,“ řekla tedy velkoryse. „Kvůli mně si nemusíte dělat žádné násilí.“

„Taky nebudu,“ řekl a protáhl se kolem ní, aby se dostal do linky pro skleničku. Než si ji však stačil položit na pult, vyklouzla mu z ruky a roztránila se o dlaždice na podlaze.

Bruno se okamžitě rozběhl vyšetřit, co se stalo, takže oba na ubohého psa unisono zařvali, „*Ne!*“ až leknutím zastavil. Lucie se podívala na Willovy bosé nohy pokryté drobnými střepy.

„Být vámi, tak bych se ani nehnula,“ radila mu.

„Neříkejte,“ zamumlal. Lucie po něm šlehla pohledem a teprve potom vzala do ruky smetáček a lopatku a pečlivě zametla celou podlahu. Nakonec ji ještě vlhkým hadrem setřela, aby měla jistotu, že neopomněla na žádný, ani ten nejmenší střípek.

„Tak, teď už se můžete pohnout,“ propustila ho a sledovala, jak si s povzdechem a rezignovaným úsměvem sedl za stůl.

„Pánbůh mi tu skotskou zřejmě nepřál,“ prohlásí a sebral do prstů neposlušné pravé ruky kousek skla.

„Zřejmě ne,“ usmívala se Lucie a dala se do přípravy slíbeného čaje a potom s oběma šálky usedli ke stolu. Příjemné ticho však přerušilo nečekané zazvonění telefonu.

Zvedl ho, ale vzápětí jí předal sluchátko.

„To je pro vás.“

Zmateně si ho převzala. Kdo by to jen mohl být.

„Haló?“

„Lucie? To jsem já.“

Chvilku jí trvalo, než pochopila. Během těch několika dnů se dokonale vzdálila londýnskému životu a realitě.

„Fergusi?“ ujišťovala se. „Ahoj. Jak se máš?“

Slyšela, jak se vedle ní odsunula židle a Will taktně opustil kuchyni následován Brunem, jehož dráčky hlasitě ťukaly o podlahu.

Místnost jakoby náhle posmutněla. Musela se ze všech sil snažit, aby vnímala, co Fergus říká. Prý se mu stýská. Opakoval to pořád dokola. Stýská se mu po její společnosti, po jejím smíchu, chybí mu večere v jejím bytě při sledování televize. Dokonce vzpomíná i na její temperament.

„A co ty? Taky se ti stýská?“ otázal se a ona si s údivem uvědomila, že ani trochu. Skoro si na něho nevzpomněla. Odpověděla něco obecného, což mu ovšem docela stačilo, protože si vůbec nedokázal připustit, že by tomu snad mohlo být jinak.

„Napadlo mě, že bych se za tebou o víkendu zastavil,“ navrhnul jí.

„Ale ne, kdepak. Já přijedu do Londýna. Zavolám ti, až budu doma.“

„Půjdem na večeri.“

„Fajn. Tak ahoj, vychladne mi čaj,“ rozloučila se s ním spěšně a teprve když zavěsila, uvědomila si, jak přezíravě to muselo znít.

Chudák Fergus. Jak se zdá, vůbec nic nepochopil.

Zabloudila pohledem do obývacího pokoje. Jestlipak Will slyšel, co povídala? A jestli ano, co si o tom všem myslel?

A proč by jí na tom mělo záležet?

Nebyla si jistá, ale z nějakého důvodu nechtěla, aby na něj udělala špatný dojem. A nesouviselo to vůbec s profesionální stránkou jejich vztahu. Mohlo za to jeho nádherné tělo, pro které by stálo za to zemřít a jeho povaha šíleného chřestýše.

Ach, bože. Dostala se do pořádného maléru...

PÁTÁ KAPITOLA

Will měl zlost.

Lucie se na víkend vracela do Londýna, kde se měla sejít s Fergusem. Nevěděl sice, co je ten Fergus zač a upřímně řečeno, také mu do toho nic nebylo. Pře sto mu to zkazilo celý zbytek týdne.

Volala Pam a radostně mu sdělila, že Dick navštívil svého kardiologa a je objednaný na angioplastiku. Vyšetřením se prokázalo, že je vhodným kandidátem pro tuto metodu a nemusí se tedy podrobit náročné operaci by-passu.

Čistě z profesionálního hlediska, měl Will z takové zprávy radost. Ovšem na druhu stranu ho trošku zlobilo, že zatímco sám strávil s Dickem spoustu času marným přesvědčováním, Lucii se to během jedné návštěvy podařilo.

Marně si v duchu spílal, že se chová jako děcko. Ona v něm však podobné úvahy probouzela. A nejen to, kvůli ní nemohl v noci usnout, a když už se mu to podařilo, zdálo se mu o ní.

Priváděla ho k šílenství a jen kvůli ní toužil po věcech, které neměl.

Jako ji, například.

Ze všech sil se snažil soustředit. Lucie vedla ordinaci a on ji mlčky sledoval. Uměla jednat s lidmi, věděla, jak se správně kladenými otázkami dobrat k jádru věci a dovedla se vcítit do problémů pacientů a svým trpělivým a laskavým přemlouváním v nich vyvolat dojem, že jim je lépe.

Kromě mladé Clare Reidové, která u nich byla v pondělí s kašlem i svou nedůvěřivou matkou a dnes se vrátila. Měla horší příznaky a její matka zase výčitky, že jí nevěřila.

„Tušila jsem, že s ní není něco v pořádku,“ chrčila ze sebe paní Reidová. „Nevím, proč jsem tomu nevěnovala větší pozornost. Co jí je, paní doktorko?“

Lucie si prošla záznamy, ale výsledky z laboratoře zatím nedorazily. „Spojím se s nimi,“ slíbila, „a zastavím se u vás odpoledne, protože to opravdu nevěstí nic dobrého, když se jí ještě přitížilo.“

Clare znovu zakašlala a Lucie se zamračila.

„Zní to úplně jako černý kašel,“ pronesla zamyšleně a Will hned ožil. Černý kašel? A co když udeřila hřebík na hlavičku...

„Zavolám do laborky,“ navrhnul okamžitě. „Vy se posad'te zpátky do čekárny, doktorka Comptonová zatím vyšetří dalšího pacienta. Uvidíme, co zjistím a dám vám hned vědět, ano?“

Přikývly a Will odešel do vedlejší místnosti k telefonu.

„Ano, právě jsme vám to posílali,“ sdělili mu. „Nejde o černý kašel, ale je to příbuzný virus. Naneštěstí není prokázáno, že by byl citlivý na nějaký protivirový lék. Je mi líto. A jen tak mimochodem, nepodléhá hlášení.“

Will poděkoval a vrátil se k Lucii do ordinace. Když skončila s vyšetřením dalšího pacienta, sdělil jí výsledek.

„Tak co s ní uděláme?“

„Myslím, že akutní stadium už má za sebou. Potřebuje jedine něco na zmírnění kašle, a kapky do nosu, to se poradí s lékárníkem. A bude si dávat horké koupele a zvlhčovat vzduch v místnosti na spaní mokkými ručníky.“

„Takže v pondělí tady vesele šířila infekci,“ konstatovala Lucie suše a Will se navzdory svému stavu musel usmát.

„Asi jo. A při mém štěstí v posledních dnech jsem to chytil. To bude bezvadný, teď by se mi třeba příušnice nebo neštovice moc hodily. To bych byl fakt dokonale šťastný.“

Lucie vyprskla a Will si pomyslel, jak je neuvěřitelně sexy, když se upřímně směje a oči jí vesele září. Byla škoda, že takových okamžiků spolu nezažívají víc, ale nějak to prostě nešlo. Z neznámého důvodu, kterému nemohl přijít na kloub, se zdálo, že jsou neustále jeden druhému solí v očích.

Zadržel vzdech. Možná, že se podvědomě bránil jakýmkoli komplikacím v životě, zvláště když věděl, že spolu musí pracovat. Ale ať se mu to líbí nebo ne, Lucie tady s ním zůstane celých šest měsíců.

A na víkend se chystá do Londýna za Fergusem, vybavilo se mu v mysli okamžitě. Dobrá. Bude mít celý dům jenom pro sebe.

To bude ráj.

Londýnský byt se jí najednou zdál hrozně hlučný. Sbalila si pár zbylých věcí a to, co si s sebou nechtěla vzít, uložila do skříně ve svém pokoji.

Její spolubydlící se nastěhovala teprve před časem. Ale převzala placení velké části nájmu, což jí dost pomohlo a navíc jí umožnilo kdykoli se vrátit a zůstat, dokud si nenajde jiné místo, a pokud bude potřebovat útočiště.

A jestli bude Will Ryan tak protivný jako minuly týden, tak ho opravdu potřebovat bude. S povzdechem naházela všechno do tašky a odložila ji ke stěně. Nechtěla ji odnášet do vozu dřív, než pojede.

V Londýně nebylo bezpečné nechávat něco v autě a nemělo tedy smysl zbytečně pokoušet osud.

Zavolala Fergusovi. Přijel za pár minut a trval na tom, že na jídlo zajdou do restaurace.

Rozmazloval ji. Byl dost bohatý, aby si to mohl dovolit, takže jeli do jednoho z těch luxusních podniků, kde si člověk musel rezervovat stůl celé týdny dopředu. Mocný a vlivný muž, pomyslela si, ale dojem to na ni neudělalo. Všechn ten přepych, pompa a ceremonie, diskrétní a zároveň až ostentativně pozorné služby jí lezly na nervy a přistihla se, že sní o obyčejném sendviči se slaninou ve Willově kuchyni.

To není nejlepší začátek, uvědomila si a snažila se soustředit na Ferguse. Ale ten mluvil jen o sobě, jako ostatně vždycky.

Teprve když oba dojídali dezert, napadlo ho, že by se také mohl na něco zeptat. Alespoň ze slušnosti.

„A co ty? Jak se ti žije v tom zapadákově?“ odsedl si a shovívavě se usmál. „Chybíš mi tady, víš?“

„Jo, to už jsi říkal. A je mi tam fajn,“ zalhala. „Pod oknem do ložnice mi frká kuň, mám tam psa Bruna a kočku Minnie, a můj konzultant spadl ze žebříku. Jednu ruku si zlomil, druhou pohmoždil, takže mu po večerech pomáhám doma a taky ho musím vozit autem.“

„Chudák dědula,“ pokýval Fergus chápavě hlavou a Lucie dusila smích, když si představila věčně rozčileného Willa, jak chodí kolem jako rozzuřený grizzly. Chudáček starý! To tedy rozhodně není! Ale ani ji nenapadlo to Fergusovi vysvětlovat. Kdyby se dozvěděl, že je

Willovi teprve třiatřicet, byl by celý bez sebe, zas by jí předváděl své vlastnické sklony a ona by ho asi na místě zabila.

Čímž by však porušila Hippokratovu přísahu, kterou dala, takže by měla po slibně se vyvíjející kariéře.

No nic. Musí je udržet v dostatečné vzdálenosti od sebe, což nebude nic těžkého. Nedovedla si Ferguse vůbec představit, že by dojel k Willovi na farmu a kličkoval mezi těmi nesčetnými dírami plnými vody a bláta, a potom od sebe odháněl nadšeného, ale ušmudlaného Bruna! A z nějakého důvodu vůbec nechtěla, aby tam Fergus jezdil.

„Byl to příjemný oběd, Fergusi,“ začala se loučit, ale její partner nepatřil k těm, kteří chápou jemné narážky.

„Taky ještě neskončil,“ oznámil jí slavnostně. „Napadlo mě, že bychom si teď mohli zajet ke mně na kafe, potom se projít po St. James parku a večer si zajít do divadla. Lístky bych určitě sehnal!“

Tomu věřila, ale vůbec ji to nezajímalo.

„Ale Fergusi, já opravdu nemám čas,“ řekla. „Musím se ještě dnes večer vrátit do Suffolku, zítra mám službu.“

Chvilí čekala, že do ní udeří blesk, ale nestalo se nic. Mělo však. Lhala. Proč nejsem schopná říci mu otevřeně: hele, Fergusi, ty jsi docela fajn kluk, ale ne pro mě.

Vždyť mu to už řekla. Opakovala mu to pořád kolem dokola. Naposled minulý týden, než odjela do Suffolku.

„Tak třeba příští víkend,“ škemral a Lucie vzdychla.

„Nemůžu.“

„Tak přijedu za tebou. Přizpůsobím se ti, budu si něco číst, nebo půjdu na procházku, když budeš v práci a potom si společně zajdeme na večeři. Mají tam snad restaurace, ne?“

„Jo, něco určitě najdeme,“ řekla suše a Fergus se konečně stáhl. Ach bože, tohle přece nemá zapotřebí.

Překvapeně si uvědomila, že vůči němu neustále zaujímá obranný postoj. Do minulého týdne jí to tak zjevně nepřišlo.

„Já už opravdu musím jít. Musím ještě trochu uklidit byt, než odjedu,“ přidala další lež na hromádku, která už plápolala na pohřební hranici jejího svědomí.

„Počkej na mě, až zaplatím, odvezu tě.“

„Ne, není třeba,“ odvětila a zatlačila ho zpátky do židle. „Klidně zůstaň a dej si kávu, já se projdu. Stejně si potřebuju cestou něco nakoupit.“

Sklonila se, políbila ho na tvář a s díky vyběhla ven na čerstvý vzduch, pokud se tak ovzduší v Londýně dalo říkat. Zhluboka se nadechla. Bylo to tady uklidňující a dobře známé, ale zároveň jí to připadalo podivně cizí.

Vrátila se do svého bytu, udělala si kávu, potom nechala v pokoji vzkaz pro spolubydlící, naložila věci do auta a zamířila k Suffolku a Willovi.

Dům se zdál najednou podivně prázdný. Will si zpočátku vychutnával ticho, naslouchal ptačímu cvrlikání a frkání Henryho ve stáji, ale po chvíli se s obtížemi umyl a oblékl a sešel do kuchyně najít si něco k snědku.

Že by cereálie, napadlo ho a usedl ke stolu. Ticho kolem rušilo jen křoupání kukuřičných lupínků a zívání psa. Lucie tady nebyla, takže ustalo její švitoření, pobíhání a neustálé brebentění o ničem.

Zaplaťpánbůh, pomyslel si Will, ale pocit osamění, kterému se bránil, neustále vzrůstal a nedopřával mu klidu. Musel se nějak zabavit. Šel tedy do chaty otevřít okna, aby zatuchlá místnost větrala. Plesnivou postel i koberec už v týdnu nechal odvézt, ale zápach plísňe se pořád vznášel ve vzduchu. Dnes by měl přijít malíř a zahladit skvrny na stropě.

Vlastní neschopnost ho přiváděla k zuřivosti. Dovedl si takové věci udělat sám a teď za ně musí platit. Což je horší než být závislý na Lucii.

Posadil se do obývacího pokoje a rozhlížel se kolem. Už minulý týden si s sebou přivezla nějaké věci, ale nechala je tady naházené na hromadě. Měl hroznou chuť nahlédnout do zavazadel a zjistit, bez čeho se nedokázala obejít. Z jedné igelitky čouhalo tričko, z kufru zase pásek. A tady v tašce úplně vzadu odpočíval plyšový medvídek.

Přistihl se, jak se usmívá a okamžitě se zamračil. Co je na tom veselého? Svědčilo to jen o tom, že nemá smysl pro pořádek, a to se má stát praktickou lékařkou? Taková práce znamená přísně

dodržovat řád a disciplínu, pokud chce zvládnout současnou praxi se všemi platnými pravidly a předpisy.

Její velkorysý přehlížení konvencí a řádu by bylo možná dobrým předpokladem k povolání herečky nebo zpěvačky, ale u lékaře předznamenávalo neodvratnou zkázu.

Vrátil se do ložnice a začichal. Zápach už nebyl zdaleka tak silný, ale blížící se mraky vypadaly hrozivě, takže raději zavřel okna a vrátil se přes dvůr do domu. Než však dorazil do bezpečí, dostihla ho Amanda. Právě přijela a s radostným máváním vylézala z auta.

„Nazdar! Jak je?“ volala a řítla se k němu.

V duchu si zoufal. „Už je to lepší, díky. Levou ruku mám už skoro v pořádku,“ zalhal a mával s ní co nejpresvědčivěji, až to zabolelo. „Vidíš? Jen tu bandáž ještě musím nosit.“

„A nepotřebuješ něco? Nakoupit, uvařit, vyprat?“

Okamžitě si vzpomněl na koupel a záda a skoro se zajíkl. „Ne, ne. To je dobrý,“ ujistňoval ji chvatně. „Mám všechno, co potřebuju a Lucie mi vyprala, než odjela.“

Amandě se viditelně rozzářila tvář.

„Ona tady už není?“

„Odjela na víkend,“ upřesnil Will. „Potřebovala si něco zařídit kvůli bydlení.“

Posmutněla. „Aha. Tak dobře. Kdyby ti něco scházelo, tak se ozvi.“

„Určitě, děkuju.“ Zmizel uvnitř, chvatně za sebou zabouchl dveře a usedl za stůl v kuchyni. „Co budeme dělat, Bruno?“ stěžoval si. „Je to s ní čím dál tím horší.“

Bruno zavrtěl ocasem a upřel na něj oči plné naděje. „Tak pojď, jdeme ven,“ navrhnul Will a s ohromným úsilím doprovázeným nadávkami se nasoukal do bot. Namířili si to úzkou cestičkou mezi modrými zvonky k lesu. Příroda ho uklidňovala a měl pocit, že opět nachází svou ztracenou rovnováhu a do duše se mu vrací klid a mír. Zastrčil si pravou ruku do kapsy saka, s chutí vdechoval svěží vzduch a nechal se unášet vůní a zvuky venkova, zatímco Bruno čenichal přímo u země a lákala ho spíše vůně zatoulaného králíka.

Došli až ke břehu řeky a Will bez ohledu na všudypřítomnou vlhkost usedl na kámen a kochal se výhledem. Slunce stálo vysoko a

hřálo ho do tváří, zdálo se mu, že jeho paprsky pronikají i pod oděv a vyhánějí z něho chlad.

Dokonalý ráj. Co víc by si mohl člověk přát?

Někoho, s kým by se o své štěstí podělil?

„Bruno!“ zavolal a zvedl se. Vždyť tady má věrného a oddaného tvora, se kterým se může o všechno dělit.

I když moc věrný zase Bruno není. Zrádný pes strávil celý týden u Lucie v posteli a odhalil svou prodejnou povahu. Miloval ji jenom proto, že ho párkrát nakrmila.

Kdepak a s kým asi Lucie spí nyní, napadlo ho.

S Fergusem?

Pocítil prudké píchnutí kdesi hluboko v nitru. Ale to nebyl osten žárlivosti, ujišťoval se. Je to jen a jen její věc, s kým tráví noci!

Ráznými kroky se vracel k domovu. Sundal si boty a vyběhl do poschodí, aby nahlédl do místnosti, kterou měl v plánu zrekonstruovat. Dostal zlost. Může trvat ještě celé týdny nebo i měsíce, než se bude moci pustit do další práce.

Zabouchl dveře a sešel dolů. Všiml si, že Pete už dorazil a začal s bílením stropu v chatě. Zašel se za ním podívat.

„Pojď si dát se mnou kafe, než ti to uschne,“ navrhnul mu a Pete přikývl.

„To by mi docela bodlo, za pár minut přijdu.“

„Fajn.“

Will se tedy vrátil domů a nevrle se zadíval na nádobí ve dřezu. Lucie mu koupila obrovské gumové rukavice, které se daly natáhnout na bandáž i sádku, ale dostat se do nich vyžadovalo tolik úsilí a trpělivosti, kolik za celý život nepotřeboval. Nakonec to vzdal. Však se už zítra vrátí.

Přijede určitě pozdě a jistě bude unavená po víkendu s Fergusem.

„Fergus.“ Vyslovil to jméno opovržlivě a uvědomil si, že toho chlapa začíná nenávidět. Naprosto bezdůvodně. Chovám se iracionálně, jako úplný hlupák, řekl si, ale pouhá představa, že se někdo – kdokoli – Lucie dotýká, v něm probouzela vražedné úmysly.

Což bylo naprosto směšné, protože o ni vůbec nestál.

Opravdu?

Krásný den, uvědomila si s údivem Lucie. Tady na venkově bylo počasí mnohem vlídnější než v Londýně.

Stáhla si okýnko, pomalu kličkovala po té nervy drásající příjezdové cestě a zhluboka dýchala. Něco velmi příjemně vonícího muselo právě rozkvést a ona nemohla nabažit vůně, linoucí se dovnitř vozu. Náhle. Se spokojeným broukáním vjela na dvůr a na schodech spatřila sedět cizího člověka v bílém overalu. Popíjel čaj.

A Will nikde. Vzápětí však vyšel z domu s plechovkou sušenek. Nevědomky se usmála.

Zvedl ruku a zamával jí. Zajela před chatku a vystoupila. Žádný spěch a chvat jako v londýnských ulicích, ale příjemný, slunečný podvečer.

„Ahoj.“

„Vrátila jste se nějak brzy,“ řekl Will a znělo to skoro jako výčitka. „Nečekal jsem vás dřív jak zítra.“

Kruci. Zřejmě si plánoval tichý večer s dámskou návštěvou, pomyslela si a hanbou zčervenala. „Nebudu překážet,“ slíbila. „Pokud vám to tedy vysloveně nevadí, že jsem tady. Byla jsem s tím bytem rychle hotová.“

A s Fergusem docela taky.

„To je v pořádku,“ řekl jen a zanechal v ní dojem, že to vůbec v pořádku není a jen slušné vychování mu brání poslat ji kamsi.

„Můžu si ty věci nastěhovat rovnou do chatky?“ zeptala se.

„V ložnici je čerstvě vymalovaný strop, takže tam bude ještě trochu vlhko.“

„Půjdu do obýváku,“ ujistila ho, a když se nedotkala pozvání na čaj, otočila se a začala vykládat věci z auta, zatímco ti dva seděli na schodech a nevzrušeně ji pozorovali.

Will by jí sice stejně nemohl s ničím pomoci, ale konvici s vodou mohl zapnout.

A to se tak těšila, až se sem vrátí!

V pondělí dopoledne měla už sto chutí ho zabít. Vyhýbal se jí a byl mrzutý celý víkend, jako kdyby se na ni zlobil, ale netušila, proč. Ujistil ji, a to tak důrazně, že už nenašla odvahu znovu se k tomuto tématu vracet, že mu nenarušila žádné plány.

Třeba ho trápily bolesti.

Možná, že se rozhodl neužívat už analgetika a nahromaděnou zlost a frustraci si prostě vybíjel na ní. K čertu s ním.

Když se chystali k odjezdu do práce, byl už protivný jak starý medvěd. Umíněně se usadil do volva a Lucie nenašla odvalu vymlouvat mu jeho vrtochy. Zdálo se jí, že hledá záminku k hádce a rozhodla, že mu žádnou nedá.

Místo toho se sladce usmála a rozjela se po hrbolaté cestě opatrně, jako kdyby vezla hlavicí nukleární bomby. Tázavě na ni pohlédl, zkrřížil ruce na prsou a bolestivě ucukl, když si ohnul levé zápěstí víc, než bylo zdrávo.

Po očku ho pozorovala a skoro by ho litovala, ale okamžitě si připomněla, jak byl protivný a nepříjemný, takže si nezaslouží soucit!

Začala ordinovat a jako první vstoupil starý známý pacient s nadváhou a dyspeptickými potížemi, pan Gregory. Přitížilo se mu a Lucie se rozhodla k radikálnímu řešení.

„Kdy vám naposled dělali EKG?“ zeptala se a měřila mu tlak.

„Já ani nevím, jestli jsem na něm někdy byl,“ odvětil.

„Dobrá. Tak abychom nic neopomenuli, zařídím, aby vám ho sestra natočila, a taky vám odebere krev. V laboratoři zjistí, jestli náhodou nemáte *Helicobacter pylori*“

„To je ten žaludeční bacil? Jednomu mému známému ho nedávno našli.“

„Opravdu?“ Lucie se zamyslela. „Je možné, že byste ho chytili společně?“

„No, učíme na stejné škole a byli jsme všichni na školním výletě. A jídlo tam nestálo za nic.“

„Ono je to spíš hygienou než kvalitou jídla, ale není vyloučeno, že pochází právě z toho zdroje. Odpovídala by tomu vaše bolest. A než budeme mít výsledky, dám vám nějaké léky, abychom ji trochu utlumili a cítil jste se lépe, ano? Teď půjdete za sestřičkou, ona všechno zařídí. Tady máte recept. Bude vám určitě hned líp.“

„Takže si nemyslíte, že by to bylo srdcem?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ale chci mít jistotu. A vy jistě také.“

Pan Gregory se zvedl. „Děkuju, paní doktorko. A kdy mám přijít?“

Lucie pohlédla na Willa. „Kdy budou výsledky?“

„Přijďte za týden,“ navrhnul. „To už budou určitě tady.“

„Jsme domluvení, uvidíme se zas příští pondělí,“ rozloučila se Lucie a pacient se na ni vděčně usmál.

„Dobře. A ještě jednou děkuju.“

Čekala, že se za ním zavřou dveře a Will spustí, ale bylo ticho. Otočila se tedy a spatřila, že si něco píše na papír. Aha, takže to schytá později a najednou.

Koberec byl položený, nová postel stála na svém místě a Lucie se stěhovala.

Will jí v prádelníku ukázal čisté povlečení a pozoroval, jak si připravuje lůžko na první noc, kterou stráví o samotě v chatce. Jemným a zkušeným pohybem rukou si příkrývky uhladila a on si okamžité představil, jak si lehá do příjemné látky a cítí její strukturu na své kůži.

Potom naklepala polštáře, položila je na své místo a s úsměvem se k němu otočila.

„Pomohl bych vám s tím, ale nejsem si jistý, jestli bych byl co platný,“ omlouval se a Lucie jen pokrčil* rameny.

„To zvládnou. Ale mohli bychom pokřtít konvici.“

Uvědomil si, že bude mít kuchyň opět jenom pro sebe. Žádné brebentění u čaje, dohady nad jídelníčkem a především žádné rádio!

To bylo nesporné plus.

Ale také si už nebude prozpěvovat tím svým ochraptělým hlasem. Což by také mělo být plus, ne?

Odešel raději postavit vodu na čaj. Čím dále bude od Lucie a jejího lůžka, tím lépe. Neměla mléko ani sáčky s čajem, dokonce ani instantní kávu nenašel. Odběhl tedy k sobě a vrátil se s celou širokou nabídkou.

„Kávu nebo čaj?“ nabídl jí a Lucie překvapeně vzhledla.

„A to si můžu vybrat?“

„Dokonce jsem přinesl i čokoládu.“

Její smích prozářil pokoj a Willa bodlo u srdce, „Díky. Musím si zajet nakoupit. Asi hned po čaji.“

„Mám to považovat za odpověď, nebo to byl jen řečnický obrat?“

„Dám si opravdu čaj. A posaďte se, udělám ho.“

Will se s radostí usadil do jednoho z pohodlných křesel a čekal, až se Lucie vrátí z kuchyně. Přinesla dva kouřící hrnečky a pohodlně se uvelebila v křesle proti němu.

Vonící čaj navodil příjemnou domácí atmosféru, až se Will skoro usmál. Sám nevěděl, proč se tak podivně cítí. To asi ze samé radosti z nákupu, který je čeká. Sklonil hlavu k šálku.

„Je dobrý?“ zeptala se.

„Co?“

„No ten čaj přece. Tvářil jste se tak divně.“

„Promiňte, myslel jsem na něco jiného.“

„Proboha, doufám, že ne na mě?“ zasmála se tím svým hrdelním smíchem.

„Ne,“ zalhal pohotově. Měla pravdu. To kvůli ní cílil všechen ten nepokoj a neklid.

Dopil a zvedl se. „Jdu se převléknout na cestu do supermarketu.“

„Ale ne! Nemusíte jezdit se mnou. Napište mi, co potřebujete, a já vám nákup přivezu.“

K vlastnímu údivu pocítil obrovské zklamání.

Lucie se zvednutým obočím zkoumala Willův seznam. Co to jen může být? Mohlo ji napadnout, že se mu se zraněnou rukou bude špatně psát a měla ho nejdříve poprosit o překlad.

Že by to byla játra? Odporem se otřásla. Když játra, tak játra. Naklonila se do mrazáku a strčila balíček do vozíku.

Jak pokračovala, kroutila hlavou nad jeho nákupem ještě několikrát, ale nakonec se propracovala na konec seznamu. Pomalu na ni padala únava a těšila se, jak se zabydlí ve svém novém příbytku, kde bude mít veškeré pohodlí a nebude se muset neustále dělit, čím Willa zase popudí.

„Játra?“

„Byla na seznamu.“

„To těžko, ukažte mi to.“

Vytáhla lístek s jeho požadavkem a strčila mu ho pod nos. „Tak se koukněte!“

„Hmm. Jablka,“ opravil ji s povzdechem. „Játra nenávidím.“

„Tak aspoň v něčem si rozumíme,“ řekla se smíchem. „Ale vsadím se, že Bruno je má rád.“

Will se na svého psa znechuceně podíval. „To jistě. Kdo ví, jestli jste se proti mně nespikli.“

Lucie vyložila jeho nákup a podala mu účet. „Ta játra dejte k úhradě psovi,“ poradila mu ještě a odebrala se ke dveřím. „Vyložím si nákup a pak se vrátím pro věci na spaní.“

Will přikývl a díval se za ní, jak odchází. Dokonce se za pár minut přistihl, jak z kuchyňského okna sleduje její pohyb v chatce. Neměla zatažené závěsy, takže dobře viděl, jak uklízí věci do linky a lednice. Odvrátil se a spatřil Bruna, který zase sledoval jeho.

„Játra, fuj,“ prohlásil. „Spráhli jste se, vid?“ Pes zavrtěl ocasem. „Ha, jenže dneska budeš spát zase se mnou a zapomeň, že by ses mi vetřel do postele.“ Pes tiše zavyl a vysloužil si podrbaní za ušima. „Já vím, že jsi hodnej kluk,“ pochválil ho a Bruno se mu vděčně zřítíl k nohám.

Will se vrátil k oknu a viděl, že Lucie se vrací. S úsměvem vyběhla nahoru a vrátila se s náručí šatů a kosmetickou taškou.

„Díky za azyl,“ řekla.

„Bylo mi potěšením,“ odvětil a Lucie se rozesmála.

„Lháři.“

Sklonil hlavu. „Ale kdepak. Byla jste na mě moc hodná. Vždyť jsem byl úplně neschopný. Mrzí mě, že neumím dát lépe najevo svou vděčnost. Ale já – víte, jsem zvyklý o všechno se postarat sám. Není pro mě snadné vyrovnat se s tím, že jsem závislý na někom druhém.“

Podíval se jí do očí. „Pojďte, pomůžu vám s tím, vždyť máte plné ruce. Ani si neotevřete dveře.“ Jejich oči se na chvíli setkaly.

„Díky,“ hlesla překvapeně.

Před vchodem do jejího nového útočiště se zastavil.

„Děkuju,“ zamumlala.

„Rádo se stalo,“ ujistil ji a potom jako by se celý svět kolem nich náhle zastavil. Na okamžik zůstali oba nehnutě stát a potom Will pomalu sklonil hlavu a políbil ji na rty.

Oba ztuhli, ale Lucie roztála první, napětí povolilo a on mohl vychutnat dotek jejích něžných, sladkých úst. Po celém těle se mu rozlilo horko. Odtáhl se.

„Dobrou noc, Lucie,“ řekl hlasem ochraptělým náhlou touhou, obrátil se a rychle kráčel do bezpečí svého domu.

Ani jednou se neotočil.

ŠESTÁ KAPITOLA

Lucie se dívala za odcházejícím Willem. Pospíchal od ní, jako kdyby hrozilo, že ho nakazí nějakou příšernou chorobou. Ale cítila dosud na rtech jeho polibek. Něžný, jemný a chlácholivý. Úplně jiný než on.

Trvalo to všechno jen několik vteřin, ani se jí nechtělo věřit, že se to vůbec stalo.

Will se očividně líbat nechtěl, o to víc ji překvapilo, kolik citu, vroucnosti a touhy jí dotekem svých úst vyjádřil. Ano, znělo to neuvěřitelně, ale byla v něm touha.

Polkla, otočila se a zavřela za sebou dveře. S náručí plnou šatů odešla do ložnice, ale nezdržovala se jejich uklízením. Udělá to později, až si bude vybalovat věci z tašek, které tady na ni čekaly už týden.

Posadila se na kraj nového lůžka a znovu se vžila do okamžiku, kdy se jejích rtů dotýkala jeho sametově jemná ústa. Odpověděla mu velmi ochotně, a jak prohluboval svůj polibek a přitiskl se k ní vášnivěji, ucítila na své pleti i drsné, rašící vousy na jeho bradě.

Vzpomněla si na Ferguse. Zdvořile korektní, klidný a naprosto bez sex-appealu, který ji na Willovi tak přitahoval. Fergus, to bylo bezpečí, uvědomila si. Ale jí bylo z té dlouhé, nudné jistoty a klidu špatně. Toužila po něčem jiném. Chtěla víc.

Chtěla Willa.

A bylo jasné, že Will ji nechce, přesněji nechce, aby ji chtěl. Tím si byla naprosto jistá.

Cítila, jak jí cévami proudí vzrušené vlnění. Zvedla se, odložila šaty na postel a pustila se do vybalování. Trvalo jí celou věčnost, než se probrala množstvím věcí, které za léta nashromáždila, a naskládala je na jejich nová místa. A po celou dobu se v mysli vracela k Willovi.

Konečně byla se vším hotová a svinula se do klubíčka v křesle před televizní obrazovkou. Běžely noční zprávy, ale nebyla schopná je vnímat. Oknem viděla Willův dům, zaslechla, jak volá na Bruna a o pár okamžiků později se rozsvítilo u něj v ložnici.

Jak si asi se vším poradí teď, když ve svém sídle osaměl? Chtěla mu nabídnout pomoc i do budoucna, ale vytušila, že toužil, aby byla co nejdřív pryč.

Vypnula televizi a chystala se do postele. Dnes si poprvé vychutná naprosté soukromí v novém působišti. Ještě si pořád nezvykla na zvláštní ticho, které ji tady obklopovalo. Žádná auta nerušila noční klid, a když už se ozval nějaký zvuk, zněl přímo hrozivě.

Jestlipak Will také před spaním vzpomíná na ten nečekaný polibek, napadlo ji, když lezla do postele a sahala po deníčku. Měla skluz celý týden, a kdyby to chtěla dohnat, musela by o tom, co všechno se přihodilo, psát celou noc.

Ale šlo jí to docela rychle, takže se nakonec úspěšně dostala k dnešnímu večeru. *Políbil mě. Nemyslím, že by to snad měl v úmyslu. A nemyslím, že by se chystal to zopakovat. Ale uvidíme! Mám pocit, že potřebuje zachránit sám před sebou. Mohla by to být pro mě výzva do budoucna – ZÁCHRANA DOKTORA RYANA.*

S úsměvem odložila deníček na noční stolek a zhasla. Usnula téměř okamžitě.

To Will skoro nezamhouřil oka. Bruno si nedal říci a natáhl se mu bezohledně přes nohy, takže se probudil s dalšími dvěma polámanými údy.

S obtížemi zvládl ranní hygienu, nakrmil psa i kočku, oblékl si kabát a nazul boty. „Tak pojd', ty otravo,“ řekl Brunovi, který bezvýsledně honil po podlaze dočista vylízanou misku. „Jdeme se podívat k řece, pokud dojde tak daleko.“

Bruno, který při nejlepší vůli nemohl pochopit pánův sarkasmus, vyběhl ven a zastavil se před dveřmi chatky, za nimiž spala Lucie. Will si vzdychl.

„Další ve frontě,“ konstatoval polohlasně. „Poběž, kámo. Pro ženský tady nemáme místo, zapomněl jsi?“

Bruno tedy vyslal ke dveřím vilný pohled a vyrazil za pánem. Bylo nádherné jítro a oběma dlouhá procházka udělala dobře. Bruno si navíc přinesl suvenýr, ulomenou králičí packu a celou uslintanou ji nabídl Willovi. „Jsi odporný,“ odmítl Will jeho dárek právě v okamžiku, kdy dorazili k zadnímu vchodu a sešli se tam s Lucií.

„Fuj, Bruno, to je hnusný! Jsi hrozný!“

„Je to pes. Má takové věci rád. A co ty? Nějaký problém?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, jen mě napadlo, že se mrknu, jestli nepotřebuješ s něčím pomoci.“

Upřímná nabídka nebo pokus znovu se mu vetřít do života? Kdo ví.

„Docela jsem to zvládl,“ odvětil trochu příkře, takže po malém zaváhání seběhla dolů ze schodů. „Tak fajn,“ řekla s úsměvem. „Zavolej, kdybys něco potřeboval. Za dvacet minut můžeme vyrazit.“

A byla pryč. Cítil se provinile a měl vztek.

Krucinál! Život byl mnohem jednodušší, než se s ní setkal!

Týden rychle ubíhal. Nic jiného se o něm říci nedalo. Některé dny šlo všechno snadno, jindy to bylo složitější. Večery byly všechny stejné, dlouhé a osamělé. A noci, na ty nechtěla Lucie raději pomyslet. Stačilo, že se jí ve snech neustále zjevoval Will a pomalu si začínala říkat, jestli si nevzala příliš velké sousto s tím nápadem na jeho záchranu. V každém případě neudělala žádný pokrok.

A podobně na tom byl i její první páteční pacient. Žaludek pana Gregoryho stále zlobil. EKG měl v pořádku, jak očekávala, ale výsledky krevních testů zatím neměla.

„Myslím, že bych měla zahájit nějakou léčbu,“ řekla, než vešel. „Jestli se mu přitížilo, musím s ním už něco dělat.“

„Léčba by byla nákladná, navíc by mohla potlačit některé symptomy,“ varoval ji.

„Tak co bys mu doporučil?“

Will spojil prsty obou rukou a přitiskl si je ke rtům. Zamyšleně se na ni díval. „Já nevím. Asi bych ho povzbudil, aby byl trpělivý a dal bych mu léky zmírňující příznaky.“

„To jsem udělala, přesto je zpátky. Musí mít nějaký důvod.“

Will pokrčil rameny. „Uklidni ho. Myslím, že se především bojí. Uvidíme.“

Will měl, samozřejmě, pravdu. Pana Gregoryho trápily obavy a chtěl vědět, zda má v pořádku srdce. Když se mu dostalo ujištění, že mu z této strany nehrozí nebezpečí, odešel. Žádné další problémy se toho dne nevyskytly a Lucie se chystala odjet na návštěvy. Už byla

na odchodu, když se do recepce dovolala vyděšená matka, jejíž sedmnáctiletá dcera zvracela a vypadala velmi špatně.

„Můžeme se tam zastavit, stejně jedeme kolem,“ řekl Will recepční. „I když pochybuju, že by to bylo něco naléhavého, spíše kocovina.“

„Skeptiku,“ napomenula ho Lucie a Will se dokonce usmál.

„Uvidíš. To je ta dnešní mládež. Žádná kázeň a žádná výdrž.“

Lucie dusila smích. „Taková radikální generalizace. Vsadila bych se, že ty jsi na univerzitě vedl dost pestrý život.“

Zatrpkle se pousmál.

„Občas to člověk přehnal, ale nic takového, co se děje dneska.“

„Stařečku,“ dobírala si ho a Will popuzeně odfrknul.

„Tak půjdeme, ne? Máme toho dost, ať už je to kocovina nebo ne, chvíli to bude trvat.“ Popadl spisy do pravé ruky a Lucie si všimla, že už s ní docela dobře hýbe. Používal ji mnohem víc, zřejmě ho také přestávala bolet.

Ale ne zase tolik, aby byl schopný sám řídit, což mu vadilo ze všeho nejvíc. Kdykoli šli k vozu, řítil se na stranu řidiče, potom zaklel a obešel vůz na místo spolujezdce.

„Kdy už se dočkáš?“ zeptala se ho a Will se na ni přes střechu auta zlostně zamračil.

„Až mi sundají sádku. Vždycky svým pacientům říkám, aby si za volant nesedali dřív, dokud se jí nez baví a nemají jistotu, že ruka je opět funkční a nebolestivá při jakémkoli pohybu. To kvůli pojištění.“

„Takže se budeš řídit vlastní radou?“

Odfrknul si. „Je to velmi pravděpodobné.“

„Hmm,“ řekla a s úsměvem se uvelebila za volantem.

„Do té doby,“ pokračoval Will, „budeme v autě uvěznění spolu, takže bychom se měli snažit přežít to co nejlépe.“

Prohlášení mu ovšem nebránilo v tom, aby ji neustále nenapomínal a neupozorňoval na chyby, kterých se údajně dopustila.

„Proboha, nevidíš toho cyklistu? Zařadila ses do nesprávného pruhu. Tady jsi měla odbočit.“

Pustila si rádio. To zase vadilo Willovi.

„Musíme to poslouchat?“

Dost. Zajela ke kraji a vypnula motor. „Wille, jsem už dospělá,“ řekla a ze všech sil se nutila ke klidu i mírnému tónu. „Mám platný řidičák a nesnesu, abys mě neustále peskoval jenom proto, že bys rád řídil sám a nemůžeš. Jezdím deset let bez nehody a bez pokuty!“

„To je teda zázrak!“

„A nepotřebuju, abys mi pořád radil, co mám dělat a co ne,“ pokračovala. „Takže jestli máme jet dál, zavřeš pusu, protože toho mám právě dost!“

Odvrátil se, vzdychl a potom se k ní obrátil pohledem, který by roztavil i sklo. „Promiň,“ řekl drsně a Lucie se překvapením skoro udusila. Omluva? Od Willa?

„Díky,“ odvětila. „Kam si tedy přeješ, abych nyní jela? Kromě pekla?“

Dojeli k domu dívky s *kocovinou*. Otevřela jim její matka. „Paní Webbová? Já jsem doktorka Comptonová, zastupuji doktora Ryana. Přijela jsem se podívat na vaši Harriet.“

„Oh, to jsem ráda, že jste tady. Vypadá hrozně, pojd'te dál.“ Odvedla je do ložnice, kde ležela hubená, bledá dívka a zcela zjevně jí bylo velmi zle. Měla voskovou pleť a vypadala naprosto vyčerpaně. To bylo něco vážnějšího než kocovina.

„To je ona,“ řekla její matka. „Harriet, zlato, přijela paní doktorka.“

Lucie se usmála a sklonila se k jejímu lůžku. „Ahoj, jsem Lucie Comptonová, tohle je doktor Ryan,“ představila se. „Pověz mi, co tě trápí.“

„Je mi špatně,“ odvětila Harriet. „Chce se mi zvracet. Nikdy jsem neměla moc hlad, ale teď, když se najím, tak je mi hrozně zle.“

„A zvracela jsi?“

Přikývla.

„Trochu. Ale asi málo. Ještě bych potřebovala, cítím to, ale nejde to, jen se mi zvedá žaludek.“

„A neměla jsi průjem nebo zácpu?“

Harriet zavrtěla hlavou.

„To ne.“

„Podívám se ti na břicho, ano?“ řekla Lucie a když Harriet přikývla, odhrnula přikrývku.

Na rozdíl od vyhublé tváře a paží, její břicho nevypadalo podvyživené. Bylo vypouklé a Lucie jí nadzvedla noční košili, aby si prohlédla jeho kůži. Barva byla normální, bez skvrn a vyrážky, ale uprostřed měla ohraničenou vypouklinu, svědčící o aortickém aneurysmatu nebo střešní překážce.

„Zvracela jsi krev?“ zeptala se Lucie a hmatala kolem masy.

„Trochu, takové proužky.“

„A byla červená nebo hnědá?“

„To nevím. Možná obojí. Takové nahnědlé rozdrobené kousíčky. Ale jen někdy.“

„Jak jsi na tom s rukama?“ obrátila se Lucie na Willa. „Chtěla bych znát tvůj názor.“

„To půjde,“ přisvědčil Will, sklonil se nad Harriet a opatrně hmatl prsty po výduť. Zamračil se a potom se obrátil k Lucii. „Vypadá to na náplň žaludku,“ řekl, čímž potvrdil její obavy.

Lucie se podívala na dívčiny vlasy. Ano, byly slabé a roztřepané.

„Harriet, nekoušeš si vlasy?“ zeptala se vlídně.

„Oh, ne!“ zvolala její matka. „Dělala to kdysi, když byla malá. Taky jsem jí kvůli tomu stříhala na krátko. Až před dvěma lety si je nechala narůst, mysleli jsme, že z toho vyroste.“

„Taky že ano!“ bránila se dívka. „Už to nedělám, přísahám!“

„Třeba si je koušeš ve spánku,“ řekl Will. „To se stává, obvykle když má člověk nějaký stres. A ty máš zrovna závěrečné zkoušky, že ano?“

Harriet přikývla. „Ano, a hrozně se bojím. Myslíte, že tam mám chumáč vlasů nebo něco takového?“

„Je to velmi pravděpodobné,“ přisvědčila Lucie. „Musíš okamžitě do nemocnice na vyšetření, a jestli se naše podezření potvrdí, odstraní ti to. Hned se spojím s nemocnicí a zajistím příjem. Souhlasíte, paní Webbová?“

Paní Webbová seděla na kraji postele a vypadala šokovaně. „Chomáč vlasů?“

„Správně se tomu říká trichobezoar,“ vysvětloval jí Will. „Nesetkáváme se s tím často, ale jestli si už v minulosti konečky vlasů kousala, je to ve světle ostatních příznaků velmi pravděpodobné a velmi naléhavé. Nesnese to odklad.“

„Takže ji mám hned odvézt?“

Will zavrtěl hlavou. „Raději zavoláme ambulanci, odvezou ji přímo na chirurgii. Tam se rozhodne, co dál. Kdybyste ji vezla sama, musela byste přes úrazovku a pohotovost, což by vaší dceři neprospělo. Je zřejmé, že je na tom opravdu zle.“

„Mami,“ hlesla Harriet tiše a paní Webbová se k ní sklonila a objala ji.

„Bude to dobrý, drahoušku, neboj. Bude to dobrý.“

„Myslela jsem, že už to nedělám,“ plakala a potom začala znovu zvracet.

Will se podíval na Lucii. „Myslím, že je nejvyšší čas zavolat ambulanci,“ řekl tlumeně. „Je hrozně slabá a na pohmat se mi to vůbec nelíbilo. Je to tuhé a velké. Obávám se, že se jí každou chvíli může protrhnout žaludeční stěna.“

„Souhlasím. Nechám to na tobě. Víš, komu jí předat.“

Přikývl. „Paní Webbová, můžu si od vás zavolat?“

„Samozřejmě. Nejbližší telefon je v ložnici, u postele.“

Will odešel a Lucie zůstala u pacientky a její matky. Vysvětlila jim, jaká vyšetření Harriet čekají. Než ambulance přijela, měla Harriet sbalenou tašku a paní Webbová stačila informovat manžela o tom, co se přihodilo.

Odjeli všichni společně. Harriet s matkou v sanitce, Lucie s Willem za nimi. Jen co se dostali z doslechu, zhluboka si vydechla.

„Páni, tak něco takového jsem ještě neviděla,“ přiznala.

„Já taky ne. S tím se člověk setká jen zřídka, ale slyšel jsem o tragickém případě, není to tak dlouho. Mám dojem, že na děti klademe příliš velké nároky a vystavujeme je ohromnému tlaku. Podívej na Clare Reidovou. Strachovala se, co tomu řekne otec, když bude nemocná a zkazí písemky. Ale tohle je mnohem závažnější. Zajímalo by mě, jestli byla někdy u psychiatra. Podej mi její kartu.“

Zatímco se Lucie věnovala řízení, Will se probíral starými zdravotními záznamy. Po chvíli do nich vítězoslavně ukázal prstem. „Jasně! Tady to je. Trichotillomanie – trhání a polykání vlasů. V pěti letech. Přijata na psychiatrii, propuštěna po půl roce, pravděpodobně poté, kdy ji vyléčili ostriháním na krátko. Chudák dítě.“

„Myslíš, že se z toho dostane?“ otázala se Lucie, když si vybavila vyděšenou tvář Harrietiny matky. Nepochybně si také vzpomněla na případ dospívajícího dítěte, které před několika lety zemřelo za podobných okolností. Zabývala se tím tenkrát i média. Musí teď prožívat hotové peklo.

„Doufám,“ odpověděl Will. „Vypadala dost špatně a v posledních týdnech musela ztratit dost krve. Byla bílá jak křída. Ale snad nás zavolali včas a chirurgové si s tím poradí. Jestli ovšem nemá žaludeční stěny příliš oslabené a ohrožené krvácením nebo proděravěním.“

Jestli.

Další návštěvy představovaly víceméně rutinní záležitost. V jednom případě se jednalo o angínu, se kterou mohl pacient klidně přijít do ordinace, ve druhém o následky pádu starší dámy. Nemohla se hýbat a trpěla bolestmi. A nakonec jeli k malému dítěti, které mělo průjem a zvracelo, takže bylo dehydratované, ale ve chvíli, kdy dorazili, podařilo se už rodičům vpravit do jeho oslabeného organismu trochu převařené vody. Lucie dala matce několik sáčků iontového nápoje a instruovala ji, jak postupovat dál. Pokud by se jeho stav do čtyř hodin nezlepšil, bude třeba znovu je zavolat a s největší pravděpodobností hospitalizovat.

Když se vrátili zpátky, zavolal Will do nemocnice, aby zjistil, jak se vede Harriet Webbové.

Pootevřel dveře do ordinace a řekl jí, „Harriet je v pořádku, odstranili jí z žaludku obrovský chuchvalec vlasů a jsou přesvědčení, že se zotaví. Kupodivu nebyl její zažívací trakt v tak hrozném stavu, jak se zvnějšku zdálo. Dostala transfuzi a vede si prý dobře.“

Lucie cítila, jak jí napětí v ramenou o něco povolilo, a usmála se. „Výborně. Opravdu jsem si nebyla jistá, zda to zvládne.“

„Ani já ne. Kolik lidí ti ještě zbývá?“

„Už jenom tři. Nebude to trvat dlouho.“

„Nemusíš spěchat. Dal jsem si šálek čaje, chceš taky jeden?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Až doma.“

Will přikývl a nechal ji v klidu pracovat, takže za půl hodiny už byli na cestě domů.

„Máš nějaké plány na víkend?“ zeptal se jí a Lucie se zachvěla. Fergus jí sliboval, že přijede, ale zatím jí, zaplat'pánbůh, nevolal. Možná, že po jejím náhlém odjezdu po sobotním obědě konečně všechno pochopil.

„Ani ne,“ odpověděla tedy vyhýbavě. „A ty?“

Pokrčil rameny. „Co já můžu dělat? Sedět a vztekat se, protože jsem naprosto neschopný? Nebo se procházet se psem tak dlouho, dokud mě nohy unesou? Porad'.“

„A co bys dělal za normálních okolností?“

Hořce se usmál. „Asi bych pokračoval v rekonstrukci domu. Pokud sis nevšimla, je skoro neobyvatelný. Začal jsem od střechy, potom jsem zařídil kuchyň a dvě ložnice. To jsou vlastně jediné plně obyvatelné místnosti, ale zase nejsou kompletně zařízené. Chybí mi vodovodní a plynové vedení a celý zbytek domu volá po rekonstrukci.“

„A proč ses, proboha, pustil do něčeho tak náročného?“ nechápavě se ptala Lucie.

„Protože mám rád podobné výzvy. Protože když jsem se rozhodl, že tady chci žít, hrozilo, že se celý dům zhroutí. A nejdřív jsem se snažil zařídit, aby byla obyvatelná chatka, bydlel jsem v karavanu a dával ji dohromady. Potom jsem se do ní nastěhoval a pokračoval rekonstrukcí hlavní budovy.“

„A proč tedy nebydlíš dál v chatce?“

„Pronajímám ji. V současnosti posluchačům a praktikantům.“

„Ale kdybys ji pronajímal prázdninovým hostům, bylo by to asi výhodnější.“

„Ale měl bych víc starostí. Mám moc práce a nezbyval by mi čas starat se o turisty, převlékat jim prádlo a řešit jejich triviální problémy. V budoucnosti sice s něčím podobným počítám, ale to už musím mít hlavní budovu kompletně zrekonstruovanou. Ale teď, když mám ruce vyřazené z provozu, nemůžu pokračovat a akce *udělej si sám*, se nedobrovolně odkládá.“

Lucie se pousmála. „Ohromuješ mě. Obávala jsem se, že se budeš o něco pokoušet za každou cenu.“

Smutně na ni pohlédl. „Musím se přiznat, že jsem to zkoušel, ale neudržím v ruce ani vrtačku. Tak jsem to vzdal.“

A to u něj zřejmě není obvyklé, nepatří k lidem, kteří by předčasně házeli flintu do žita.

Fergus však také ne, pochopila vzápětí a srdce jí pokleslo. Zaparkovala vedle jeho auta a Will významně zvedl obočí. „Máš hosta?“

„Zřejmě,“ odpověděla stísněně a vystoupila z vozu právě v okamžiku, když se Fergus s radostným úsměvem vyřítil ze svého.

„Lucie, drahoušku! Už jsem se bál, že sem snad nikdy nedorazíš! Pes se mohl uštěkat, radši jsem zůstal vevnitř, kdyby se náhodou dostal ven.“

„Měl jsi mi zavolat,“ připomněla mu. Přívětivějšího uvítání nebyla schopná. „Ordinovali jsme dnes odpoledne, proto jsme se opozdili.“

Nastavila mu tvář k polibku a obrátila se k Willovi, který právě obcházel auto s podivným výrazem v očích. Netroufala si ho analyzovat.

„Wille, seznam se s Fergusem Dalym, mým přítelem z Londýna,“ řekla. „Fergusi, to je Will Ryan, můj konzultant.“

„Rukama si nepotřeseme,“ oznámil Will, výmluvně zvedl ruce a obrátil se k Lucii. „Vidím, že nebude* mít čas, kdybys mi dala klíče, rád bych se vzdálil.“

Podala mu je do nastavené dlaně a Will se otočil na podpatku a beze slova odcházel.

„Zvláštní chlapík,“ konstatoval Fergus. „Není mot pohostinný.“

Lucie také ne, ale toho si Fergus nevšiml. „Tak tohle je tvé přechodné útočiště?“

Přikývla a odemkla dveře. „Pojď dál, neměla jsem čas pořádně se zabydlet, takže tu zatím vládne chaos. Dáš si čaj?“

„Nic silnějšího bys neměla?“

„Nic silnějšího. Vždyť řídíš.“

„Někam chceš jet?“

Vzdychla si. „Já ne, ale ty pojedíš. Do hotelu.“

Fergus ji vzal kolem ramen a přitáhl k sobě. „Doufal jsem, že mě necháš přespat tady,“ zamumlal a sklonil se, aby ji políbil.

Odvrátila hlavu a odtáhla se z jeho dosahu. „Ale jdi, Fergusi. Už jsem ti to přece řekla v Londýně, než jsem odjela. Nic se nezměnilo. Ne a znovu ne.“

„Ale chybíš mi, Lucie.“

„Já vím, že ti chybím, nebo se domníváš, že ti chybím. Ale ty mně ne, Fergusi. Je mi to líto, ale je to tak.“

Stál jako omráčený a ohromeně na ni zíral.

„Lucie?“

„Ale Fergusi, nech toho. Už jsem ti to řekla tolikrát. Jsme kamarádi, nic víc. Jestli to nechápeš, nevím, jak jinak bych ti to vysvětlila. Mezi námi nic není. Nic!“

Vytrvale upíral oči na podlahu, jako kdyby se mu zalíbil koberec a Lucii ho přišlo líto.

„Mrzí mě to, Fergusi.“

„Já jsem se na tenhle víkend tak těšil,“ zamumlal

„To je tím, žes mě nikdy pořádně neposlouchal. Kdybys dával pozor, věděl bys dávno, že to je jenom ztráta času.“ Přistoupila k němu blíž a položila mu ruku na paži. „Dej si šálek čaje, než odjedeš.“

Odtáhl se a zvlhlýma očima na ni pohlédl. „Nechci, díky. Půjdu ti z cesty.“ Před dveřmi se však přece jen na chvílku zastavil. „Je v tom ten Will, že jo?“

Vzdychla. „Není v tom on ani nikdo jiný. Vždyť to bylo jasné dávno před tím, než jsem odjela z Londýna. Will s tím nemá co dělat.“

„Před tím možná ne, teď ano,“ řekl s neobvyklou vnímavostí. „Doufám, že najdeš, co hledáš, Lucie. Zasloužíš si to, jsi bezvadná holka.“

Dveře se za ním pomalu zavřely a Lucie se posadila a na sucho polkla. Ubohý Fergus. Nebyla to jeho vina. Prostě byl nudný a příliš bezpečný. Spíš byla nějaká chyba v ní, že vyhledávala nebezpečí a vzrušení ve svých vztazích.

Pohlédla přes dvůr k hlavní budově a spatřila Willa, jak stojí u okna a pozoruje odjíždějícího Fergusse. Copak si o tom asi myslí?

Otočil hlavu a pohlédl směrem k chatce. Srdce jí prudce poskočilo. Ať už dělá chybu nebo ne, je taková, jaká je. A možná, že

tento víkend bude mít příležitost trochu se k němu přiblížit. Na dálku ho zachránit nedokáže.

Zachvěla se. Raději šla do kuchyně uklidit nádobí od snídaně a v duchu plánovala taktiku pro příští dny.

SEDMÁ KAPITOLA

Fergus odjel. Zřejmě pro lahvinku vína a pár svíček k okouzlení Lucie. Willa však překvapilo, že si rovnou nepřivezl dárkový koš, byl to přesně ten typ, který si na podobné okázalosti potrpí.

Pozoroval, jak kličkuje mezi dírami na cestě, dokud mu nezmizel z dohledu. Určitě nahlas fňuká nad tím, jak si ničí své luxusní autíčko, které se vůbec nehodí k jízdě po nemilosrdných venkovských cestách.

Znechuceně se odvrátil a pohlédl k chatě. Zdálo se mu, že vidí Lucii, jak sedí v křesle, ale nebyl si jistý. Potom se ale zvedla a šla do kuchyně, takže ji poznal. Copak asi dělá? Připravuje jídlo? Aranžuje prostředí k romantické večeři, pro kterou Fergus odjel?

Zaplavily ho pocity, kterým nerozuměl, a které nechtěl analyzovat, ale které pálily jako oheň. Zatracený Fergus i s tím svým luxusním autem, naleštěnými botami a úlisným chováním. Will sice netušil, co odjel shánět, ale v žádném případě nechtěl být svědkem jejich romantického večírku.

Zavolal na Bruna, nazul si boty a vydal se s ním na procházku k řece. Zůstali tam do setmění a pak ve tmě kráčeli poslepu domů.

Po Fergusově autě nebylo ani památky. Třeba už odjel, pomyslel si Will, ale uvědomil si, že neslyšel zvuk motoru. I když takové okázalé, sexy auto až moc hlučné nebude. Jeho motor spíše předl, než bručel, a určitě jel velmi pomalu.

Třeba s ním uvízl, napadlo ho a přistihl se, že mu ta představa působí škodolibou radost. Kruci, ta ženská v něm probouzí nejnižší lidské pudy.

Postavil vodu, mezi dva toasty si položil plátky opečené slaniny a rajčata a vlastnoručně vyrobený sendvič zapíjel čajem. Na čem si asi pochutnává Lucie s Fergusem?

To bude nejméně uzený losos a humr.

Žádný sendvič se slaninou, to je jasné!

Ozvalo se tiché zaklepání. Otevřel dveře a ke svému údivu před nimi spatřil Lucii. Samotnou.

„Lucie?“ zamumlal s plnou pusou. „Myslel jsem, žes odjela s Fergusem?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, odjel sám,“ odpověděla a Willovi se zdálo, že je zklamaná. Zřejmě si od té návštěvy slibovala mnohem víc. Kruci.

Upřela pohled na zbytky sendviče, které držel v ruce. „To je sendvič se slaninou?“ zeptala se toužebně, Will se usmál a otevřel dveře dokořán. Naprosto nesmyslně se radoval, že ji vidí a že Fergus zmizel, ať už měl důvod k tak náhlému odjezdu jakýkoli.

„Máš chuť?“

„Vraždila bych pro něj.“

„Není třeba. Jen se spokojeně posad' a já ti ho udělám.“

„Pomůžu ti.“

Motali se jeden druhému pod nohama a každý dotek mu rozbouřil hladinu hormonů v krvi. Překrásně voněla. Netušil čím, možná šamponem, protože měla ještě vlhké vlasy. Představa sprchující se Lucie mu nebezpečně zvýšila tlak. Položil na toast opečenou slaninu a podal jí talíř.

„Tady máš rajče, nedokážu ho pořádně nakrájet.“

„Vykašli se na rajčata, hlavně mi dej slaninu,“ řekla se smíchem. Posadila se ke stolu, nohy strčila pod zadek a s obrovským apetitem si kousla. Zavřela oči a slastně zasténala. Měl co dělat, aby nezasténal také, ale z jiného důvodu. Co to s ním provádí?

„To je pohádka!“ rozplývala se s plnou pusou. „Umírám hladu.“

„A proč ses nenajedla?“

Pokrčila rameny.

„V mojí lednici mě nic nezaujalo.“

„Aha, takže jsi přišla vyplenit mojí,“ konstatoval Will a zdráhal se zeptat, proč nepovečeřela s Fergusem.

Rozpačitě se pousmála. „Abych pravdu řekla, chtěla jsem se taky přesvědčit, že jsi v pořádku. Byl jsi hrozně dlouho venku, a když se setmělo, tak jsem se o tebe trochu bála.“

„Šli jsme na procházku k řece,“ odpověděl chraplavě, protože ho těšila její starost, ale nemínil jí to dál najevo. „O mě se bát nemusíš, Lucie. Nejsem malé dítě, víš?“

„To sice vím, ale s těma tvýma rukama a vším...“

„Vším?“ Rozesmál se. „Máš na mysli moje mentální schopnosti?“

Culila se.

„Utrpěl jsi zranění na hlavě, ne?“

Nedokázal zůstat vážný. „Ty jsi blázen,“ rozesmál se s pohledem upřeným na její tvář. Její smějící se, pootevřená ústa spolu s mokkými pramínky vlasů působila neobyčejně sexy.

„Nedal by sis kafe?“ navrhla. „Máš tady děsnou zimu a já jsem si pustila topení. A Fergus mi přivezl bonboniéru.“

Na čokoládové bonbóny chuť neměl, ale káva v příjemně vytopeném pokoji a její společnosti byla příliš lákavá. Zvedl se, naskládal talíře do dřezu a přikývl. „To zní skvěle. Na co čekáme?“

Bruna unaveného z dlouhé vycházky nechali doma a přesunuli se do jejího domečku. Postavila na kávu a odněkud vytáhla láhev s tekutinou jantarové barvy.

„A co whisky?“ nabídla mu a Will překvapeně zvedl obočí.

„Tvá tajná neřest?“

Se smíchem zavrtěla hlavou. „Ne, ale můj tatínek ji má rád. Občas se za mnou stavil v Londýně a nechal ji tam. Dáš si?“

Jistě, když teď věděl, že nezbyla po Fergusovi. „Malou.“

Nalila mu a posadila se proti němu do křesla. Bylo příjemné trávit společně večer a nehádat se. Byl unavený z vycházky, dlouhého pracovního týdne a vytrvalé bolesti, neměl by sílu oponovat. Popíjel whisky, střídal ji s kávou, kterou mezitím Lucie připravila, poslouchal tlumenou hudbu a začalo se mu svírat hrdlo.

Povzdychl si sám nad sebou. Čím to, že nedokážu s nikým žít, uvažoval tiše. Kdykoli se o nějaký vztah pokusil, skončil s hořkým pocitem zloby a zklamání. Nedokázal být dostatečně tolerantní, anebo ještě nepotkal nikoho, kdo by mu stál za námahu pokusit se o to.

Lucie by za to možná stála, napadlo ho, ale vzápětí si uvědomil, že se spolu téměř nepřetržitě hašteří a že ho vlastně příšerně rozčiluje.

Koneckonců není co řešit, patří k Fergusovi.

„Nechceš bonbón?“ přistrčila k němu krabici nepochybně ručně vyrobených cukrářských specialit, které musely stát jmění.

Odolal, Lucie ne. S ohromnou chutí si jeden kousek čokolády po druhém cpala do pusy, okusovala je, vycucávala náplň a strkala špičku jazyka do otvoru, které po ní zbývaly.

Každý pohyb jejího mlsného jazýčku mu působil muka a dováděl k šílenství.

Zavřel na chvíli oči, ale nepomáhalo to. Okamžitě si představoval, jak mu jím přejíždí po těle, olizuje ho a mučí, takže je radši otevřel. Oddávat se podobným snům bylo příliš nebezpečné. Podíval se na ni a zjistil, že se na něj dívá s nevyslovenou otázkou.

„Co je?“ zeptal se tedy sám.

„Vypadal jsi, jako kdybys trpěl. Bolí tě ruka?“

Téměř vyprsknul smíchy. „Řekněme, že už jsem se v životě cítil líp,“ vytácel se a přehodil nohu přes nohu, aby nějak zakryl rozpaky.

Vstala a šla vyměnit CD, a když se sehnula k přehrávači, Willovy oči chtě nechtě spočinuly na jejím oblém pozadí. Nádhera. Sklopil oči do skleničky s whisky a dopil.

„Musím už jít.“

„Opravdu?“

Dívala se na něj toužebně, zřejmě se cítila osamělá a stýskalo se jí po Fergusovi. Nezjistil, proč tak záhy odjel. Třeba se stavil jen na skok. Ale když nad tím uvažoval, nezdála se být právě nadšená, když ho spatřila.

„Opravdu,“ řekl tiše. Ať už Lucie cítí k Fergusovi cokoli, nemíní jí sloužit jako náhražka.

Ty lháři, volalo jeho tělo, ale nevšímal si ho, až do chvíle, kdy se ve dveřích otočil, aby jí poděkoval za kávu a vrazil do ní. Ruce mu automaticky vylétly vzhůru a snažily se ji zachytit. Místo aby ji jen chytil, tak si ji však přitáhl k sobě, sklonil hlavu a hledal svými rty její ústa.

Nalezl je. Chutnaly kávou a čokoládou a ochotně se mu vzdaly. Ztrácel nad sebou kontrolu. Stála zády k otevřeným dveřím do ložnice, od nichž byly jen dva kroky k úplně novému lůžku. To vědomí ho doslova trýznilo.

Sundal ruce z jejích ramenou, aby ji od sebe odtáhl, místo toho však sjel dolů, přitiskl ji k sobě blíž a uvěznil v dlaních její kulaťoučký, svůdný zadeček.

Zasténáním dala pokyn k dalšímu plenění svých úst a Will propadl touze. Chtěl ji, chtěl ji vlastnit a dotýkat se jí, chtěl se vnořit do jejích hlubin a dokonale splynout s jejím pevným tělem.

Ale věděl zároveň, že na něco takového nemá nárok. Lucie patří Fergusovi.

S hlasitým vzdechem uvolnil ocelové sevření a ustoupil o krok dozadu. Rukou za zády hmatal po klíče. „Lucie... já...“ nezmohl se na souvislou větu. Položila mu prst na ústa.

„Pššš, neříkej nic.“

Vzal ji za prsty, něžně ji políbil do dlaně a konečně ze sebe vypravil, „Musím jít.“

„Já vím. Uvidíme se zítra.“

Postavila se na špičky a políbila ho na tvář. Nadry se při tom přitiskla k jeho hrudníku a Will věděl, že jestli se ihned neosvobodí, propadne dalšímu mučení. Konečně. Podařilo se mu otevřít dveře a vycouval tak rychle, že málem upadl přes kočku čekající na prahu.

„Kruci,“ zaklel. „Proklouzla dovnitř.“ Lucie se smála. Tím svým typickým hrdelním smíchem, který na něj působil podobně jako před chvílí dotek jejího těla.

„To dělá vždycky. Mně to nevadí. Klidně přijde i oknem a spí se mnou v posteli.“

Šťastné zvíře, pomyslel si závistivě a pokusil se o úsměv. „Tak zítra.“

Odcházel ke svému domu a zdráhal se otočit. Bruno ho radostně přivítal, vrtěl ocasem, Will ho však jen nepřítomně poplácal a zamířil rovnou do ložnice.

Bylo mu jasné, že neusne, ale tělo si potřebovalo odpočinout.

Oprava. Potřebovalo Lucii, ale tu dostat nemohlo.

Ani dnes, ani jindy. Nikdy.

Lucie se také odebrala na lůžko. Vychutnávala si ještě Willovu chuť na svých rtech a potom si vzpomněla na Ferguse. Chudák. Měl vlastně pravdu. Will nebyl příčinou jejího odchodu z Londýna, ale teď byl příčinou všeho. A i kdyby byl měl Fergus u ní v minulosti šanci, dnes by o ni přišel.

Zvlášť po takovém polibku.

Také ji kdysi políbil, to ano, ale jen krátce. Nikdy mu víc nedovolila. Willovi by dala všechno, o co by požádal.

Úplně všechno.

Sáhla po deníku a poznamenala si. *Pokrok. Znovu jsme se líbali. Zdálo se sice, že toho lituje, ale já ne! Vůbec! Škoda, že tady nezůstal přes noc.*

Odložila diář a zhasla. Vzpomínka na jeho ústa v ní vyvolávala podivnou bolest. To nebylo pouhé fyzické utrpení. Během toho slastného spojení úst si uvědomila, že Willa miluje.

Jak se jen, proboha, mohla zamilovat do někoho tak protivného a komplikovaného?

Protože to není jeho pravá tvář? napovídalo jí její druhé já. Protože ten opravdový Will Ryan je jemný a něžný, milující a toužící po partnerce, s níž by se dělil o slasti i strasti života?

Touží spíše po klidu, míru a osamění, opravila v duchu své rozdychtěné a ukvapené závěry. Ve skutečnosti si nemyslela, že by doktor Ryan vůbec hledal partnerku. Byl to nejosamělejší člověk, jakého znala, a přestože po ní evidentně toužil, bránil se tomu a zlobilo ho to.

Proč?

Možná, že by to mohl vědět Richard, i když se zdálo být poněkud nefér vyptávat se ho na Willův soukromý život. Sama by si také něco takového nepřála.

Dobrá, tak se zeptá přímo jeho.

Anebo radši ne!

Will zaklepal na Luciiny dveře v půl jedenácté. Právě uklízela po snídani. Otřela si ruce o džíny a otevřela mu s úsměvem, který mnohé napovídal. Nikdy nedokázala dobře skrývat své pocity.

„Ahoj,“ vítala ho radostně. „Dáš si kafe?“

„Mám pocit dokonalého *déjà vu*,“ zamumlal a Lucie polkla. Páni, ten je dnes ale sexy! Měl na sobě stejné džíny jako ten den, kdy ho našla na zemi po pádu ze žebříku. Takže si už zřejmě dokáže zapnout knoflíky.

„A to znamená ano nebo ne?“ zeptala se, ale konvici šla zapnout tak či tak.

„Ano, pochopitelně,“ řekl a kráčel za ní. „Přemýšlel jsem o tvé praxi.“

Rozbušilo se jí srdce. Ne, modlila se. Chystá se jí říci, že nemůže pokračovat, protože jejich vztah se zkomplikoval a zapletli se spolu?

„Všichni pacienti jsou příliš ochotní a jejich potíže zjevné,“ pokračoval. „Kromě Harriet s tou vlasovou koulí v žaludku a pana Gregoryho s jeho gastrickými potížemi, bylo stanovení diagnóz rutinní a jednoduchou záležitostí. Žádný z těch pacientů nedělal potíže, všichni byli vstřícní a vyjadřovali se srozumitelně. Chtěl bych, aby sis vyzkoušela obtížnější případy.“

Užasle na něj pohlédla. „A co mám teda dělat? Hádat se s nimi? Říci jim, že mě nudí?“

„Ne. Zkusíme trochu teorie. Budu hrát pacienta a ty mě budeš vyšetřovat.“

„Ale ne! Tohle jsem nesnášela už během studia!“ zvolala nešťastně a zvedla ruce v obranném gestu.

Ale Will si svůj nápad nedal vymluvit a během následujících dvou hodin několikrát změnil identitu a obracel se na ni s nejrůznějšími příznaky nejzáhadnějších chorob. Lucie měla za úkol stanovit diagnózu a zvolit vhodnou léčbu.

Po chvíli si uvědomila, že se ohromně baví a jejich hra jí paradoxně umožnila dozvědět se o Willovi něco víc. Zjistila, že má smysl pro humor, přesně ten, který sama milovala. Pochopila, že má rád lidi a dokáže se vcítit do jejich problémů a snaží se jim pomoci. A v neposlední řadě poznala, že ho několika dotyky svých prstů při improvizovaném vyšetření dovádí k šílenství.

To ji potěšilo nejvíc.

Vysloužila si dokonce pochvalu za to, jak dobře si vedla.

„Myslím, že to zvládneš, Lucie Comptonová. Kdybys byla mojí lékařkou, byl bych klidný, že jsem v dobrých rukou.“

Tváře jí lehce zružověly. „Díky, doktore Ryane.“

„Rádo se stalo. A teď si, myslím, zasloužíme oběd. Co zajít do nějaké hospůdky?“

Pokrčila nosík. „Typické. Řídím samozřejmě já.“

Usmál se. „To je pravda, ale na druhou stranu, obětoval jsem tvému vzdělávání celé své sobotní dopoledne. Takže na drink mám větší nárok než ty.“

Proti takovému argumentu se nedalo nic namítat.

OSMÁ KAPITOLA

Lucii se po Willově chvály zvýšilo sebevědomí a pracovalo se jí mnohem lépe, přestože ji stále kritizoval, dělal si poznámky a hledal mouchy na všem, co udělala.

Lezl jí tím sice na nervy, ale věděla, že to myslí dobře a snaží se jí pomoci.

Týden po propuštění z nemocnice přišla k Lucii na kontrolu Harriet Webbová. Na konci května se chystala odjet s rodiči na dovolenou a její matka se chtěla ujistit, že to dcera zvládne. Lucie s radostí konstatovala, že dívka vypadá mnohem lépe, než když ji spatřila před časem.

Měla nyní krátce ostříhané vlasy a nový veselý účes jí velmi slušel a především jí neumožňoval kousat si ve spaní vlasové konečky.

„Co jídlo? Můžeš už trochu jíst?“ vyptávala se Lucie a Harriet se rozesmála.

„Trochu? Cpu se jak blázen. Nikdy jsem neměla takový hlad. V nemocnici mi říkali, že ty vlasové chumáče se mi v žaludku asi dělaly pořád, proto jsem pořádně nejedla. Bylo to strašný, oni mi to ukázali. Hrozně velký, úplně to kopírovalo tvar žaludku. Prý to dají do nemocničního muzea, a budou se na to chodit dívat i sestřičky, které tam studují. Vlastně budu slavná. Není to bezva?“

„Je to úplně super,“ smála se Lucie. „Vypadáš dobře a ty krátké vlasy ti moc sluší.“

Harriet si na ně sáhla. „Ještě jsem si na to úplně nezvykla. Vždycky jsem si je kroutila na prsty, teď to nejde. Jako kdyby mi ustříhli ruce. Ale hlavně, že už si je nemůžu kousat. Už to nechci! Nikdy!“

„A nemluvila jsi s někým o tom, co tě k tomu mohlo vést?“ zeptala se Lucie opatrně a Harriet protáhla obličej.

„Myslíte jako psychoterapeutku, jo? Ta mi nepomůže.“

„Ale měla bys to zkusit,“ naléhala Lucie. „Třeba by se jí podařilo vypátrat, proč jsi to dělala. Já vím, že ti to nemusí být příjemné, znamená to spoustu velmi osobních a velmi nepříjemných otázek, ale pokud by se to podařilo, zajistilo by se tím, že se to už nikdy nebude

opakovat v budoucnosti, ani v jiné podobě, což by také mohlo hrozit. A to by přece stálo za to, ne?“

Harriet přikývla. „Asi jo. Jen je to všechno trochu... já nevím. Ona se vždycky vyptává na strašně staré věci, ještě když jsem byla malá a když umřela sestra a tak... To je těžký, já o tom nerada mluvím, já na to nechci ani myslet.“

„To chápu,“ přikývla Lucie.

Paní Webbová seděla tiše v pozadí, a když se Lucie střetla s jejíma očima, pokrčila rameny. „Ted' se zdá, že to má Harriet za sebou, ale bylo to velmi bolestné období a je fakt, že právě tenkrát začaly ty první problémy s kousáním vlasů. Možná, že by se ta terapeutka dokázala nějak dobrat k jádru problému. Musíme doufat.“

„Ano. A pokud se týká mého hodnocení, Harriet se mi zdá být ve velmi dobré formě, takže nevidím důvod, proč by nemohla odjet na prázdniny. Víím, že pro ni uděláte to nejlepší. Kam se vlastně chystáte?“

„Jenom do Francie,“ prozradila paní Webbová. „Jezdíme tam už hodně let, letos bychom chtěli dřív, aby se Harriet zotavila.“

„Dobře. A ať se vám dovolená vydaří,“ řekla Lucie na rozloučenou.

„Zaznamenej to,“ ozval se Will za jejími zády.

„Myslíš to s tou její sestrou?“

„Jistě. Zdá se mi, jako kdyby byla Harriet nějak zapletená s její smrtí, jako kdyby se kvůli ní cítila provinile. Ať už je to jakkoli, může to mít souvislost. Zapiš to.“

„Mám to.“ Otočila se k němu. „Ale vypadá dobře, vid'?" Slušná kocovina, co?“

Will se usmál a dopřál jí malý pocit vítězství. „Kdo je na řadě?“

„Pan Gregory. Doufám, že mu bude líp.“

A skutečně bylo. Dokonce tvrdil, že tak dobře se necítil už celá léta.

„To je báječné,“ pochvalovala si Lucie. „A co s tou vaší dietou?“ využila jeho dobrého rozpoložení. „Doktor Ryan mi prozradil, že byste rád shodil pár kilo.“

„Ó ano, vzdal jsem to, když se mi to tak vymklo z ruky, ale rád bych zase začal. Možná, že bych si neměl dávat tolik dresingu na salát. Tím jsem si to možná přivodil.“

„Ale nemusíte přece jíst jenom saláty, když držíte dietu,“ vysvětlila mu Lucie. „Klidně jezte normální jídla, ale připravovaná na menším množství tuku, s lehkými, nezahuštěnými omáčkami a hlavně spoustu zeleniny. Můžete teplá, vařená jídla, dieta neznamená jenom syrovou zeleninu.“

Pan Gregory se usmíval. „Já vím, ale působí to víc dietně, když je to syrové. Zkusím to vydržet.“

„Dobře. A teď se pojdte zvážit, když už jste tady a za několik týdnů to zkontrolujeme, ano? Sundejte si sako a zujte se, to bude lepší.“

Zvážila ho, zaznamenala aktuální stav do karty a usmála se na něj. „Tak jsem ráda, že se cítíte lépe a že naše léčba účinkuje.“

„Já taky. Asi půjdu domů a dám si pár vařených rajčat.“

Se smíchem opustil ordinaci a Will obrátil oči v sloup.

„Zvážit ho přece mohla sestra.“

„Když už byl tady.“

„Ale už tady měl být další pacient. Zase budeš mít zpoždění.“

Otočila se k němu od stolu. „Jseš si jistý, že nemůžeš jít dělat něco užitečného? Třeba taky ordinovat?“

„A co bych asi s jednou rukou dělal? Jak bych vyšetřoval?“

„To bys nemusel, požádal bys někoho o pomoc.“

„A kdyby nikdo nebyl po ruce? Nestarej se, Lucie, myslel jsem na to. Takhle mi to docela vyhovuje.“

Mně moc ne, chtěla namítnout, ale nebylo by to fér. Dřív se hádali každou hodinu, teď už to mezi nimi jen občas trochu zajiskřilo.

Že by pokrok?

Zazvonil telefon.

„Doktorka Comptonová,“ ohlásila se.

„Paní doktorko, mám na lince paní Brownovou. Čeká trojčata... Říká, že má křeče v žaludku a že se trošku bojí. Mohla byste tam zajet?“

Lucie přikryla sluchátko a zopakovala zprávu Willovi. „Promluvím si s ní,“ řekl a převzal telefon.

Po krátkém rozhovoru se rozhodl, „Dobře. Zavěste, hned přijedeme. Zůstaňte, kde jste.“

„Ale já mám ještě v čekárně lidi.“

„Bud' počkají, nebo přejdou k Richardovi,“ prohlásil nekompromisně. „Angele Brownové hrozí, že o svá trojčata přijde. Chci ji hned vidět. Ona čekat nemůže. Oni mohou,“ prohlásil a kývl hlavou ke dveřím.

„Dobře, vezmu si brašnu.“

Za deset minut byli na místě a zjistili, že Angela začala krvácet.

Sice jen mírně, ale měla velmi nízký tlak, takže bylo zjevné, že má vnitřní krvácení.

„Zavoláme porodní ambulanci,“ oznámil Will Angele jemně. „Potřebujete být co nejdřív v nemocnici, ale musí vás doprovázet specializovaný porodnický tým.“

„A co děti?“ hlesla vyděšeně.

„Nevím, Angelo. Teď mám obavy o vás. Lucie, mohla bys jít zavolat?“ Nadiktoval jí číslo a Lucie si přesně podle jeho instrukcí vyžádala pomoc a průběžně pacientce měřila tlak a fetálním stetoskopem poslouchala srdeční ozvy plodů.

„Bude potřebovat kanylu,“ rozhodl Will, Lucie ji tedy okamžitě zavedla do paže, takže byla připravená na připojení infuzního setu a odebrala vzorek krve k případnému křížovému pokusu.

„Budete mě vyšetřovat?“ zeptala se Angela a Will odmítavě zavrtěl hlavou.

„Ne, jakýkoli zásah by nyní mohl vyvolat děložní stahy a my naopak potřebujeme, aby děloha zůstala v klidu. Chci vás dostat co nejdřív do nemocnice a chci, abyste s sebou měla specializovaný doprovod. Pro každý případ. A do té doby musíte ležet tak klidně, jak jen to půjde. Ničeho se nebojte.“

Zdálo se, že uplynula celá věčnost, než porodnický tým přijel, ale jakmile dorazili, okamžitě jednali. Lucie s Willem zamkli dům a vyjeli za nimi.

„To jsem opravdu zvědavá, jestli o ně přijde,“ pronesla zamyšleně Lucie. „Tolik se bála mít je a teď se naopak bojí, že je mít nebude.“

„Já opravdu nevím. Možná to přežijí, možná ano. V obou případech to pro ni bude těžké. Instinkt nit říká, že by jí bez nich bylo líp, ale pochybuju, že by se na to dokázala podívat stejně jako já.“

Lucie o tom pochybovala také a byla ráda, že sama takovou volbu podstoupit nemusí. Příroda, ať už ji člověk svými léčebnými zásahy pomáhá, nebo kříží plány, to podle toho, z jakého úhlu se na takovou záležitost díváme, zařídí další průběh a rozhodne, jak se život paní Brownové bude vyvíjet dál.

Vrátili se do ordinace a zjistili, že Richard zatím stačil vyšetřit i jejich pacienty a všechen personál se sešel v kanceláři a popíjel šampaňské.

„Co se tady oslavuje?“ vyzvídal Will a recepční Gina na ně zamávala.

„Tak se podívejte, on to nakonec vážně udělal!“

Will ji vzal za ruku, prohlédl si zasnubní prstýnek a srdečně ji objal. „Gratuluju, však už potřeboval trochu přišpendlit.“

„No, právě. A protože se bojím, aby si to náhodou ještě nerozmyslel, tak se svatba koná hned v pátek odpoledne. Chápu, že se všichni nemůžete utrhnout, ale večer na oslavu byste snad mohli přijít, ne?“

„Určitě, to bychom mohli všichni,“ souhlasil nadšeně Richard a probodával Willa pohledem. „A protože má Will zlomenou ruku a nebude tedy na žebříku, myslím, že se dočkáš dokonce i jeho.“

„A vy také, přijďte, prosím, paní doktorko,“ pozvala ji Gina se šťastným úsměvem a Lucii hned napadlo, že by mohlo být docela zajímavé sledovat Willa na party.

A kdo ví? Mohla by to být pořádná legrace.

„Mně se vážně, ale vážně, vůbec nechce,“ konstatoval Will s povzdechem a vylezl znechuceně z auta.

„Ale musíš, Wille. Slíbil jsi to a je to její svatební den.“

Znovu si nešťastně vzdychl. „Já vím, taky půjdu. Jenom říkám, že se mi nechce.“

„Třeba bude legrace,“ snažila se ho Lucie povzbudit.

„Právě toho se obávám,“ prohlásil chmurně.

„Ach jo. Potřebuješ trochu rozveselit. Nikdy nevíš, třeba nám na závěr večírku i zazpíváš.“

„Jistě. Až naprší a uschne.“

Lucie se rozesmála a otevřela dveře. „Pojď, musíme se přichystat, nejpozději za hodinu jedeme. Chceš, abych ti nasadila tu rukavici?“

„Bud' tak hodná,“ souhlasil vděčně a svlékl si košili, aby mu Lucie pomohla do obrovské rukavice, kterou si půjčil od přítele veterináře. Vešla se mu do ní celá sádra a gumový popruh na jejím konci ji držel na rameni, aniž by se musela pracně lepit.

A to byl, jak oba shodně konstatovali, ohromný pokrok. Měl jenom problém nasadit si ji, a tak Lucie měla díky tomu příležitost prohlédnout si denně jeho svalnatou hrud'.

A byla tak blízko, že by si na něj mohla i sáhnout.

Natáhla mu pásek na místo, usmála se a pospíchala do svého domečku. Potřebovala se vykoupat, upravit si vlasy a vybrat nějaké společenské oblečení.

Večírek se konal v městském sále a bylo jasné, že nepůjde o žádnou superhonosnou akci, Lucie však měla radost, že má příležitost obléknout se trochu jinak, než obvykle. Chvilku pátrala v šatníku a nakonec vytáhla černé kalhoty a průsvitný, bílý top podšitý živůtkem.

Oblékla se, nalíčila, doplnila oblečení několika drobnými šperky a pohlédla na výsledek svého snažení do zrcadla. Dobré. Sice trochu odvážné, ale co? Nejde do žádné z těch Fergusových nóbl restaurací, ale na svatební večírek do městské haly a chce se především dobře bavit.

Je půvabná jako drobný bělásek v tom titěrném, průsvitném nic, které si oblékla.

„Co mi to dělá?“ zoufal si Will. Ještě že pod tím má ten živůtek.

A zcela zjevně byla ve svém živlu. S chutí se bavila se všemi bez rozdílu, od otce nevěsty až po skupinku dětí, které dováděly v koutě a cvrnkaly oříšky na svatební hosty.

Neodolala a cvrnkla jeden po Willovi, který jen zavrtěl hlavou a obrátil se k Richardově ženě, se kterou si povídal.

„Je to okouzlující dívka,“ prohlásila a jemu se chtělo zasténat.

„No, to opravdu je. Někdy se jí to obzvlášť podaří.“

„Vy byste jistě také uměl být okouzlující, jen kdy byste se trochu snažil,“ pokárala ho mírně Sylvie.

„Promiňte.“ Provinile se usmál. „Ale cítím se na to prostě trochu starý.“

„Starý?“ Rozesmála se. „Počkejte, až vám bude pětáctýřicet, když si chcete připadat starý! Řekl vám vůbec Richard, že z nás bude dědeček s babičkou?“

„Ne, to neřekl. Ale gratuluju.“

Protáhla obličej.

„Mám z toho sice upřímnou radost, ale přesto si myslím, že mohli ještě počkat, až budou lépe zajištěni.“

„Asi jako vy?“

Rozesmála se a z legrace mu zabušila do sádry. „Vždyť vy víte, jak to myslím.“

„Vím, ale myslím, že když máte všechno pečlivě naplánováno, a zorganizováno, hrozí vám jedno velké nebezpečí. Najednou zjistíte, že život plyne sám, vlastně bez vás.“

„Já hlavně vidím, že bez vás se jaksi koná dnešní večírek,“ připomněla mu a vstala od stolu. „Pojďte, zatančíme si.“

„Cože?“

„Žádné vymlouvání, nemůžete mě odmítnout, to by bylo neslušné.“ Zvedla ho a táhla na parket. Ale byla k němu velmi shovívavá, nechala ho jen pomaloučku se vznášet sálem a v polovině skladby ho předala Lucii.

Bylo příjemné držet ji v náručí a jen mimovolně se dotýkat křivek jejího těla. Bylo to tak vzrušující, že se mu dokonce nechtělo končit, ale hudba nemilosrdně ztichla a došlo k nejhoršímu.

Zpěv.

„Odcházím,“ oznámil Will Lucii.

„Neboj,“ uklidňovala ho a vedla zpátky ke stolu. „Bude to legrace, jen se drž ostatních.“

A byla. Zahájit musela nevěsta se ženichem a po nich se vystřídala celá řada hostů.

K Willově úžasu a zděšení pak vyzvali Lucii. „Slyšeli jsme vás, umíte zpívat,“ řekla jí recepční a odváděla ji na pódium. Rozesmátý ženichův svědek ohlásil: „Dámy a pánové, pokračujeme. Tady paní doktorka Comptonová zazpívá píseň Whitney Houstonové z filmu *Osobní strážce Navždy tě budu milovat*.“

Obecenstvo zatleskalo a potom utichlo. Pane na nebi. Byla úžasná. Will cítil, jak mu při slovech tklivé písni naskakuje po celém těle husí kůže. Věděl, že ta slova nejsou určena jemu, ale nechal se na chvilku ukolébat sladkou představou.

Poslední tón držela tak dlouho, až se bál, že omdlí z nedostatku kyslíku, ale ona jen zmlkla, uklonila se a rozesmála.

Sálem zazněl bouřlivý potlesk a výkřiky, „Opakovat!“

„Ještě jednou!“ Lucie se otočila na svědka a pokrčila rameny.

„Tak dobře. Co tam ještě máte?“

„Co umíte?“

„Všechno,“ řekla s úsměvem. „Vyzkoušejte si mě.“

Neváhal, ale Lucie nelhala. Zнала všechny písničky a uměla i jejich slova, nepotřebovala se ani díval na obrazovku.

Když skončila a definitivně odložila mikrofon, všichni nadšeně tleskali. Uklonila se a vrátila ke stolu

„Tak to jsem se opravdu pobavila. Už několik let jsem nezpívala. Můžu se napít?“ Ztěžka dosedla a natáhla se po jeho sklenice s minerálkou.

„Jsi vážně dobrá, jak to, že všechny ty písni umíš?“

„Díky,“ plaše se usmála. „Když jsem byla na univerzitě, přivydělávala jsem si zpíváním po barech,“ vysvětlila mu. „Bylo to fajn a časově mi to vyhovovalo. Vadil mi jen kouř a všichni ti sexuální loudilové.“

Will si nyní přesně tak připadal. Hltal ji očima a hlavou se mu honily ty nejdivočejší představy.

Musel si dát whisky, koneckonců neřídil a potřeboval nějaké anestetikum, aby se mu vůbec podařilo usnout.

„Pojedeme?“ zeptal se, když dopil.

„Copak, už jsi přetáhl svou hodinu, stařečku?“ vysmívala se mu, ale neprotestovala.

Rozloučili se s hostiteli a za dvacet minut už vystupovali z vozu před domem. A náhle mu přišlo líto, že večer skončil a měli by se rozejít, každý svou cestou. Zaváhal.

„Dáš si kafe?“ zeptala se však naštěstí Lucie a Will v duchu děkoval nebesům.

„To je bezvadný nápad,“ přikývl a krácel za ní. Vešli dovnitř a Will se opřel o dřevem obloženou stěnu v kuchyni a sledoval ji, jak zapíná konvici. „Tak co, pobavil ses?“ Otočila se k němu provokativně s rukou v bok.

Znovu se v něm rozhořel plamínek žádostivosti. „Bylas úžasná, Lucie,“ přiznal. „Netušil jsem, že máš tak krásný hlas.“

„Díky.“

Setkali se očima. Lucie se lehounce usmívala a Will měl pocit, že zemře, jestli ji znovu nepolíbí.

Už ji nepolíbil týdný, celé tři týdny, a to bylo zatraceně dlouho.

Rozevřel náruč a Lucie do ní ochotně vklouzla, pevně se k němu přitiskla a zvedla hlavu.

Se vzdechem úlevy se dotkl jejích úst, ale neulevilo se mu nadlouho. Naopak. Celé tělo ho rozbolelo touhou po ní a přitiskl si ji k sobě co nejbliž. Lucie mu položila ruce kolem krku, potom jimi sjížděla dolů a rozepínala mu knoflíčky u košile. Nakonec do výstřihu, který vytvořila, přitiskla své horké rty.

„Lucie, proboha svátého, co to děláš?“ zasténal sevřeným hlasem.

„Nevíš? Tak to asi potřebuješ lekci,“ pronesla zastřeným hlasem.

„Pokud mě paměť neklame, já bych ti měl dávat lekce.“

„Hmm,“ zamumlala a přejela mu jazykem po hrdle. „A jak si vedu, pane učiteli?“

„Docela dobře,“ zasténal, chytil ji prstem pod bradou a varoval, „Nezlob mě, Lucie.“

Její oči potemněly, ztratily šibalský svit a Lucie zvažněla.

„Nezlobím tě. Chci se s tebou milovat.“

Will zavřel oči a vydechl. Ona se s ním chce milovat? Copak on na to už dávno nemyslel? Myslel. Ale nepřipravil se.

Měl stejný pocit, jako když vyhrál ve sportce a ztratil tiket.

„To nejde,“ zašeptal. „Nemáme ochranu.“

„Ale máme,“ řekla Lucie s úsměvem starým jako lidstvo samo.

Po celé generace se na něm nic nezměnilo. Podlamovala se mu kolena, ale nebránil se. Když ho vzala za ruku, poslušně za ní kráčel do ložnice.

Byla fantastická. Něžná, zlobivá, dychtivá. Bylo v ní tisíce žen a on je chtěl mít všechny najednou. Chtěl ji a na nic jiného nedokázal myslet.

A potom, když ležel v tichosti vedle ní a srdce mu bušilo ve vyčerpaném těle, si to uvědomil.

Lucie patří Fergusovi.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Lucie se probudila s pocitem naprosté spokojenosti. Nikdy, *nikdy*, před tím se tak nemilovala a také se nikdy před tím tak necítila.

Otevřela oči, chystala se k úsměvu, ale zjistila, že je sama. Posadila se. „Wille?“

Žádná odpověď. Celý dům byl tichý. Tichý a prázdný. Otrásla se chladem, přehodila přes sebe župan a kráčela do obývacího pokoje. Dveře do koupelny byly otevřené, ale nebyl tam. Ani v obýváku ne. Sáhla na konvici v kuchyni. Studená. Kdy odešel? Ted' nebo už někdy uprostřed noci?

Podívala se oknem k jeho domu, ale byl jasný den, žádné světlo by stejně nesvítilo. Vrátila se do ložnice a dotkla se lůžka v místech, kde spal. I to bylo chladné. Asi šel pustit ven psa, napadlo ji.

Ale to tedy musí být vzhůru! Rychle se osprchovala, natáhla na sebe džíny a košili a vyběhla k domu naproti. Zadní vchod byl otevřený, vešla tedy dovnitř a našla ho sedět u stolu se zádumčivým pohledem upřeným do hrnečku.

„Ahoj,“ řekla tiše.

Will k ní zvedl zrak, ale z jeho očí ke svému úžasu nedokázala vůbec nic vyčíst. To včera v noci v nich četla docela snadno. Dnes neměly výraz. „Ahoj.“

Zarazila se a zapochybovala, že je vítána. Nechápala však proč tak náhlá změna. „Něco se stalo?“ otázala se se svou typickou otevřeností.

„Neumím takové ty věci ráno poté.“

Nevěřicně na něj zírala. „To jsem si všimla,“ konstatovala a šla zapnout konvici. „Dám si šálek čaje. S dovolením.“

„Posluž si. Vždyť to tak děláš vždycky.“

Ach, bože. Všechno bylo pryč. Kam se poděla vzájemná blízkost, láskyplnost a šeptané něžnosti včerejší noci? Zmizely se svítáním. Udělalo se jí špatně a roztrásla se chladem a úzkostí.

„Už jsi snídal?“ pokusila se o lhostejný tón.

Zavrtěl hlavou.

„Ještě ne.“

„A chceš toast?“

„Jestli se chystáš je udělat.“

Hmm, zřejmě jí to nemínil usnadnit, ale ona zas neměla v úmyslu to vzdát.

Strčila do toastovače čtyři plátky chleba a posadila se proti němu, aby nemohl uhnout pohledem.

Stejně to udělal. Zíral do svého čaje, jako kdyby na tom závisel jeho život, a když natáhla ruku a dotkla se ho, ucuknul.

„Udělala jsem něco špatně?“ naléhala.

Vzhlédl. „Ne. Toho si nevšímej. Jsem vždycky takový.“

„Což vysvětluje, proč jsi ve třiatřiceti ještě svobodný,“ odvětila a šla vytáhnout toasty.

Jedli v naprostém tichu, potom Will odsunul židli a postavil se. „Jdu se psem.“

„A vadilo by ti, kdybych šla taky?“

Pokrčil rameny. „Jak chceš, ale chystám se až dolů k řece. V tomhle tam nedojdeš.“

„Skočím se obléci a vezmu si pořádné boty. Minutku počkej.“

Za chvílku byla zpátky. Will už stál připravený na cestě a Bruno kolem něj netrpělivě pobíhal.

Jakmile ji spatřil, nečekal, až ho dojde, a vyrazil. Neobtěžoval se cestou ani ohlédnout, zda mu stačí. Ráznými kroky postupoval vpřed úzkou pěšinou a nabízel jí pohled na svá záda.

To přece není on. Ona zná jiného Willa. Toho, který se s ní včera něžně miloval.

Ten dnešní nekompromisně pokračoval v chůzi, až konečně dorazili k řece. Už si oddychla, že jsou u cíle, ale chyba lávky. Zahnul doleva a kráčel dál podél řeky. Nekráčel! On snad běžel! Zpomalila a řekla si dost. Také si chtěla vychutnat tichou krásu časného rána, odlesky denního světla na hladině řeky. Tak nádhernou přírodu nikdy neviděla.

Byli už blízko moře, rackové jim přelétali s hlasitým skřehotáním nad hlavou a připomínali jí prázdniny a dětství. Kráčela pomalu za Willem a zhluboka vdechovala mořský ozon. Jak jen člověk, který miluje svůj kraj tak, jako Will, může být zároveň tak náladový a nevyzpytatelný?

Pohlédla tázavě před sebe. Kupodivu zůstal stát a díval se na řeku. Že by čekal? Otočil hlavu, a přestože na tu dálku dobře neviděla, měla dojem, že se v jeho tváři zračí bolest.

Pospíchala k němu a on tentokrát skutečně počkal.

„Je tady krásně,“ řekla a Will přikývl.

„Chodím sem skoro denně. V zimě to bývá potíží, protože se brzy stmívá, ale i tak to zkouším. Někdy zamrznou kaluže a poskakují po nich ptáci a Bruno se je pochopitelně snaží chytit. Jenže se pokaždé propadne.“

Zasmála se. Dovedla si Bruna živě představit.

Potom se mu podívala do očí, zvedla ruku a přejela mu dlaní po tváři. „Ani jsi mi dnes ráno nedal pus,“ postěžovala si a stoupla si vyzývavě na špičky. Lehce ji políbil.

„Lucie,“ zašeptal, ale to už ji držel v náruči a líbal „To, co se stalo včera večer, se nemělo stát,“ řekl po tom a znovu se zadíval do dáli přes říční hladinu. Teď viděla bolest v jeho tváři docela zřetelně.

Proč? Chtělo se jí křičet, ale nemohla promluvit. Podlamovala se jí kolena, hrdlo se jí stáhlo zadržovaným pláčem, až skoro nemohla dýchat.

Otočila se dřív, než si přívál zadržovaných slz našel cestičku ven, a vracela se domů. Ani za nic nepřipustí, aby ji viděl plakat!

Zaslechla dusot koňských kopyt a v dálce zahlédla Henryho cválajícího s Amandou po cestičce na vzdálené straně pole, kolem kterého právě procházela.

Trošku jí záviděla. Musí být krásné cítit na tváři čerstvý vítr, kochat se zelení stromů kolem a vnímal absolutní svobodu a volnost. Otřela si tvář, soustředila se na nerovnou cestu před sebou a opatrně našlapovala.

A vtom zaslechla děsivý výkřik, podivnou ránu, a když vzhlédla, spatřila Henryho, jak se marně pokouší vstát.

„Ach, bože,“ zašeptala. „Amando!“

Ohlédla se, aby zavolala Willa, ale ten už utíkal přes pole s Brunem v zádech.

Rozběhla se také, běžela, co jí stačil dech, a srdce bilo v hrudi povzbuzené vyplaveným adrenalinem, až si říkala, že jí musí vyskočit ven.

Will už klečel u Amandy, když Lucie doběhla. Měl sinalou tvář a zoufalým, prázdným hlasem jí oznámil „Je mrtvá.“

Lucie klesla na kolena k němu. „Nemůže být mrtvá. Ukaž, pusť mě.“

„Nedýchá, ani pulz jsem nenahmatal. Asi si zlomila vaz, ale s tou pitomou rukou nemůžu nic dělat...“

Lucie vklouzla dlaní pod Amandinu krční páteř, ale nenašla žádnou nesrovnalost.

„Možná ne. Jenom nedýchá. Utíkej domů a přines mi tašku. A zavolej záchranku! Budeš tam rychleji a já zas mám obě ruce zdravé, pokusím se ji oživit. Toho psa vem s sebou.“

Než domluvila, byl pryč. Znovu projela Amandě po páteři, tentokrát po celé její délce. Nic patologického nenahmatala. Pokud k nějakému úrazu došlo, nebyly jeho následky hmatné. Tak proč...?

„Tak pojď, Amando, tohle mi nemůžeš dělat,“ řekla Lucie. Roztrhla jí košili a položila ucho na její hrudník. Ano, srdce jí pracovalo, ale nedýchala. Dýchací cesty, blesklo Lucii hlavou a okamžitě Amandě sáhla pod krční páteř a tahem jí nadzvedla bradu.

Amanda vydechla, Lucie jí dále zajišťovala krk, až konečně otevřela oči a zalapala po dechu.

„Výborně, Amando. Jsi v pořádku, hlavně lež klidně. Všechno se zase spraví.“

„Bolí to,“ zašeptala.

„Já vím. Lež v klidu, Will běžel zavolat ambulanci. Co tě bolí?“

„Všechno. Nohy, záda, já nevím. Snad pánev?“

Lucie přikývla. Amandiny nohy ležely v nezvyklém úhlu a bylo naprosto zřejmé, že utrpěla vážná zranění. Ze všeho nejdříve je nutné zafixovat jí krční páteř.

„Budeš v pořádku,“ ujišťovala ji, přestože tomu sama moc nevěřila a modlila se, aby se Will co nejdříve vrátil. Taky by jí potřebovala napíchnout žílu a zavést kanylu, kam by jí mohli záchranáři okamžitě podat infuzní roztok, aby předešli pouhazovému šoku. Tušila, že jí klesá krevní tlak a bůhví, jaká vnitřní zranění ještě má.

„Co je s Henrym?“ zašeptala Amanda.

„Je za tebou. A na nohou,“ odpověděla Lucie. Nebylo třeba Amandě prozrazovat, že stojí jenom na třech a čtvrtá se mu klimbá. „Víš, co se stalo?“

„Ne. On jako by... jako by do něčeho narazil. Tam v trávě. Já nevím, co to bylo. Je v pořádku?“

„Já se v koních vůbec nevyznám,“ řekla Lucie na prosto po pravdě. „Hlavně zůstaň úplně v klidu, zla to. Nehýbej se.“

Amanda zavřela oči a Lucie si nikdy v životě nepřipadala osamělejší než teď. Tak pojď už, Wille, modlila se a on se skutečně za okamžik objevil i s její lékařskou brašnou v levé ruce a hromadou ručníků a prostěradel přehozenou přes pravou.

„Jak to vypadá?“

„Dýchá. Měla ucpané dýchací cesty, asi jí zapadl jazyk tím pádem. Teď odpočívá.“

Will se na ni podíval a Amanda právě otevřela oči „Wille? Postarej se o Henryho.“

„Neboj;“

„Je pojištěný. Zavolej veterináře. Cokoli...“

„Dobrá. Nedělej si starosti. Už jsem ho zavolal.“

Mrknul po koni a střetl se s Luciinýma očima. Alespoň v tomhle se shodli. Henry na tom nebyl dobře. „Posílají helikoptéru, kvůli té příjezdové cestě. Za pár minut jsou tady.“

Lucie přikývla. „To je dobře. Čím dřív, tím líp.“

„Jdu položit na zem značky.“ Utíkal doprostřed pole a sestavil z ložního prádla a osušek velké H. Za okamžik už byl zase zpátky a klekl si proti Lucii na zem. „Co můžu udělat? Potřebuje zavést kanylu.“

„Já vím. Podrž jí krk, ať ji můžu napíchnout. Musí dostat co nejdřív fýzák.“

„Přivezou ho. Řekl jsem jim, že se dá čekat oběhový kolaps.“

„Hlavně ať už jsou tady,“ mumlala Lucie a neustále kontrolovala Amandin pulz. Zdálo se, že slábne. „Klesá jí tlak. Tak kde jsou, k čertu?“

„Bůhví, ale ten kůň se vrtulníku lekne.“

„Neodvedeš ho radši do stáje?“ navrhla Lucie, která dokončila zavádění kanyly.

„A zvládneš to tady?“

„Jasně. Hlavně nepotřebuju splašeného koně, který by tady přes nás skákal.“

„Tak toho bych se neobával,“ řekl Will tiše a předal jí péči o Amandinu krční páteř. Potom se pomalu přibližoval k Henrymu s chlácholivým tónem a nataženou rukou.

Kůň se celý klepal, zjevně byl v šoku a Will ho beze spěchu, kulhajícího o třech nohách odváděl cestou přes pole k domu.

Vrátil se právě ve chvíli, když se přes kopec vyhoupla helikoptéra.

„To bylo rychlé,“ chválila ho Lucie.

„Potkal jsem se cestou s veterinářem, tak si ho převzal,“ křičel, protože jeho hlas zanikal v rachotu listů vrtule. Tráva všude kolem se třepotala ve větru a Lucie se mimovolně přikrčila.

O vteřinu později už byl záchranářský tým u ní a převzal pacientku. Zkontrolovali, co je uděláno, nasadili jí fixační límec na krční páteř, připojili láhve s fyziologickým roztokem, nasadili dýchací masku, nohy jí zafixovali do dlah a potom ji naložili na nosítka a přemístili do vrtulníku.

V mžiku se zvedli ze země a změnili se v pouhý vzdálený bod na obzoru.

„Zavolám její matce,“ rozhodl se Will. „Musí se domluvit s veterinářem, co udělají s Henrym.“

„O co zakopl? Říkala, že na cestě do něčeho narazil.“

Procházeli trasu, po které Amanda na koni přijela, a na konci cesty skutečně v trávě ležel kus železa z nějakého zemědělského stroje. Zůstal tady zřejmě zapomenutý léta a byla jen smůla, že Henry běžel příliš po straně cesty a ne jejím prostředkem. Málem je to oba stálo život.

Lucie se zachvěla, když si uvědomila, že se to přihodilo přesně v okamžiku, kdy jim záviděla jejich střemhlavý let.

Vrátili se zpátky domů a zamířili do stáje za veterinářem. Hladil zraněného koně a tichým hlasem ho chlácholil

„Jak je mu?“ zeptal se Will napjatě.

„Má roztržštěnou hlezenní kost na pravé přední noze. Není to čistá zlomenina, snad by se to dalo zachránit, ale už nikdy nebude ve

formě jako před tím. V každém případě musím mluvit s jeho majiteli. Instinkt mi napovídá, abych ho zastřelil, ale sentiment je někdy v takových záležitostech mnohem silnější.“

„Jsem si jistý, že ho budou chtít zachránit,“ prohlásil Will a veterinář přikývl.

„Už jsem volal na kliniku. Přijedou si pro něj, mají speciální vůz s popruhy. V tom stavu, v jakém je, by se jinak převézt nedal.“

Všichni společně se pak odebrali do domu, Will zavolal Amandiným rodičům a oznámil jim, co se přihodilo. Ujistil je, že o Amandu je postaráno a pokusil se citlivě zjistit, jak pohlíží na budoucnost zraněného zvířete. Samozřejmě ho chtěli zachránit, pokud to jen trochu bude možné a domluvili se s veterinářem na dalším postupu.

Ale trvalo ještě několik hodin, než pro Henryho přijel vůz, na který ho naložili, a ten se s ním pomaloučku kodrcal po rozmlácené cestě.

„Vidím, že s tím příjezdem budu muset opravdu něco udělat,“ konstatoval Will ztěžka a odvrátil se. „Teď jdu zavolat do nemocnice.“ Dveře za sebou nechal otevřené, automaticky očekával, že ho Lucie bude následovat. Neodporovala a posadila se za stůl, zatímco Will zjišťoval, kam Amandu převezli. Konečně. Chvilku hovořil s ošetřujícím lékařem, potom položil sluchátko.

„Má zlomeninu pánve, obou holenních kostí a pravého femuru, prasklý jeden krční obratel a otřes mozku. Díky bohu, že měla jezdeckou čepici, jinak by zřejmě zemřela na zranění hlavy. Soudím, že to bude trvat dlouho, ale dostane se z toho. Rodiče jsou už u ní a čekají, až se probere.“

Pohlédl na hodinky, tedy na místo, kde se obvykle nosí a zaklel. Zvedl zrak k hodinám na zdi.

„Tak, dnešek nám utekl jako voda,“ řekl podrážděně. „Co bys řekla výletu do města? Potřebuju nové hodinky. Zatím jsem je nepotřeboval, protože zápěstí bylo dost nateklé, ale teď už bych je snad mohl zase nosit.“

„Jak si přeješ,“ souhlasila. Bolely ji nohy z výletu v nepohodlných botách a doufala, že nebude procházet všechna klenotnictví.

Willovi bylo ze všeho na nic. Lucie byla milá a otevřená, jako kdyby Fergus vůbec neexistoval. Jak může být tak přelétavá? Rozhodl se uzavřít do ulity a nedát najevo skutečné pocity. Bude to bezpečné, ale obtížné.

Musel po celý zbytek dne uhýbat očima před jejími tázavými pohledy. V prvním obchodě objevil stejné hodinky, jaké měl před úrazem a prodavačka mu je dokonce šikovně připevnila na dosud stále ještě nateklé zápěstí.

„To bude ještě trvat, než se to vrátí do normálu,“ řekla Lucie, když vyšli z klenotnictví.

„Taky mu dávám zabrat,“ připustil. „Ale nemám na vybranou, jinak bych byl úplně vyřízený a já nesnáším být na někom závislý.“

„Mohl bys být závislý na mně,“ navrhla tiše, ale Will si odfrknul.

„Radši ne.“

„Takže je lepší si oddělat zápěstí?“

„Je moje,“ odsekl a ukončil rozhovor na toto téma. Lucie zmlkla. Věděl, že se chová jako mizera, ale nemohl si pomoci. Měl co dělat sám se sebou a se svými pocity, neměl chuť starat se ještě o ni. Zatracený Fergus, pomyslel si, a musel uvolnit ruce, protože ho až bolely, jak je měl pevně sevřené v pěst.

„Jedeme domů,“ nařídil jí, aniž by se zabýval otázkou, zda také nechce nakupovat. Nakonec ho pocit provinění přemohl. „Tedy jestli také něco nesháníš.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, můžeme se vrátit.“

Celou cestu jeli mlčky. Před domem oznámila, že si jde vybalit ještě nějaké věci a zmizela v domku. Will zavřel dveře, poplácal Bruna po zádech a pustil záznamník.

Nic. Nic, čím by se rozptýlil a přestal se srovnávat s Fergusem. Ani vlastní hrdost mu v tom nedokázala zabránit.

Fergus má auto, které muselo stát víc, než on vydělá za celý rok. Oblek, který měl na sobě, jistě neměl visáčku Marks a Spencer. Naopak on celý život nenosil jiné. A vsadil by život, že Fergus nebydlel v polorozpadlém, starém farmářském stavení uprostřed pustiny, na míle daleko od ostatních, v místech, kde ani mobil nemá signál!

S Fergusem zkrátka nemůže soutěžit o srdce městské dívky. Ani se o to nemínil pokoušet. Včerejší noc bude považovat za úlet, který se sice neměl stát, ale kterým se bude těšit do konce života.

Zapnul si televizi, ale jen přepínal bezmyšlenkovitě jeden kanál po druhém. Nic ho nezaujalo. Rozhodl se, že půjde spát. Cestou do ložnice ho však zastihlo zvonění telefonu. Volal Fergus.

„Mohl bych mluvit s Lucií?“ zeptal se svým pečlivě modulovaným hlasem a Will zabručel, aby počkal. Odložil sluchátko na linku, bos přeběhl přes dvůr a zaklepal na její dveře.

Lucie na něj rozespale zamžourala. Nejradši by ji strhl k sobě do náruče a znovu ji uspal. Místo toho na ni jen vyštěkl, „Volá ti Fergus,“ otočil se na patě a bez ohledu na ostré kameny, spěchal zpátky.

Lucie šla hned za ním. Will nechtěl slyšet, o čem si povídají. Zabouchl proto dveře do kuchyně zbytečně prudce a ještě si znovu zapnul televizi.

„Fergusi?“ ozvala se Lucie a překvapeně se dívala na zavřené dveře. „Co se děje?“

„Chybíš mi.“

„Já vím, Fergusi. Už jsme to probírali stokrát. Nemůžu s tím nic dělat. Jsme oba úplně jiní, chápeš?“

„A co Will? Jaký je?“

Sexy, úžasný, nejlepší milenec pod sluncem, lepší, než jsem si představovala v těch nejdívočejších snech.

„Je v pořádku.“ Vlastně vůbec netušila jaký je. Prchlivý a vzteklý, napadlo ji. Ale to býval vždycky.

Kromě včerejší noci.

Včerejší noc...

„Promiň, Fergusi, co jsi říkal?“

„Ptal jsem se, jestli se něco změnilo mezi tebou a Willem, nebo se můžu zítra přijet na tebe podívat. Chci tě vidět, Lucie, chci tě o něco požádat.“

Ale ne. I když... možná, že trocha soutěžení by mohla vyprovokovat Willa k nějaké akci.

„Přijed' na oběd,“ souhlasila tedy. „Čekám tě ve dvanáct.“

„Fajn. A nevař, něco přivezu.“

„Dobře. Uvidíme se zítra.“

Zavěsila, podívala se znovu na zavřené dveře a pokrčila rameny. Will pozná sám, že domluvila. Odešla bez rozloučení zadním vchodem, zataáhla závěsy v ok nech svého domečku a schoulila se do křesla.

Už se radovala, kam se spolu dostali a dnešní ráno ji znovu vrhlo zpátky. Dokonce řekl, že se spolu neměli milovat!

Nemohla tomu uvěřit. Byl to nejkrásnější zážitek v jejím životě, a nezdálo se jí, že by to cítila sama. Ale ničemu dalšímu nerozuměla. Hluboko v jeho očích byla ukrytá bolest. Někdo ho musel velmi zranit.

Že by nějaká žena v minulosti? Zažil snad nečekanou zradu a právě proto nesnášel a nezvládal rána po promilovaných nocích? Nedokázal se vyrovnat se svými pocity, nebo si – nedej bože – představoval, že se miluje s jinou ženou a ráno neunesl zklamání?

Lucii stékaly po tvářích slzy. Rozhodla se, že si půjde lehnout a ve spánku snad na pár hodin zapomene. Povlaky však voněly jeho kolínskou. Seděla uprostřed rozházeného lůžka a sáhla po deníčku. *Minulou noc jsme se milovali, psala. Tedy alespoň jsem si to myslela, ale možná, že to byl jen úžasný sex.*

Na papír kápala slza, a jak ji zlostně otřela, rozmazala některá písmenka. *Zítra přijede Fergus na oběd. Chce mě o něco požádat. Doufám, že to nebude to, co si myslím. Amanda se málem zabila na koni. Bylo to hrozně dramatické. Nejdřív to vypadalo, že je oba ztratíme, ale přežijí to, ona i Henry. Ach, Wille, miluju tě, ale přivádíš mě k šílenství. Proč nedokážeš být ke mně milý a otevřený? Myslela jsem, že to, co jsme prožili, bylo něco úžasného, ale asi to bylo jen mé zbožné přání.*

Se slzami odložila diář a lehla si doprostřed lůžka. Popustila uzdu svému žalu a plakala tak dlouho, až z toho usnula.

Fergus přijel přesně ve dvanáct. Will jeho auto pozoroval ze zadního okna, jak se pomalu blíží po rozbité cestě. Chtěl okno vyndat, ale teď nehybně čekal, až Fergus dorazí. Když se nad tím

zamyslel, nemusí s tou opravou cesty zas tak pospíchat. Třeba Ferguse omrzí ničit si na ní vůz.

Odložil nářadí na podlahu a seběhl do kuchyně právě včas, aby zahlédl, jak mu Lucie vyšla naproti a políbila ho na tvář.

No, aspoň že se nelíbala tak, jako s ním v pátek večer. Musí být vděčný za všechno. Anebo je Fergus až moc dobře vychovaný, aby se odvázel na veřejnosti? Sledoval ho, jak otvírá kufr auta a vytahuje z něj – no jistě! Dárkový koš!

Kdyby to nebylo tak bolestné, vyprsknul by smíchy.

Hra, sada, zápas, pomyslel si a otočil se k nim zády. To, co až dosud viděl, mu úplně stačilo.

DESÁTÁ KAPITOLA

Napjatá, ale jinak klidná atmosféra mezi nimi trvala dalších několik dní, ale Lucie nepřipustila, aby ji Will nějak vyprovokoval. Nevšímala si ho ani jeho rozladěnosti a tak se zdálo, že krizi přece trochu utlumila. Přinejmenším to prospělo jejich profesionálnímu vztahu.

V úterý odpoledne po skončení ordinačních hodin ji však vyhledal a navrhnul jí, aby se zajeli podívat na Dicka a Pam. „Máme to při cestě a Dick už je po angioplastice. Tak mě napadlo, že by mohlo být fajn, kdybychom se na ně mrkli.“

„A vyžebrali pár nových kytek, ne? Mohl jsi jí vzít květináče z těch minulých. Leží uschlé u zadního vchodu, pokud vím.“

„Nezasadil jsem je do země, tak uschly,“ odsekl. „Taky jsi je mohla zalít.“

„Taky jsem ti mohla nahodit celej barák, ale nemám to v popisu práce,“ nedala se Lucie a zavřela pero. „Tak jdeme?“

„Jedině, když mi odpřisáhneš, že to Pam neřekneš.“

„Jako by se stalo.“ Vyhodila klíčky od auta do vzduchu a řekla, „Tak jdeš, nebo se couráš?“

„Vždyť jdu.“ Vstal, otevřel jí dveře a Lucie kolem něj proklouzla ven. Cítila, že ucuknul, když se ho dotkla a chtělo se jí zavýt zoufalstvím.

Proč to dělá, když už si byli tak blízcí?

V tichosti dojeli k Dickovi a Pam a tentokrát se jí podařilo zaparkovat před správným domem. Kráčela za Willem a nestačila obdivovat krásu zahrady před domem. Byl květen a od jejich první návštěvy tady uplynulo několik týdnů, takže se mezitím všechno zazelenalo a rozkvetlo.

Jak odlišné to tady bylo od nudných londýnských předzahrádek, kde většinou stávaly motocykly a auta a vedle se krčil neupravený trs nějaké zapomenuté vegetace.

Slyšela, jak se otevřely dveře a když k nim pohlédla, spatřila Willa objímajícího se s Pam. Usmívala se při tom na Lucii a kývala, ať jde dál.

„Dick bude nadšený, že vás vidí, cítí se už mnohem líp. Dokonce nastupuje příští týden už do práce. Je úplně jiný, ten rozdíl je znát na

první pohled. Je vzadu na zahradě, pomáhá mi tam s narcisy. Postavím vodu na čaj a půjdeme za ním. Můžete se chvíli zdržet?“

„Jistě. A čaj si s chutí dáme.“

Prošli domem a našli Dicka skloněného nad záhonkem. Jakmile je spatřil, radostně je vítal.

„Přišli jste na kontrolu?“

„Jasně. Chtěl jsem zjistit, jak se věci mají a Pam mi už prozradila, že si vedete výborně.“

„To je pravda. A všechno díky tady té slečně. Holčičko moje, dostanete pusy,“ oznámil Lucii a objal ji kolem ramen a políbil na tvář. „Tak. Jste zlatíčko.“

Will nevěřícně kroutil hlavou. „Rád bych věděl, co vám řekla nového, co jste už před tím neslyšel ode mě,“ povzdechl si.

„Asi nic, to je pravda, kromě toho, že vy jste se domníval, že se bojím, že zemřu. A Lucie mi vysvětlila, jaká by to byla škoda, kdybych si neužil důchodu, když už jsem si tolik let platil pojištění. Tady Pam by to určitě rozházela na cestování. A tak jsem si řekl kruci, já to zkusím! Tak. To je všechno – prostě jiný úhel pohledu na stejnou věc, ale fungovalo to. A jsem vám za to opravdu vděčný.“

Lucie se usmívala. „To mě těší, že jsem byla co platná. A musím s uspokojením konstatovat, že vypadáte opravdu dobře.“

„A také se dobře cítím. Á, už je tady Pam s čajem. Pojd'te se posadit do zimní zahrady.“

Bylo to příjemné posezení uprostřed zeleně a Will se ve společnosti Dicka a Pam choval naprosto nenuceně a přátelsky. Docela litovala, když se asi po hodině zvedl a rozloučil.

Jakmile přijeli domů, zazvonil telefon. Vyběhl za ní na dvůr a volal ji zpátky. „Lucie, volá ti Fergus,“ oznámil jí opět chladným tónem.

Divné. Přece není možné, aby za jeho špatnou náladu mohl Fergus? Ale kdo se v něm má vyznat? Vešla dovnitř.

„Fergusi?“

„Ahoj, Lucie. Tak jak to vypadá?“

Otočila se k zavřeným dveřím. „Znamenitě, Fergusi, znamenitě.“

Zase ten její Fergus. Zatracený chlap. Will se díval podmračeně z okna a pozoroval opuštěný Henryho výběh. Jak dlouho asi bude

trvat, než se sem on a Amanda vrátí? Měli by se za ní podívat do nemocnice. Kdyby mohl řídit, zajel by tam sám a nemusel by tady poslouchat, jak se Lucie vybavuje s Fergusem.

Ta právě v témže okamžiku vešla za ním do pokoje. „Nezajedeme se podívat na Amandu?“ řekla a Will se na ni s nevěřícím pohledem obrátil. Ta ženská snad umí číst myšlenky.

„Právě jsem to chtěl udělat, napadlo mě, že si vezmu taxík, abych tě pořád neobtěžoval.“

„Prosím tě,“ odpověděla jen. „A navíc ji chci také vidět.“

Do nemocnice dorazili přesně v sedm. Amanda měla pokoj plný květín a pozdravů od známých a přátel. Přidali k nim další.

Ležela celá zafixovaná, nohu na extenzi a plná kovových šroubů a dlah, ale ze všeho nejvíc si stěžovala na nudu. „A to jsem tady teprve pár dní!“ zoufala si. „Co budu říkat za měsíc?“

„To už se do tebe pustí rehabilitační sestra a budeš vzpomínat na chvíle, kdy jsi mohla jen tak ležet,“ smál se Will.

„Však už za mnou jedna chodí,“ trumfovala Amanda. „Je moc hodná, ale dává mi zabrat, děsně to bolí. Ale co! Je to moje vina. Neměla jsem tam jezdit. Nevíte, o co Henry zakopl?“

„Už jsme to zjistili, byl to kus nějakého železa ze starého zemědělského stroje,“ informoval ji Will. „Mluvil jsem s farmářem, bylo mu moc líto, co se ti stalo, ale taky řekl, že to není jezdecká stezka.“

„Vždyť já to dobře vím,“ přiznala Amanda. „Ale táta hned mluvil o nějaké kompenzaci. Musím mu to vymluvit.“

„To by bylo moudré. A co Henry? Víš o něm něco?“

„Prý je po operaci. Dali mu do nohy štěp z žebra, takže kdo ví, jak to dopadne. Ale prý se mu daří docela dobře.“

Chvilku si ještě povídali, ale bylo zřejmé, že delší návštěva Amandu unavuje. Zvedli se tedy k odchodu, ale Amanda chytila Willa za ruku.

„Děkuju, že jste mi pomohli. Oba dva. Víím, že jste mi zachránili život, nevím, co na to říct.“

Willovi zvlhly oči dojetím.

„Neříkej nic, pošlu ti účet,“ snažil se všechno zlehčit, ale Lucie věděla dobře, že je dojatý. I ona sama byla, ale přece jenom se s

Amandou neznala tak dlouho jako on. Políbila dívku na tvář. „Bud' hodná a pracuj na sobě. Brzy se tady znovu zastavíme.“

Odešli a na chodbě se potkali s jejími rodiči, kteří je zahrnuli dalším přívalem díků. Nakonec se přece jen dostali ven a ke svému autu.

„Co takhle zajít si na nějaké jídlo?“ navrhnul k Luciinu údivu Will.

Neváhala, ať už ho k tomu návrhu vedlo cokoli, třeba jenom hlad, bude mít příležitost s ním promluvit a pokusit se přijít na kloub jeho podivnému chování.

Rozhodli se pro indickou restauraci a nelitovali. Najedli se ohromně. Willovi se dařilo udržet konverzaci v nezávazném tónu, ale také na nezávazné téma, a Lucie se rozhodla, že příjemnou atmosféru nebude rušit osobními problémy, přestože byly společné.

Když se vrátili domů, nabídla mu kávu, ale odmítl.

„Mám spoustu korespondence, zanedbal jsem to a navíc tou levou rukou se mi špatně píše,“ vymluvil se.

„Tak dobrá,“ řekla jen, zamkla auto a předala mu klíče. Doma v posteli na ni čekala hladová Minnie. Když ji uslyšela, okamžitě vyskočila a přišla do kuchyně škemrat.

„Je mi líto, ale budeš se muset obrátit na páníčka,“ zklamala ji Lucie. „Nemám žádné kočičí žrádlo.“ Otevřela dveře a vypustila ji na dvorek. O to větší bylo její překvapení, když se po chvílce odebrala sama do ložnice, a Minnie už tam byla zase. A spokojeně se olizovala.

Lucie sáhla po deníku. *Byli jsme na večeři, byl to docela příjemný večer, ale mluvili jsme opatrně, jako kdyby mezi námi nikdy nic nebylo. Co se to s námi stalo? Zítra musím zavolat Fergusovi a vyjádřit se už, co s tím koncertem v sobotu. Vsadím se, že zase zapomenu.*

A také zapomněla. Zapomněla i ve středu a ve čtvrtek ráno, takže jí nezbylo, než si dát na lednici lístek. **ODPOVĚDĚT FERGUSOVI!** Napsala si to velkými červenými písmeny. Stejně zapomněla.

Jako by doufala, že se jí podaří udělat nějaký pokrok ve vztahu s Willem.

Když se ve čtvrtek večer vrátili z práce, pozvala ho na večeři.

„Nevím sice, co mám ještě v ledničce, ale něco z toho určitě vykouzlím.“

„Dobře,“ přikývl. „Nakrmím psa a přijdu.“

Trvalo mu to pár minut a přesně ty Lucii stačily, aby uvařila těstoviny se slaninou a vajíčky a posypala je horou sýra.

„Načasoval sis to přesně,“ oznámila mu na uvítanou a položila před něj talíř. Bylo to výborné a Willovi se honilo hlavou, jestli by proti Fergusovi mohl mít ještě šanci.

Když odběhla do kuchyně vařit kávu, rozhodl se, že to zjistí. Odešel za ní se svým talířem a ona mu hned vrazila hrníčky. „Udělej kafe, já zatím opláchnu nádobí,“ navrhla a okamžitě se pustila do práce. Měla vlasy sepnuté v týle, takže jí byla vidět bílá pleť na krku a Will neodolal a sehnul se, aby jí to citlivé místočko políbil. „Dostal jsem lepší nápad,“ zašeptal a zezadu ji objal. Byl to jemný, něžný polibek, ale přesto se mu prudce zrychlil pulz a roztrásla se mu kolena.

„Vím, jaký,“ zašeptala a otočila se mu v objetí. „Zapomeneme na to kafe a nádobí, že jo?“

„Jenom uklidím to mléko do lednice,“ řekl a vtom si všiml papíru s červeným nápisem, ODPOVĚDĚT FERGUSOVI! S vypětím všech sil položil mléko na místo a cítil, jak ho přemáhá bolest. Zase ten Fergus. A na co mu chce odpovídat?

„Víš, asi bych měl jít radši spát,“ soukal ze sebe rozpačitě.

„Cože?“

„Já... nemůžu tady zůstat. Není mi dobře. Bolí mě ta ruka, vezmu si nějaký prášek.“

„No tak dobře. A vadilo by ti, kdybych si od tebe zatelefonovala?“

„Ne, samozřejmě, pojd’.“ Snažil se ovládnout, ale nejradši by do něčeho praštil. Idiote! vrčel cestou pro sebe. Jak jsi mohl být tak pitomý? Vždyť víš dobře, že ti dva patří k sobě. „Jdu se psem,“ zavolal na ni. „Posluž si, vždyť víš, kde je telefon.“

„Dobře,“ odvětila, a zatímco se Will horečně obouval, vytáčela číslo. Nestačil utéci před jejich rozhovorem, ačkoli se o to zoufale snažil. Pravá ruka byla slabá a levá moc neposlouchala, takže než za

sebou zabouchl dveře, zaslechl ji říkat, „Fergusi? Tady Lucie. Odpověď zní ano.“

Vyběhl ven. Bruno ho ochotně následoval, ale Will jeho přítomnost nevnímal.

Kruci! Jaká odpověď? Proboha svátého, ať to není to, co myslím! Srdce mu bušilo do hrudníku. Prosím, to ne, prosím...

Lucie zavěsila a oknem zahlédla, jak Will mizí i s Brunem na cestě k řece. Letěl jako blázen. Co to do něj vjelo tak najednou? Že by ten hovor s Fergusem? Ale to ne, popadlo ho to už před tím. Najednou chtěl pryč z jejího domu.

Vrátila se k sobě, uklidila v kuchyni a posadila se k televizi a jen oknem sledovala, kdy se Will vrátí. Dorazil těsně před setměním a vlekl se, jako kdyby nesl těžký náklad.

Dost. Zatáhla závěsy a šla si lehnout. Musela si vybojovat místo s kočkou a potom opět sáhla po deníku.

VZDÁVÁM TO! napsala. Nemůžu ho zachránit, je to beznadějný případ. Na víkend jedu do Londýna. Mám toho akorát dost. Řekla jsem Fergusovi ano, takže se s ním musím v pátek večer sejít. Můžu se na něj přinejmenším spolehnout a mám jistotu, že každých pár vteřin nemění svůj názor na to, jestli mě má rád nebo ne.

Hodila diář na zem, upřela pohled do stropu a čekala, až se jí pohled začne rozmazávat. Zamrkala, aby zaostřila, ale přívál slz se dostavil znova.

Dost! K čertu s ním. S ním i všemi ostatními chlapy. Nestojí za všechno to trápení.

Kromě jednoho, našeptávalo jí druhé já.

Ráno si sbalila věci a připravila si je do auta. Až přijedou odpoledne z práce, jenom si přeseďne. Alespoň si o víkendu odpočine a vyčistí hlavu. Potom se možná ještě jednou pokusí. Pokud k tomu najde odvalu a sílu. V tomto okamžiku si tím nebyla příliš jistá.

„Ale Minnie! Ty jsi hrozný zvíře. Jak ses tam dostala?“

Kočka na něj přes zavřené okno zamňoukala. Willovi nezbylo, než zajít domů pro rezervní klíč od chatky a vysvobodit ji. Musela

vklouznout dovnitř, když Lucie odjížděla do Londýna. Okamžitě cítil, jak se mu stahuje hrdlo.

Už bych si na to mohl pomalu zvyknout, pomyslel si a odemkl. Minnie před ním utekla do ložnice a spokojeně se stočila na posteli do klubíčka.

„Já se z tebe zblázním, Minnie,“ zlobil se Will a sáhl po ní, aby ji mohl vyhodit ven.

Vtom si všiml knížky na podlaze a sehnul se pro ni. Vzápětí ztuhnul.

To je přece Luciin rukopis. Deník! A na něm nadpis ZÁCHRANA DOKTORA RYANA! To není možné? Před čím mě chce zachraňovat, kromě ní? Ach, bože.

Bylo to příliš velké pokušení a Will v té chvíli věděl, že neodolá. Usedl na lůžko a listoval si jejími zápisky.

Políbil mě. Nemyslím, že by to měl v úmyslu. A nemyslím, že by se chystal to zopakovat. Ale uvidíme! Mohla by to pro mě být výzva do budoucna – ZÁCHRANA DOKTORA RYANA.

Zachránit mě přede mnou? To jsem tak tragická postava? Asi ano, odpověděl si upřímně. Tragická, osamělá figurka, která u druhých vzbuzuje lítost.

Horečně četl dál. *Milovali jsme se. Tedy alespoň jsem si to myslela, ale možná, že to byl jen úžasný sex.*

Cítil, jak ho pálí oči a zamrkal. I na papíře byla právě v těchto místech šmouha, jako kdyby na něj ukápla slza. Že by Lucie plakala stejně jako on?

Zítra přijede Fergus na oběd. Chce mě o něco požádat. Doufám, že to nebude to, co si myslím. Amanda se málem zabila na koni. Bylo to hrozně dramatické, nejdřív to vypadalo, že je oba ztratíme, ale přežijí to, ona i Henry. Ach, Wille, miluju tě, ale přivádíš mě k šílenství. Proč nedokážeš být ke mně milý a...

Lucie ho miluje? Nevěřil vlastním očím. Otočil list a přečetl si poslední zápis. *VZDÁVÁM TO!* napsala. *Nemůžu ho zachránit, protože je beznadějný případ. Na víkend jedu do Londýna. Mám toho akorát dost. Řekla jsem Fergusovi ano, takže se s ním musím v pátek večer sejít. Můžu se na něj přinejmenším spolehnout a mám jistotu,*

že každých pár vteřin nemění svůj názor na to, jestli mě má rád nebo ne.

Ne, Lucie! To ne, křičelo Willovo srdce. Vždyť já nic nevěděl! Dej mi šanci.

Proboha, co teď, blesklo mu hlavou. Lucie se chce vzdát a odjela říci Fergusovi své ano. S čím souhlasí? S tím, že s ním bude spát? Žít s ním? Vráť se do Londýna?

Nebo že si ho dokonce vezme?

„Ne,“ zařval. Odhodil deník na zem, popadl dřímající kočku, vyběhl z chatky a zamkl za sebou. Bruna zavřel do výběhu, kde měl svou boudu a kde byl zvyklý trávit čas, když se Will musel na delší čas vzdálit.

„Promiň, starý kámo,“ omlouval se a nandal mu ještě jednu miskou žrádla. „Ráno jsem zpátky, ať už se stane cokoli, Hlídej!“

Nejdřív musí zajet do ordinace a najít Luciinu londýnskou adresu. Vedle telefonu ležela Fergusova navštívenka, takže bude mít dvě místa, kde by ji mohl najít.

Věděl, že by ještě neměl řídit, ale teď se nedalo nic jiného dělat. Musí ji najít dříve, než udělá něco neodvolatelného.

Jako co? Běželo mu okamžitě hlavou.

Vyspí se s Fergusem?

Pouhá představa, že by se jí Fergus dotkl, mu plnila hrdlo žlučí. „Je moje,“ vrčel zlostně. „Miluje mě a ne tebe, Fergusi. Neopovažuj se na ni sáhnout, bastarde!“

Jeho volvo jelo jako o závod a do Londýna dorazil v rekordním čase. Teď ještě najít, kde bydlí a pak se děj vůle boží!

Tady je to, ano, i její mrňavé autíčko stálo zaparkované u chodníku. Chvilku mu trvalo, než našel prázdné místo pro svůj vůz. Bylo to o tři ulice dál a celou cestu zpátky běžel.

Konečně stál před domem a pátral po zvonku. Nikde nebylo její jméno. Přenechala byt kolegyni, ale mohla ho v případě nutnosti používat. Nebo že by se nastěhovala k Fergusovi? Došla mu trpělivost. Bez ohledu na jméno zmáčkl zvonek u čísla bytu, které měl na lístečku, a nesundal prst, dokud se v interkomu neozval její hlas.

„Ano?“ řekla tiše a Willovi se úzkostí udělalo špatně.

„Lucie, to jsem já, Will. Pust' mě nahoru.“

„Pojď, třetí poschodí.“

Bzučák mu otevřel domovní dveře, Will se nezdržoval výtahem a tři patra vyběhl po schodech. Zadíchaný doběhl ke dveřím, v nichž na něj Lucie s tázavým pohledem již čekala.

„Co se stalo?“ zeptala se, ale Will beze slova vrazil dovnitř.

„Wille?“

„Kde je?“

„Kdo?“

„Nehraj si už se mnou, Lucie. Fergus, přece. Říkala jsi, že se s ním máš v pátek večer setkat.“

„Nic takového jsem ti neřekla.“

„Řekla. Úplně jasně. Máš to ve svém deníku...“

„V mém deníku? Ty jsi četl můj deník?“ Vrhla se na něj a bušila ho svými drobnými pěstičkami, až ji musel chytit za zápěstí a uklidnit.

„Ano. Četl jsem ho,“ zavrčel. „Teprve dneska, před tím jsem o něm nevěděl. Ležel na zemi, když jsem šel dovnitř pro Minnie, všiml jsem si svého jména na jeho deskách, tak jsem neodolal. A přijel jsem ti říct, že to nebyl jen úžasný sex, Lucie,“ sklonil se níž. „Milovali jsme se,“ ztišil hlas a dál už jen šeptal. „Milovali jsme se, vzpomínáš, Lucie?“

Pohlédla vzhůru. „Já jsem si to myslela.“

„Měla jsi pravdu. Bylo to přesně tak, jenže já pořád viděl v pozadí Ferguse. A prostě jsem se nemohl milovat se ženou, která patří jinému muži.“

„No, počkej, počkej! Já nejsem Fergusova žena!“

„Nehraj si přede mnou na feministku, Lucie. Víš dobře, jak to myslím.“

„Jasně, že vím,“ přisvědčila. „A opakuju, nejsem jeho. Nikdy jsem nebyla, nikdy jsem s Fergusem nic neměla, nespala jsem s ním.“

„Nikdy?“

„Ne, nikdy. A nikdy nebudu.“

Nechápavě na ni zíral. Nechtěl věřit svým uším. „Ale řekla jsi... řekla jsi mu ano... nebo snad ne?“

Zamračila se. „Ano?“

„No já nevím. Měla jsi mu na něco odpovědět. A řekla jsi ano.“

Lucie se rozesmála a Will ji pustil. Žaludek se mu zvedal, ruka ho po hodinách řízení bolela, jemu tedy do smíchu nebylo. „Nepřipadá mi to moc legrační. Lucie.“

„Jenže je, Wille. Až ti to vysvětlím, tak se budeš smát také. Fergus chtěl vědět, jestli chci lístky na dnešní rockový koncert. Ale já je chtěla pro mou spolubydlící a jejího přítele. Proto tady taky nejsou, odešli do Hyde Parku. Fergus chtěl, abych šla s ním, ale to jsem odmítla, tak mi je dal. Myslel, že půjdu s tebou.“

„To si myslel?“

Will se na ni podíval a Lucie se usmála.

„Ummm. Je na tvé straně, Wille. Nechápu proč, nepotrpí si právě na neandertálské chování. Ale je opravdu velkorysý.“

„Ty čarodějnice,“ zabručel polohlasně Will, ale Lucie mu položila prst na rty a objala ho kolem krku. „Ne, už dost. Žádné další bitvy. Mám jich dost.“

„Já taky,“ přiznal Will. „Miluju tě, Lucie Comptonová,“ řekl něžně. „Je mi líto, že jsem ti to neřekl už dřív, ale opravdu jsem se bál, že si se mnou jen hraješ a tvojí životní láskou je Fergus. Nechtěl jsem ze sebe dělat blázna.“

„Ta tvoje tvrdohlavost a pýcha,“ dobírala si ho a položila mu hlavu na rameno.

„Asi jo. Odpustíš mi?“

Lucie vzala oběma rukama Willovu tvář do dlaní a otočila si ji k sobě. „Odpouštím ti, doktore Ryane, pokud alespoň třikrát denně řekneš, že mě miluješ a už nikdy nebudeš dělat žádné předčasné závěry.“

„Miluju tě, miluju tě, miluju tě.“

„Tak, teď už to snad nezapomeneš,“ řekla spokojeně a Will se sklonil a přešel svými rty po jejích ústech.

A o hodně později, když souhlasila s tím, že se za něj provdá, sklonil hlavu a zašeptal ještě jednou. „Miluju tě. To si dělám strejčka na zítra, víš?“

